

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/10 (100) ● 15 Mart 2003 ● 500 000 TL

**Halkın tepkisini dikkate almadılar... Yeni bir tezkereye gerek görmeden,
bir avuç dolar karşılığında ordu eliyle yapılan gizli anlaşmalarla ülkeyi ABD'ye sattılar!**

Türkiye ABD işgali altında!

**İşgalci haydutları
ülkemizden ve bölgemizden,
işbirlikçi hainleri başımızdan defedelim!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalizmin halklara savaş, sınıfa saldırı seferberliğini bozalım!	3
Amerikancı generaller sayesinde Türkiye işgal ediliyor!	4
Sermaye ordusu ve hükümeti ABD emperyalizmine hizmette sınır tanımıyor...	5
Gülsuyu emekçilerinin çözümü ne seçimde, ne mecliste!..	6
Siirt seçimlerinin gösterdikleri.	6
BM'nin Kıbrıs planı rafa kaldırıldı	7
Kitlesel işçi kıyımları başladı.	8
Bıçakçılar işçileri bıçak sırtında!	9
İstanbul Sendika Şubeleri toplantısı üzerine	10
İstanbul Sendika Şubeleri toplantısı yapıldı.	11
İstanbul Sendika Şubeleri toplantısında işyeri ve şube temsilcilerinin yaptığı konuşmalardan...	12
"Emperyalist savaşa geçit vermeyeceğiz!"	13
Dünya egemenliğine oynayan ABD emperyalizmi yenilmeye mahkumdur! (Orta sayfa)	14-15
Savaşın getirdiklerine farklı bir bakış	16
Emperyalist savaş karşıtı eylemler sürüyor	17
ABD-İngiliz savaş koalisyonunun sahtekarlığı belgelendi	18
Filistin emperyalist/siyonist kıskaç altında	19
İşgale karşı durma ve ulusal bir stratejide buluşmanın sorunları	20
Emekçi kadınlar sınıf kavgasına yerini alacak!	21
Mamak İşçi Kültür Evi'nin 8 Mart çalışması ve etkinliklerinden	22
Fıldısı Kıyısı'nda iktidar mücadelesi ve emperyalist müdahale	23
Kurtlar sofrasında köle pazarlığı!.	24
Esenyurt İşçi Bülteni'nden.	25
"Irak fayı" küresel depremi tetikler mi?	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/10 (100) ● 15 Mart 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaseref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Devletin başındaki Amerikan uşakları, Amerika'ya ve savaşa karşı gösterilerden giderek daha fazla rahatsız ve tedirgin olmaya başladı. Nerdeyse, "Amerikan askeri olmayacağız!" diyen herkesi içeri tıkacaklar. Amerikan emperyalizminin Türkiye'den başlattığı Ortadoğu işgalinin önündeki tüm pürüzleri temizlemeyi en temel görevleri addediyorlar. Amerika'nın askeri işgali altındaki bir limanda yapılan savaş karşıtı gösteriye katılanlar Türk askerinin silahlı müdahalesiyle dağıtılıyor, Türk polisi tarafından gözaltına alınıyor. Yine, üniversite ve lise öğrencilerinin savaş karşıtı eylemi benzer saldırılara maruz kalıyor.

Bu leş kargalarının kitlelerin eyleminden bu derece çekinmeleri, giderek yükselen hareketin savaşı dizginlemesi ihtimali olduğu kadar, devrim kanalında birleşerek kendi kanlı iktidarlarını da hedeflemesi riski taşımaktadır. Has uşak olarak, elbette efendilerinin karşısına dikilmesini hazmedemiyorlar. Ancak bundan da fazla kendi karşılıklarına dikilmesi tehlikesinden korkuyorlar. Bu korkularında pek de haksız olmadıkları, altı önemle çizilmesi gereken bir gerçek, yerine getirilmeyi bekleyen temel bir görev.

Bölgenin işgali ve bölge halklarının katli ve köleleştirilmesi için son hazırlıkların tamamlanmaya çalışıldığı bir evrede, bölge halkları da, yeni günü, köleliğe karşı başkaldırının ve kendi küllerinden doğuşun günü olan Newroz'u kutlamaya hazırlanıyor. Tüm Ortadoğu'da kutlanan, bu anlamıyla halkların kardeşliğinin simgesi olarak da gösterilebilecek olan Newroz, bu yıl, mitolojik anlam ve içeriğine uygun bir kutlamayı da hak ediyor.

Açık ki, Amerika saldırı tarihini belirlerken, Newroz'u ve içerdiği anlamı, bu çerçevede Ortadoğu'yu kendisi için yeni bir bataklığa çevirme potansiyelini hesaba katmamıştır. Tıpkı, Ortadoğu'nun ne verimli bir

devrim toprağı olduğunu da hesaba katmadığı gibi.

Bu hesapsızlık onu ateşe sürüklüyor. Ortadoğu'yu ve giderek tüm dünyayı ateşe vermeye hazırlananlar, aslında, Newroz'un ve devrimin isyan ateşinde kendi yokoluşlarını hazırlamaktadır.

İsyan ateşini körüklemek ve tavı gelen demiri dövmek zamanıdır.

H. FIRAT

Hazırlanıyor...

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalizmin halklara savaş, sınıfa saldırı seferberliğini bozalım!**Savaşa karşı sınıf savaşını yükseltelim!**

...bölge halklarının yükselen nefret ve öfkesini de işleme dahil ederek devrim saflarını güçlendirmenin imkanları daha da güçlenmiş durumdadır. Tüm dünyada yükselen mücadelenin de gösterdiği gibi, emperyalizm sadece bölge halklarının değil, dünya halklarının da nefretini büyütüyor.

Asıl görülmesi ve yönelinmesi gereken yükselen bu anti-emperyalist dalgadır. Rüzgar bir kez daha devrimden yana esmeye başlamıştır. Bu güç gerektiği şekilde kullanılabilirse eğer, sadece emperyalist savaşı durdurmak değil, zincirin en zayıf halkalarını parçalamak da mümkün olabilecektir.

Türkiye'nin savaşa girmesi, ilk bakışta anlaşıldığı ve savaş karşıtları tarafından da hedefe konulduğu gibi, salt, Amerika'nın Irak'a saldırısına dahil olması anlamına gelmiyor. Gerçi hiçbir savaş salt dışa yönelik bir saldırganlık anlamına gelmemektedir. Çok gerilere gitmeye gerek yok, yakın tarihin tüm büyük savaşları, dışta halklara karşı olduğu kadar içte de işçi sınıfı ve emekçilere karşı yürütülen savaşlar olmuştur. Hatta, savaşa doğrudan katılmayan devletler bile savaş ortamından bu açıdan yararlanma yoluna gitmiş, içeride işçi ve emekçi kitlelere karşı azgın bir gerici ve hak gaspı furyası açmışlardır. İkinci Dünya Savaşı'na katılmayan Türkiye'nin durumu bunun açık örneklerinden biridir. Nitekim, savaşın sona erdiği dönem, İnönü'nün savaş hükümetinin bu saldırıların faturasını ödediği, ezici bir oy farkıyla iktidardan uzaklaştırıldığı bir dönem olmuştur.

Bugünkü savaş ortamına gelirse; kendi ifadeleriyle "uzun sürecek" bir savaşa hazırlanan Amerika'da içe dönük savaşın yasal altyapısının çoktan hazırlandığı biliniyor. 11 Eylül'ün hemen ardından başlatılan ve hızla sürdürülen bu yasal altyapı süreci ile Amerikan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, zencilerin, "yabancı" yaftası taşıyan Asyalı, Latin Amerikalı ve diğer koyu tenli Amerikan yurttaşlarının pek çok temel hak ve özgürlüğünü sorgusuz sualsiz gaspetmenin temelleri döşenmiş durumda. Amerika şimdi artık sadece Irak'a karşı açacağı cephelerle uğraşmıyor.

Türkiye ise hala iki ana cephede sürdürmekte savaş hazırlıklarını. Birincisi, Irak cephesidir ki, bu cephede komuta Amerikan ordusunda olacağına, Türkiye'ye de sadece maşalık düşeceğine göre yapacakları fazlaca bir şey bulunmuyor. Zaten onlar da aylardır uşaklıklarına bir bedel biçmeye çalışıyorlar. Yanlış anlaşılmasın, Türk devletinin Amerika'dan

istediği yapacağı işin bedeli değildir. Amerika, hem gel benim için savaş hem de giderlerini üstlen diyor. Türkiye'nin tek isteği ise, hiç olmazsa masrafların bir kısmını vermesi. Savaş Amerika'nın savaşı olduğuna ve sonuçta Irak'ın zenginliklerini de yağmalamayı planladığına göre, masraflarına da katlanması gerekir normalinde. Ama Amerika bu. Masrafi yükleyebileceği birileri varken niye katlansın? Nitekim, bunca pazarlıktan sonra Türkiye kabul etmiş bulunuyor masrafları üstlenmeyi. Sadece savaş sırasında harcanacaklar değil üstelik. Savaş sonrasına yönelik yatırımları da garantiye almış durumda ABD. Türkiye öyle "sıkı pazarlık" yaptı ki, savaş sonrasının en az 10 yılı için borçlanmayı bile güvenceledi. Tezkeresi sıkıştırması sürecinde kredi tehditleri savuran İMF de, bir 10 yıllık sömürüyü daha garantiledikten sonra, yine ve yeniden bastırmaya başladı. Yeni vergi paketi "barışın faturası" adıyla açıldı. Yeni zamlar ise savaşın faturası olarak sırada.

İşte, Türk devletinin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere (ve bir kez daha) Kürt halkına karşı içeride açma hazırlığını sürdürdüğü ikinci cephe ise, bu borç yükünün kitlelere fatura edilebilmesi için gerekiyor. AKP'nin savaş hükümetini asıl kaygılandıran da bu cephe dir.

Çünkü Irak'taki savaşın asıl muhatabı hükümetten ziyade ordudur. Hükümet sadece işin siyasi sorumluluğunu, dolayısıyla da bilahare faturasını yüklenmek durumundadır. Fakat içeride, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı açılan cepheyi bizzat tutmak, saldırıyı fiilen yürütmek zorundadır. Bu savaşta, hükümet için cephe gerisi bulunmamaktadır.

Savaşın tüm giderlerini sınıfa ve emekçi kitlelere yüklemek için gerekli vergileri çıkarmak, zamları uygulamak onların işidir. Bu hızlı yoksullaştırmaya karşı beklenmesi gereken doğal tepkilerin zor yoluyla bastırılması da, keza, hükümete, onun emrindeki valilere, polise vb. düşüyor. Ama öncelikle, beklenebilecek her tür karşı çıkışın önüne yasa barikatı dikilmelidir. Gerçi büyük oranda hükmünü koruyan 12 Eylül yasalarının yeni yasak tedbirlerini bile gerektirmeyeceği düşünülebilir. İller İdaresi Yasası, sıkıyönetim ve olağanüstü hal yasaları, bu açılardan siyasi iktidara son derece geniş olanaklar sunmaktadır. Bunların işletilmeye başlanması bile yasak sorununu büyük oranda çözecektir. Daha şimdiden, meclisten savaş kararı bile çıkmadan, olağanüstü halin uygulanacağı iller ilan edilmiş, valisi bile atanmış bulunuyor. Bu, hazırlığın kapsamı kadar, sözde Meclis'e ait olan egemenliğin "kayıt ve şart"larına da ışık tutuyor. Kararı tabii ki Meclis verecek, "ama" diyorlar, bu karar MGK iradesine de ters düşmemeli!.. MGK, aynı anlama gelmek üzere TSK, tezkerenin reddinden sonra da olsa, kararını savaş yönünde açıkladığına göre, artık ikinci tezkerenin geri dönmesi ihtimali kalmamış demektir. Her ihtiyaç duyduğunda Meclis'i kapatmayı yetkisi dahilinde gören bir ordu karşısında direnecek bir meclis değildir çünkü TBMM. Medyanın "99 altın adam"ını, savaş tezkeresi ikinci kez önlerine geldiğinde göreceğiz. Bakalım mayaları altından mı yoksa çamurdan mıymış?

Sadece savaşa evet demekle kalmayacaklarını, savaş bir kez başladıktan sonra dosyalarını kabartacak ne kadar suç unsuru kanun ve kararname gerekirse tümünü imzalamaları gerekeceğini de göreceğiz.

Savaş suçlarına karşı yükselen tüm sesleri boğmaları da gerekecek. Gazete ve dergileri kapatmaları, radyo ve televizyon yayınlarını durdurmaları, hapishaneleri muhalif aydınlarla, sanatçılarla ve devrimcilerle doldurmaları, miting ve yürüyüşleri yasaklamaları, grevleri ertelemeleri gerekecek. Giderek artacak olan faturayı işçi ve emekçi kitlelere ödetebilmek için içeride de gerçek bir savaş yürütmeleri gerekecek.

Üstelik içeride karşılarına dikilecek tek itiraz fatura konusunda da olmayacaktır. Savaş, katlanılması daha zor hatta imkansız durumları büyüttükçe, itirazlar da daha tereddütsüz, daha sert eylemler halinde çıkacak karşılarına. Yakınlarını kaybeden insanların acısına melhem diye kurşun kullanmak zorunda kalacaklar örneğin. Ucu açık bir işgal planı olduğu her geçen gün daha belirginleşen birinci tezkeresiyle ülkeye yerleşen Amerikan askeri, bir tezkerenin meclisten döndüğü koşullarda bile bir işgal ordusu pervasızlığıyla davranmaktayken, yarın bulunma durumlarını sözde yasallaştıran tezkeresi kabul edildiğinde kimbilir neler yapacak. Sözde sadece tesis onarımı için anlaşma yapılmışken gelen Amerikan askerinin sayısı bile işgal görüntüsü için yetmekteyken, yabancı asker bulundurma tezkeresi geçtiğinde işin görüntüyü kat be kat aşacağı, işgalin fiili durum haline geleceği ortada.

Bugün Mersin'de barışçıl bir gösteri Türk askeri ve polislerinin silahıyla bastırılırken, yarın, bu emperyalist işgale karşı haklı ve doğal bir şiddeti de barındıracak her direnişin, karşısında Amerikan askeri ve kurşununu bulacağı da çok açıktır. Türkiye devrimci hareketi ve Türkiye halkları güçlü bir anti-emperyalist bir mücadele geleneğine sahiptir. Üstelik bu, iki devletin ilişkileri nedeniyle, ağırlıklı olarak Amerikan karşıtlığı üzerine kurulu bir anti-emperyalizmdir.

Amerikan emperyalizminin, Irak'ta, bir bataklığa daha adım adım ilerlemekte olduğu, onun silah ve teknoloji üstünlüğü üzerine yürütülen tüm reklam kampanyası arasında sık sık dile getiriliyor.

Peki ya Türk devletinin sürüklendiği bataklık? Amerikan çıkarları uğruna kendi halkına karşı da savaşmak zorunda kalacak olan Türk devletini, kendi topraklarında nasıl bir bataklık bekliyor acaba?

Ülkemiz ve bölgemiz, sadece emperyalist haydutların iştahını kabartan suları, biter toprakları, çeşitli maden cevherleri yönünden değil, devrim cevheri yönünden de son derece zengin topraklara sahiptir. Ve bu cevher iyi işlendiği taktirde, "emperyalizmi ve onun yerli uşaklarını" kendi açtıkları bataklıkta boğmak hiç zor olmayacaktır. Türkiye devrimci ve sosyalist hareketi bu cevheri hakkıyla işleyecek ve kullanacak birikime sahiptir. Üstelik şimdi, bölge halklarının yükselen nefret ve öfkesini de işleme dahil ederek devrim saflarını güçlendirmenin imkanları daha da güçlenmiş durumdadır. Tüm dünyada yükselen mücadelenin de gösterdiği gibi, emperyalizm sadece bölge halklarının değil, dünya halklarının da nefretini büyütüyor.

Asıl görülmesi ve yönelinmesi gereken yükselen bu anti-emperyalist dalgadır. Rüzgar bir kez daha devrimden yana esmeye başlamıştır. Bu güç gerektiği şekilde kullanılabilirse eğer, sadece emperyalist savaşı durdurmak değil, zincirin en zayıf halkalarını parçalamak da mümkün olabilecektir.

ABD'nin Ortadoğu çıkarması sürüyor...

Amerikancı generaller sayesinde Türkiye işgal ediliyor!

Türkiye işgal altında!

Türkiye'nin dört bir yanı ABD tarafından işgal ediliyor. 6 Şubat'ta TBMM'de kabul edilen ilk tezkere, sadece mevcut üs ve tesislerin, havaalanları ve limanların modernizasyonuna izin veriyor. Daha doğrusu topluma, böyle olduğu söylendi. Oysa tezkerenin kabulünden iki gün sonra ABD ile daha farklı bir askeri mutabakat muhtırası imzalanmış. Bu muhtıranın varlığı ve içeriği ancak geçtiğimiz hafta kamuoyuna yansıdı. Amerika bu anlaşma uyarınca Türkiye'nin değişik yerlerinde, özellikle de Kürt kentlerinde (Kızıltepe, Gaziantep, Dicle, Oğuzeli, Oyalı, Nusaybin, Viranşehir, Birecik ve Şanlıurfa'da) 9 yeni üs kuruyor. Bu üsler için sanayi bölgeleri, fabrikalar, köyler boşaltılıyor. Otobüsler dolusu tam teçhizatlı Amerikan askeri, tırlar dolusu askeri araç ve malzeme buralara sevk ediliyor.

Söz konusu askeri mutabakat muhtırasına göre ayrıca İstanbul-Sabiha Gökçen, Çorlu ile Afyon Havaalanları lojistik sevkıyat için kullanılacak. Konya Havaalanı erken uyarı uçaklarına ayrılmış bulunuyor. Irak'ı İncirlik, Diyarbakır ve Batman üslerinden kalkan uçaklar bombalayacak, savaş sevkıyatı buralardan yapılacak. ABD gemileri ise Mersin, Taşucu ve İskenderun limanlarını kullanıyor. Bu kadarı sadece ilk askeri anlaşmanın içinde var. İkinci bir askeri anlaşma üzerinde de mutabakat sağlanmış durumda. Bunun çoktan imzalandığına kuşku yok. Yürürlüğe konulması için, işgal ve savaş tezkeresinin meclisten geçirilmesi bekleniyor. Bu anlaşmaya göre 62 bin ABD askeri, 250 savaş uçağı ve 55 saldırı helikopteri Türkiye'ye gelecek ve en az yarısı Türkiye'de konuşlanacak.

ABD'nin kapsamlı işgal planı

Bu denli kapsamlı bir işgal planının sadece Irak savaşı ile sınırlı olmadığını sermaye çevreleri bile dillendiriyor. Amerika, Irak'taki sonuca bağlı olarak Ortadoğu'nun toplamında bir "düzenlemeye" gideceğini ta en baştan açıklamıştı. Ortadoğu'dan sonra sırada Kafkasya ve Orta Asya var. ABD'nin 11 Eylül sonrasında ilan ettiği "uzun süreli savaş" elbette pürüzler çıkmazsa bu minvalde sürüp gidecek. İşte Türkiye, Afganistan ve elbette bu arada savaşlarla ele geçirilen diğer ülke toprakları Amerika'nın dünya halklarına yönelik uzun süreli savaşında birer sıçrama tahtası işlevi görecek. Demek oluyor ki, kâr hesapları üzerinden Irak'a yönelik savaşa katılmaya pek de hevesli işbirlikçiler, ABD mandası altında yaşamaya peşinen evet demiş oluyorlar. Bunların başında da iliklerine dek Amerikancı olan Türk ordusu geliyor.

Devlet solcuları ve postal yalayıcılarının aymazlığı

Bu işgal planı tezkerelerden önce adım adım hayata geçirilmekteydi. İlk tezkerenin kabulü ve iki gün sonrasında imzalanan askeri mutabakat, sevkıyatlara hız kazandırdı. Ta ki ikinci tezkerenin meclise takılmasına kadar. ABD işgalini kabul ve savaşa katılma tezkeresinin reddi askeri sevkıyatı

durdurdu. Ama sadece bir günlüğüne... Devlet solcuları ve postal yalayıcılar, bu gelişmeyi TSK'nın onurlu duruşuna yordular. Konuyla ilgili büyük başlıklar atıldılar. Ama çok geçmeden, bizzat yaladıkları postalların sahipleri tarafından yalanlandılar. Sevkıyatı Türk Genelkurmayı değil, kısa süreliğine ABD'nin kendisi durdurmuştu. Tabii durdurduğu gibi de başlattı.

Gerçekte nedeni ne olursa olsun ABD'nin bu davranışı, tezkerenin bir kereliğine mahsus reddinin meclis payına yarattığı vakarlı havayı pekiştirdi. Ama asıl olarak general yalakalarının orduyu paklama çabasına güç kattı. Neyse ki yalancıların balonları çabuk patladı. ABD, yığınların sersemletilmesini yeterli bulmuş olacak ki, sevkıyatı tekrar başlattı. Bizzat Türk Silahlı Kuvvetleri'nin koruma ve desteğiyle... Ama nedense general yalakalarından ordu ile ilgili yaymaya çalıştıkları hayallerin kofluğuna dair bir çift laf işitmedik. İşitemezdik. Zira adları üzerinde, onlar Genelkurmay solcuları, general yalakaları.

Tezkerenin reddine rağmen, askeri sevkıyat sürünce TBMM Başkanı B. Arınç'tan bazı CHP'lilere ve medyadaki bazı köşe yazarlarına dek kimi kesimler, durumun rahatsızlık verici olduğunu dile getirmek zorunda kaldılar. Öyle ki Arınç, milletvekillerinden meclisin yetkilerini kullandırmalarını istedi. CHP'liler soru önergesi hazırladılar. Ama cevaplarını da hemen almış oldular. Sevkıyat Genelkurmayın isteği doğrultusunda hükümetin imzaladığı bir askeri mutabakat muhtırasına dayanıyordu. Yani meclismiş, hükümetmiş, tezkerenin reddedilmesiymiş; bunlar pratikte faşist orduyu pek de ırgalamıyor. Generaller bu ülkeyi babalarının çiftliği gibi yönetiyorlar. Bu, son örnekte olduğu gibi bazen öyle bir hal alıyor ki meclisi ve düzen partilerini, bu arada postal yalayıcılarını da

bir kara komedinin figüranları derekesine düşürüyor.

İşgale bizzat ordu izin veriyor!

Bu yaşananlar tamı tamına şu anlama geliyor; meclisin kararına rağmen ABD askerinin Türkiye'yi işgal etmesine bizzat Genelkurmay izin veriyor. Böylelikle de Türk ordusu Amerikan emperyalizminin Ortadoğu işgalini kolaylaştırıyor.

Böylelikle bir kez daha gerçek iktidar erkinin ordu ve generallerde olduğunu gördük. Meclisten ya da diyelim ki hükümetten farklı seslerin çıkması, gerçek iktidar sahiplerini en fazlasından siyaseten zorda bırakır. Ama bunun dışında hiçbir hükmü yoktur.

Son bir yıllık savaş hazırlıklarına bakan herkes, işin başında Amerikancı Türk generallerinin olduğunu rahatlıkla görür. Hükümetler düzeyinde henüz görüşmeler, pazarlıklar sürüyorken, ordunun komuta kademesi çoktan savaş hazırlıklarına başlamıştı. Hayati kararları da bizzat Genelkurmay başkanları düzeyinde yapılan görüşmelerde aldılar. Yani normal koşullarda hükümetin, dolayısıyla da meclisin tasarrufunda olan yetkiler, Genelkurmay tarafından bir bir kullanıldı. Irak'a yönelik saldırıya katılma kararı da buna dahil. Kısacası hükümete kala kala kamuoyu önünde bu kararın siyasal sorumluluğunu almak, savaşı savunmak ve sermaye iktidarının çıkarları çerçevesinde ABD ile fiyat pazarlığını yürütmek kaldı.

Gerçek yönetici güç ordudur!

Ordu belki geçmişteki gibi faşist darbelere başvurmuyor ama gerektiği her durumda zaten lafta kalan "parlamentar demokrasi"nin üzerinden bir

silindir gibi geçiyor. Bu ezmenin yöntemi kimi zaman balans ayarındır, kimi zaman önemli görevlerde bulunmuş emekli bir generalin uyarısıdır, kimi zaman görevdeki herhangi bir generalin açıklamasıdır, kimi zaman da doğrudan Genelkurmay Başkanlığı'nca yapılan açıklamadır.

İşgal-savaş tezkeresinin meclisten geçmemesi üzerine bu kez Genelkurmay Başkanı'nın konuşması yoluna başvuruldu. Orgeneral Hilmi Özkök, Türkiye'nin seçeneğinin kötü ile daha kötü arasında olduğunu söyleyerek, ilk seçenektan yana, yani "savaşanlara yardımcı olmak"tan yana açık tercih yapıyor. Tezkerenin kabul edilmemesi konusunda kendisine yöneltilen bir soruya da ordunun görüşünün hükümetle aynı olduğu ve tezkerede yansıtıldığı yanıtını veriyor. Yaptığı konuşmayı dinleyenlerin dikkatinden kaçmamıştır ki, Özkök, tezkereyi "ilgili bütün kurum ve kuruluşların katıldığı toplantılarda", örneğin MGK'da bizzat Genelkurmay'ın dikte ettirdiğini de ima etmektedir.

Sadece ve sadece 3 ayluk bir hesap hatasından kaynaklı olacak, tezkerenin oylanmasından bir gün önce MGK toplantısı bitiminde açıkça meclis oylamasına müdahale anlamına gelebilecek bir açıklama yapmayı tercih etmediler. Ama bunu kalkıp millet iradesine saygıya bağlama ikiyüzlülüğü göstermeden edemiyorlar. Oysa karardan birkaç gün sonraki açıklamanın kendisi, tastamam meclise ve kamuoyuna yönelik bir müdahaledir. Nitekim Özkök'ün konuşması sermaye çevrelerinde, savaş çıkırtkanlarında hemen gerekli yansımaları buldu. Sabancı'sından Cem Duna'sına, gedikli kalemlerden red oyu kullanmış bazı milletvekillerine, AKP'sinden CHP'sine hep birlikte savaş çıkırtkanlığına başladılar. Generaller halkın iradesine bir nebze de olsa saygılı olsalardı, hiç değilse çıkıp bu açıklamayı yapmazlardı.

Elbette bu ülkede halkın çıkarlarını ön plana koyan ve bir parça belleği olan hiç kimse ordudan bu tür şeyler beklemez. Ordu sermaye iktidarının omurgasıdır. Sömürü ve zulüm düzenini ayakta tutan başlıca zor aygıttır. Sadece bu da değil. Türkiye'nin "Küçük Amerika" haline gelmesinin baş sorumlusudur. Türkiye uluslar arası arenada bunca küçük düşüyorsa, onursuzlaşıyorsa, bunun asli müsebbibi faşist darbe geleneğine sahip Amerikancı ordudur.

12 Eylül 1980'de Amerikalılar ne demişti? "Bizim çocuklar başardı!" Türk ordusunun komuta kademesinin tümüyle ABD oğlanlarından oluştuğunu bundan daha iyi ne anlatabilir ki? Ya da 12 Eylül'den bu yana değişen bir şey var mı? Amerikan yetiştirilmesi olunmadan, dünya halklarının nefretini kazanan emperyalist ABD saldırganlığına destek vermek, üstüne bir de bu saldırganlığın hevesli maşalığını yapmak mümkün mü?

İşçi ve emekçiler Türkiye'yi "Amerikan çocukları"ndan temizlemeden, hanelerine yazılan tarihsel utançlardan kurtulamazlar. Bu ülkeyi Amerikancı generallerden temizlemek ise, ancak ve ancak sermaye iktidarını tarihin çöplüğüne gömecek proleter bir devrimle mümkündür.

Sermaye ordusu ve hükümeti ABD emperyalizmine hizmette sınır tanımıyor...

Emperyalist savaşa karşı mücadele bayrağı işçi sınıfı ve emekçilerin elinde!

ABD askerinin Türkiye'de konuşlanması ve Türk askerinin Irak'a gönderilmesi içerikli tezkerenin Meclis'ten dönmeye başlaması hiç bir anlam ifade etmemişse benziyor. Her iki konuda da faaliyet tüm hızıyla sürüyor. Tezkerenin reddini takibeden günlerde Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün yaptığı açıklama, konuya ilişkin kararın çoktan verildiği ve Amerika ile mutabakatın sağlandığını gösteriyor. Bu, yasalara aykırı olduğu kadar Türkiye'de siyasi iradenin hangi kurum ve merkezlerde toplandığını göstermesi açısından da ilginç bir durum. Önce gizli oturumlarda karar veriliyor, ardından uygulamaya geçiriliyor, TBMM kararıyla yasallık kılıfına büründürme en sona bırakılıyor.

Burjuva devlet kendi anayasasını kendi ayakları altında paspasa çevirmiş durumda. Anayasa'nın 92. maddesine göre yabancı askeri Türkiye'de bulundurma yetkisi güya TBMM'dedir. Ama TBMM kararına rağmen Amerikan askerleri, ağır silahları, cephaneleri Türkiye'ye yerleştirilmektedir. Bu bile söz konusu olan ABD emperyalizminin çıkarları olunca, hükümetinden ordusuna sermaye devletinin tüm gücüyle seferber olacağına açık göstergesidir.

AKP milletvekilleri, halkın %90'ının savaşa karşı olması ve onbinlerce işçi ve emekçinin emperyalist savaşa karşı tepkisini Ankara sokaklarında göstermesinin basıncı altında tezkerenin yaşam bulması için gerekli olan çoğunlukta oyu vermedi. Bu durum aynı zamanda AKP'nin çabuk teşhirini ve savaşın günah keçisi sayılmasını sağlayacak olan tezkerenin yükünün sermaye hükümetinin yanı sıra Genelkurmay tarafından paylaşılmasını beraberinde getirdi.

Genelkurmay Başkanı'nın açıklaması sonrası yaşananlar, ordunun sermaye devletinin icraatlarında ne denli etkili olduğunu gösterdi. Genelkurmay Başkanı'nın devreye girmesi ile birlikte ABD emperyalizmi pervasızca Irak halkını katletme yolunda Türkiye topraklarını, üslerini, limanlarını babasının çiftliği gibi kullanmaya başladı.

"Müslüman" AKP'nin oluşturduğu sermaye hükümeti de Genelkurmay Başkanı'nın açıklamalarından sonra rahatladı. Zira tezkereyi meclis gündemine tekrar taşımak için önleri açılmıştı. Ayrıca söz konusu olan "ülke güvenliği", "Kürt devleti oluşumunun engellenmesi", "Irak petrolünün yağmalanacağı paylaşım masasında yer kapılması" vb. ulvi amaçlarının güvenceye alınması, ülke çıkarlarının korunmasıydı(!) Bu sadece sermaye hükümetinin değil, Genelkurmay'ın da ortaklaştığı "yüksek menfaatlerin" gereği idi.

TBMM Başkanı Bülent Arınç meclis kararına rağmen ABD emperyalizminin savaş hazırlıkları çerçevesinde Türkiye topraklarını boydan boya işgalinden rahatsızlık duyduğunu "Benim dışardan asker buldurmam müttefiklerimden asker istemektir. Hey dostum bana asker gönder" diyebilirim. Acaba transit geçiş bu kapsama giriyor mu? Acı duyduğum bir konu. Askerler gidiyor. Biz buna izin verdik mi? Verdik, vermedik. Genelkurmay Başkanlığı "Bu bizim yetkimizdir" diyor. Bunlar denetlenmeli." Sözleriyle ifade ediyor. Ama bir gün sonra yaptığı açıklama ile yaklaşımını belirsizleştiriyor. Yaptığı açıklamada yer alan "Hükümet görevinin başındadır ve bilincindedir. Bunlarla ilgili gelişmeleri takip ederler, gereğini yaparlar. Olması gerekeni ortaya koyarlar. Zaten zaman zaman gerek hükümet, gerekse silahlı kuvvetlerden açıklamalar geliyor. Benim ayrıca bir şey söylememe gerek yok." Hükümetten ve Genelkurmay'dan gelen açıklamaların öz özetini Türkiye'nin ABD emperyalizminin savaş arabasına bağlanması, Irak halkının katliam fermanına destek verilmesidir. "Benim ayrıca bir şey söylememe gerek yok" diyen TBMM Başkanı bu

sözleriyle emperyalist savaş kampına katıldığını açıkça ilan etmiştir.

Sermaye devletinin politik kuvvetiyle belirleyici olan temel yönetici merkezi ordudur. Bu nedendir ki, sermaye devletinin ve ABD emperyalizminin çıkarları çerçevesinde hareket tarzı belirlemek ordunun doğal refleksidir. Genelkurmay'daki, ordudaki gelişmeler ABD emperyalizminin denetleyici gözleri ile izlendi. Kararlar ABD emperyalizminin onayıyla alındı. Tüm faşist darbeler ABD emperyalizminin izni ve bilgisi çerçevesinde yapıldı. Orduda atamaların taraflarından birinin Pentagon olduğu on yılların bilinen gerçeğidir. Ordu komuta heyetlerinde yükselmek, Pentagon'un gözüne girmekten, ABD emperyalizminin güvenini sağlamaktan geçiyor. Tüm bunlardan dolayıdır ki, ordu ve yönetim kademeleri su katılmamış Amerikancılar'dan oluşmaktadır.

"Yurtta sulh, cihanda sulh" sözleriyle komşu ülkelerle iyi geçinmek isteğini dışavurarak kendini güvenceye almaya çalışan sermaye devleti on yıllardan bu yanadır emperyalizme uşaklık çerçevesinde komşu halkların cellatlığına soyunmuş, saldırganlıkta sınır tanımamıştır. İçerde kronikleşen iktisadi ve siyasi açmazlarına geçici bir çözüm bulmak, bir nebze olsun rahatlamak için büyük bir iştahla efendisinin önüne atacağı kemiğe göz dikmiştir. Sermaye devleti tüm kurumlarıyla Amerikan emperyalizminin bölgesel başağrısı olan Irak'ın yokedilmesi, Irak petrolünün üzerine oturması için var gücüyle savaş politikasına destek vermektedir. Önümüzdeki günler desteğin somut ifadesi olan tezkerelerin meclisten geçtiğine tanıklık edecektir. Zira sermaye sınıfı hükümeti ve ordusuyla bir bütün olarak Irak halkının katliam planı çerçevesinde ABD emperyalizminin hizmetine soyunmuştur.

Bu savaşı durduracak biricik güç dünya halklarının birleşik, militan karşı koyuşudur. Sermaye devletini kirli savaş taşeronluğundan alıkoyacak yegane kuvvet ise Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin emperyalist kirli savaşa karşı oluşturacakları topyekûn direniş hattıdır. Bu direniş hattı örülemediği koşullarda, sermaye devleti nasıl ki deprem yıkımını sosyal yıkıma dönüştürme yolunda kullandıysa, emperyalist savaş atmosferinden de yeni iş yasası, personel rejimi yasası, yeni zamlar ve terör genelgeleri çıkarmak ve uygulamak için yararlanacaktır. Savaşı işçi sınıfı ve emekçilere yönelik pervasız saldırıların gerekçesine dönüştürecektir. Son yapılan zamlar bu tutumlarının açık göstergesidir. Emperyalist ABD'nin ve onun destekçisi sermaye devletinin yenilgisi ise dünyada ve Türkiye'de emperyalist sermayenin açmazının daha da derinleşmesine, devrim dinamiklerinin ise güçlenmesine yolaçacaktır. Bu bilinç açıklığının ürünü olan politik ve örgütsel çabayı daha da derinleştirmek sınıf devrimcilerinin tarihsel olan ertelenemez yakıcı görevidir.

Siirt seçimlerinin gösterdikleri

DEHAP Siirt seçimlerine katılmadı. Çünkü Yüksek Seçim Kurulu, 3 Kasım seçimlerinde yüzde 10 barajını aşamayan partilerin Siirt seçimlerine katılsalar bile milletvekili çıkartamayacaklarını karara bağlamıştı. Bu keyfi ve tümüyle DEHAP'ı hedefleyen bir karardı. DEHAP da bunun üzerine seçime katılmama kararı aldı. Seçimden önce de kendi seçmenine sandığa gitmeme çağrısı yaptı. Bu çağrı önemli bir karşılık buldu. Fakat boykot çağrısına uyanların sayısı 3 Kasım'da DEHAP'a oy veren seçmen sayısının ancak yarısına ulaşabildi. DEHAP'lı seçmenin bir bölümü AKP'ye oy verdi.

Kazanan "millet iradesi" değil sermaye oldu

Geçtiğimiz hafta sonu Siirt'te seçim vardı. Bu seçimde AKP, oyların yüzde 84'ünü alarak 3 milletvekili çıkardı. Siirt'ten milletvekili seçilen AKP Genel Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'a başbakanlık yolu böylelikle açılmış oldu.

Hem Siirt'te yapılan seçimin sonuçlarının, hem de Recep Tayyip Erdoğan'ın nihayet meclis çatısı altına girmesinin siyasal anlamı üzerinde kısaca durmak gerekiyor.

AKP ve Erdoğan'a sermaye vizesinin tescili

AKP Genel Başkanı'nın önü 3 Kasım seçimleri öncesinde özel bir tarzda kesilmişti. Amaç, AKP'de temsil edildiği şekliyle dinsel gericiği düzen siyasetinin dışına atmak değildi. Sadece, 28 Şubat'tan bugüne süren ehlileştirme sürecinin daha da derinleştirilmesi, AKP'nin sıkıntı yaratmayacak bir parti haline getirilmesi hedefleniyordu.

AKP çizgisinin başında Recep Tayyip Erdoğan vardı. Düzen güçleri AKP'yi ehlileştirme politikalarının başlıca hedefi olarak onu seçtiler. Gerek parti başkanı olduğu süreçte, gerekse 3 Kasım seçimleri öncesinde milletvekili aday listeleri oluşturulurken Tayyip Erdoğan'ın karşısına bir çok engel çıkardılar. Burjuva basında onun aleyhine kampanyalar düzenlediler. Özellikle seçimlerden AKP'nin yüksek oranda bir oy alacağı belirginleştikçe bu baskı daha da arttı.

AKP değiştiğini, diğer düzen partilerinden hiçbir farkının olmadığını, eski RP-FP çizgisinin aksine "adil düzen" diye isimlendirilen çizgiden koptuğunu ispat etmek için bu süreçte canla başla çalıştı. Sermaye örgütleriyle, ABD emperyalizmiyle çok yakın ilişkiler içerisine girdi, Türkiye'nin AB'ye girme hevesinin sözcülüğüne soyundu, demokrasi havarisi kesildi. Bir dönem yasaklı olmasına, seçimden sonra ise meclis dışında kalmasına rağmen AKP'nin tüm bu çabası içinde Tayyip Erdoğan'ın çok özel bir rolü oldu.

Özellikle seçimden sonra kurulan AKP hükümeti, başlangıçta "takiye yapıyorlar" eleştirilerine maruz kalsa da düzenin ne kadar samimi bir hizmetkarı olduğunu kısa zamanda gösterdi. Gerek ABD emperyalizmine uşaklık, gerekse sınıfa ve emekçilere dönük sömürü ve yıkım politikalarının tereddütsüz uygulanması konularında o kadar aktif bir tutum takındı ki, emperyalizme ve sermayeye uşaklığı tescilli düzen partilerinin tümünü geride bıraktı. Meclisteki tezkere tartışmalarının gösterdiği gibi CHP tarafından bile "ABD uşaklığı" ile suçlanır bir konuma ulaştı.

AKP ve düzenin üniformalı bekçileri arasındaki

buzlar eriyip tereddütler ortadan kalktıkça Tayyip Erdoğan'ın önü de açılmaya başlandı. Siirt seçimlerinin zamanlaması onun yasaklarının kalkmasına göre ayarlandı. Devletin bütün olanakları Siirt'te AKP'nin kazanması için seferber edildi. Gene aynı amaçla ve Yüksek Seçim Kurulu'nun hukuka aykırı ayak oyunlarıyla DEHAP seçim dışına itildi.

Özet olarak Siirt seçimleri, düzenin Tayyip Erdoğan'la barışmasının ve onu sadık bir hizmetkarı olarak bağrına basmasının tescil edilmesidir. Milletvekili seçilir seçilmez baş döndürücü bir hızla mecliste yemin ettirilmesi ve Cumhurbaşkanı tarafından yeni hükümeti kurmakla görevlendirilmesi de sermayenin şu dönemde onun ve partisinin hizmetlerine ne denli acil ihtiyacı olduğunu bir kere daha göstermiştir.

CHP ve DEHAP'ın durumu

CHP Siirt seçimlerinde yüzde 14 oy aldı. Hemen herkesin üzerinde hemfikir oldukları şey, bunun hayli başarısız bir sonuç olduğudur. Kuşkusuz bunun en önemli nedeni AKP'nin Siirtli seçmene bol keseden hizmet sözü vermesi ve rüşvet dağıtmasıdır. Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığının hemen hemen kesin olması, bundan kentleri için çıkar uman Siirtli seçmeni bir biçimde etkilemiştir. Fakat CHP'nin başarısızlığını sadece buraya bağlamak hata olur. Nitekim seçmene maddi çıkar anlamında hiçbir şey vaat etmeyen, üstelik de seçime katılmayan DEHAP'ın çağrısıyla onbinlerce kişi sandığa gitmemiş, seçimi boykot etmiştir. Seçimlere katılım oranı yüzde 62'de kalmıştır.

Bu bakımdan CHP'nin başarısızlığının gerisindeki asıl neden onun toplumdan; işçi ve emekçilerden, Kürt halkından kopuk olmasıdır. Gerçekten de CHP toplumun geniş kesimlerine yabancılaşmış bir devlet partisidir. 3 Kasım seçimlerinde "yoksa şeriatçılar gelir" korkusu CHP'nin oy toplamasında belli bir rol oynamıştır. Fakat 3 aylık AKP iktidarı, "şeriatçılar"ın CHP ve diğer düzen partilerinden hiçbir farkının olmadığını, üstelik mecliste bu ikisinin göze batan bir uyum içinde çalıştığını göstermiştir. Böyle olunca da insanların CHP'ye oy vermeleri için 3 Kasım'da olduğu kadarıyla bile gerekçeleri kalmamıştır.

Çeşitli burjuva köşe yazarları ve bizzat Tayyip Erdoğan'ın kendisi, Siirt seçimleriyle "millet iradesi"nin ve demokrasinin kazandığını, söylüyorlar, yazıp çiziyorlar. Siirt seçimlerinin Tayyip Erdoğan'ın parlamentoya girmesi buna karşılık Fadıl Akgündüz adlı sahtekarın kamuoyunda fazla teşhir olduğu için meclisten atılması dışında bir amacı bulunmuyordu. Öyle ki bazı TV kanalları Siirt'te yapılan seçimle ilgili gelişmeleri, o gün boyunca "Tayyip Erdoğan seçimi" anonsuyla ekranlara taşıdılar.

Tayyip Erdoğan'ın bir an önce başbakan olması ise hem sermayenin hem de ABD emperyalizminin dört gözle beklediği şeydi. ABD askerlerinin Türkiye'ye gelmesine yasal zemin hazırlayacak ikinci tezkerenin meclisten geçmesi bile Tayyip'in gelip hükümetin başına oturmasına endekslenmiş durumdaydı. Bu nedenle Siirt'te tezgahlanan demokrasi soytarlığında kazanan millet iradesi değil sermayenin çıkarları oldu. Sermayenin hizmetindeki savaş ve saldırı hükümeti Erdoğan'ın başbakanlığında biraz daha güçlendirilmiş oldu.

İslamcı Gençlik liderliğinden, ABD'nin sadık uşaklığına

Can Dündar, 11 Mart tarihli *Milliyet* gazetesindeki yazısında Tayyip Erdoğan'ın geçmişten bugüne yaşadığı değişim üzerinde duruyor.

Can Dündar'ın anlattığına göre 1980 yılında öldürülen dinci gericilerden birinin cenazesi jandarmanın tarafından engellenir. Cenazeye katılan yüzlerce kişi gözaltına alınır. Gözaltına alınanlardan biri de bugün AKP Genel Başkanı olan Tayyip Erdoğan'dır. Bir sonraki gün yayımlanan bir dinci gerici gazetede gözaltına alınan Tayyip Erdoğan'ın resminin altında şunlar yazılıdır; "İslamcı gençliğin gerçek liderlerinden, MSP Gençlik Kolları Başkanı Tayyip Erdoğan..."

Bundan sonrasını Can Dündar'ın yazısından okuyalım.

"O günlerde 'Haçlı seferleri'ne karşı cihad çağrısı yapan 26 yaşındaki 'Akıncı Erdoğan'a deselerdi ki;

"Ey İslamcı gençliğin lideri! 23 yıl sonra başbakan seçileceksin. Seçimi ABD büyükelçisiyle birlikte izleyeceksin ve ilk icraat olarak Müslüman komşuna saldırması için Amerikan askerini Türkiye'ye getireceksin."

"Genç Akıncı" kimbilir nasıl gülerdi.

(...)

"Yenilikçilik" bayrağı açtığı bir yıl içinde 5 kez ABD'yi ziyaret etmesini, oğlunun nikahına Amerikan başkonsolosunu davet etmesini, Washington'da Yahudi lobisiyle flört etmesini, çeyrek asra sığın ama akla hayale sığmayan bir çark etme süreci olarak görüyoruz."

BM'nin Kıbrıs planı rafa kaldırıldı

Kıbrıs'ta "çözüm" pek de yakın olmayan bir başka bahara kaldı. Son bir iki haftadır yaşanan gelişmelerin gösterdiği en önemli şey bu.

Bilindiği gibi BM Genel Sekreteri Kofi Annan emperyalistlerin de istekleri doğrultusunda 11 Kasım'da taraflara bir "çözüm planı" sunmuştu. Plan ilk önce 12 Aralık'ta yapılan Kopenhag Zirvesi'ne endeksliydi. AB ile ilişkilerinin akıbeti Kopenhag'da kararlaştırılacağı için amaç bu arada Türkiye'yi adada bir çözüme razı etmektir. Planlandığı gibi olmadı. Türkiye Kopenhag'da Kıbrıs kozunu son ana kadar elinden çıkarmadı. Zirve'den kendisi için tatmin edici bir sonuç çıkmayınca da meselenin BM planının öngördüğü biçimde çözülmesine mesafeli durmaya, planın kendi istekleri doğrultusunda değiştirilmesini istemeye başladı.

Gerçi Türkiye'nin geleneksel Kıbrıs politikası Kopenhag Zirvesi'ni takip eden aylar boyunca bir parça esnedi. Türkiye Annan Planı'nın görüşmelere zemin olabileceğini ilan etti ve Kıbrıs'ın Türkiye ile entegrasyonu politikasını askıya aldığını duyurdu. Denktaş da bu esneme politikasına uygun olarak görüşme masasına oturtuldu. Rum tarafı ise eninde sonunda AB'ye girecek olmanın rahatlığı içinde BM Planı'na daha mesafeli duruyor, fakat işi bozan taraf durumuna düşmemek için görüşmelerde yer alıyordu. Taraflar arasındaki görüşmeler ağır aksak da olsa yürüdü. Fakat özellikle son bir aydır, Irak savaşı ABD, AB ve Türkiye arasındaki ilişkilerin merkezine oturmaya başladıktan sonra Kıbrıs konusunda oluşan denge de bozulmaya yüz tuttu.

Çünkü Kıbrıs'ta acil bir çözüm ABD'nin ve BM'nin öncelikli gündemi olmaktan çıkmıştı. ABD'nin Kıbrıs'ta çözüm konusunda Türkiye'ye baskı uygulaması için koşullar çok uygun değildi.

Bu arada ABD ve AB arasında Irak nedeniyle önemli bir anlaşmazlık patlak verdi. Irak krizi konusunda AB emperyalistlerinden ziyade ABD'ye yakın duran, savaşa onunla birlikte girmenin hazırlıklarını yapan Türkiye ile AB arasındaki ilişkiler de buna bağlı olarak gerildi. AB, her vesileyle Türkiye'yi eleştiren, aradaki ilişkiyi zayıflatan açıklamalar yapmaya başladı. ABD, AB ve Türkiye arasındaki ilişkilerde tam bir karmaşıklık yaşanır oldu.

Dengelerin ve güç ilişkilerinin hızla değiştiği böyle bir ortamda Kıbrıs sorununu yakın vadede bir sonuca bağlamak hemen bütün tarafların gündeminden çıkmıştı. Çözüm için neredeyse tek ısrar eden BM Genel Sekreteri Kofi Annan'dı.

Lahey'de O da pes etti. Rum tarafında seçimi kazanan Papadopoulos'un Annan Planı'na karşı olduğu zaten biliniyordu. Papadopoulos, Annan'ın "plan 30 Mart'ta referanduma sunulsun" önerisini doğrudan reddetmedi fakat 20 günde yerine getirilmesi imkansız koşullar öne sürdü. Bunlar yerine getirildiğinde Rum tarafında planın referanduma sunulacağını açıkladı. Bu dolaylı bir şekilde planın reddedilmesi anlamına geliyordu. Rauf Denktaş ise zaten Lahey'e "planı da referandumu da kabul etmiyoruz" demek için gitmişti. Her iki taraftan da olumsuz yanıt alınması üzerine Kofi Annan; Kıbrıs'ta çözüm çabalarına son verdiğini, Kıbrıs'ta bu amaçla faaliyet gösteren BM bürosunun

kapatılacağını, artık adada 16 Nisan'a kadar herhangi bir çözüm olanağının da kalmadığını açıkladı.

AB Komisyonu'nun sert açıklaması

Avrupa Birliği Komisyonu yetkilileri Kıbrıs'ta çözümün sağlanamaması üzerine peşpeşe Türkiye'yi hedef alan açıklamalar yaptılar.

Açıklamalarda özetle; eğer Rum tarafının AB'ye tam üye olacağı Mayıs 2004 tarihine kadar Kıbrıs'ta bir anlaşma olmazsa Türkiye'nin AB toprağını işgal etmiş bir ülke durumuna düşeceği; Kıbrıs sorununun AB ile Türkiye arasında bir mesele haline geleceği; sonuç olarak da Türkiye'nin tam üyeliği için yapılması planlanan müzakerelere başlamanın çok zorlaşacağı, ifade edildi.

Türkiye'nin adada işgalci konumunda olduğu doğru. Türkiye ile tam üyelik müzakerelerinin başlaması ise zaten çok zor bir ihtimaldi. Hem bu arada müzakereleri zorlaştıracak ya da kolaylaştıracak şeyin bu olmadığını da, söyleyenler dahil, herkes biliyor. AB komisyonu bu türden sert açıklamalarla Türkiye'yi köşeye sıkıştırmaya, böylelikle bir parça olsun ona sözünü dinletmeye uğraşiyor.

Ama Türkiye burjuvazisi ve devleti yönetenler en azından yakın dönemde kimi dinleyip kimi dinlemeyeceklerinin tercihini çoktan yapmış durumda ve ABD'nin emrinde savaşa girmek için son hazırlıklarını yapıyorlar.

YTÜ'de "Emperyalist savaşa hayır!" eylemi

12 Mart Çarşamba günü Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri emperyalist savaşı protesto ettiler. 3 Mart'tan itibaren her gün 12:30'da yapılan alkış eylemleri bir basın açıklaması ile tamamlandı. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı basın açıklaması Tonoz kantin önünde yapılan müzik dinletisi ile başladı. Ardından "Emperyalist savaşa hayır!" yazılı pankart ile yürüyüşe geçildi. Yemekhane ve mimarlık önünden dolaşıldıktan sonra dış kapıya doğru yürüdü. Basın açıklaması orta bahçede okundu ve eylem çekilen halaylarla bitirildi.

Eylem sırasında "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Biji biratiya gelan!", "Emperyalist savaş hayır!" sloganları atıldı. Eylem, *Ekim Gençliği*, DGH, DÖB, SDP, *Yurtsever Gençlik*, Sosyalist Öğrenciler, Paralı

Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu ve Otonom dergisi tarafından örgütlendi.

Eyleme katılım az olmasına rağmen oldukça coşkulu oldu. Bizim sesimizi duymak istemeyen emperyalistler şunu unutmasınlar; bizler dün susmadık, bugün de susmuyoruz, yarın da susmayacağız. Bu topraklar emperyalist haydutlar için hiçbir zaman dikensiz gül bahçesi olmayacak.

Ekim Gençliği YTÜ

Kitlesel işçi kıyımları başladı...

Sermayenin tensikat ve esnek çalışma saldırılarına karşı mücadeleye!

ABD emperyalizminin Ortadoğu'yu kan gölüne çevirme girişimleri hız kazandıkça Türkiye topraklarının saldırı ve savaş üssü olarak emperyalist güçlerin hizmetine açılması da hız kazanıyor. İşbirlikçisi sermaye iktidarı bir yandan ülkemizin üs, liman ve tesislerini ABD'nin kullanımına sunarken ve ülkemizi adım adım savaş bataklığına çekerken bir yandan da işçi-emekçilere kapsamlı saldırılar için kolları sıvamış durumdadır.

Savaş hazırlıklarıyla birlikte süren saldırıların temel başlıklarından birini dünya işçi sınıfının yüzyıllık mücadelesiyle elde ettiği tarihsel kazanımların gasp edilmesi oluşturuyor. Zaten yıllardır 1475 sayılı İş Kanunu'nu kendi çıkarlarına göre değiştirmenin peşindeydi patronlar. Şimdi patronlar ve onların hizmetindeki hükümet, Ortadoğu'da estirilen savaş rüzgarını da fırsat bilerek işçi haklarını yok eden yasaları bir bir meclisten geçirmeye çalışıyorlar. Tıpkı büyük depremin ardından mezarda emeklilik yasasını çıkardıkları gibi, bu kez tüm gözler savaşa kilitlenmişken kölelik yasasını sessiz sedasız çıkarmayı planlıyorlar.

Bilindiği gibi TİSK Başkanı Refik Baydur "15 Mart'tan önce yeni iş yasası meclisten çıkmazsa çok işçi çıkartırız" tehdidi savurmuştu. Bu tehdidlere karşı hükümet "siz hiç acele etmeyin yasayı aynen çıkaracağız" dercesine patronların gönlünü aldı. Ya sendika ağaları? Ruhlarını sermayeye satmış bu işçi düşmanı ağalar, tabandan gelen tepkileri yatıştırmak ve işçilerin bilincini bulandırmak için her bir açıklamaya, her bir patron tehdidine ve saldırısına karşı "İş güvencesi" safatasının arkasına sığındılar. Saldırımı püskürtme yönünde tavır koymaya gerek görmediler. Bu tavırlarıyla sermayenin elini güçlendirdiler

İşbirlikçi ihanetçi sendikacılar aracılığıyla her türlü hak gaspını tereddütsüz yaşama geçiren patronlar, kölelik yasasının geçirilmesinde de en büyük desteği bu işbirlikçi çetelerden almaktadır. Saldırılarını püskürtmek için kollarını kıpırdatmadıkları gibi işçi sınıfının bilincini bulandırmaya, saldırı karşısında tabanın tepkisini bastırmaya, mücadeleyi bölmeye çalışıyorlar. Kölelik yasasına karşı işçiden gelebilecek tepkileri, sözde iş güvencesi yasasıyla, bu yasaya abartılı şekilde atıflarda bulunarak bastırmaya çalıştılar. Tamamıyla aldatmaca ve boş olan sahte İş Güvencesi Yasası'nın "esnek üretim" yasasını dengeleyeceğinden dem vurdular. Sendika ağaları "bu yasa yürürlüğe girdiğinde daha rahat sendikalaşacağız" ya da "İş güvencesi yasasını bekleyelim" gibi söylemlerle işçilerin bilincini bulandırdılar.

Ancak patronlar uzlaşmacı sendikacıların tam tersine "15 Mart öncesi birçok işçiyi atacağız!" tehdidinin arkasında durarak kitlesel işçi kıyımlarına başladı. Sendika bürokratları İş Güvencesi Yasası'nı bekleye dursunlar, örgütlü, örgütsüz birçok iş yerinde 15 Mart kıyımı başladı. Sendikalı-sendikasız işyerlerinde son bir hafta içerisinde binlerce işçi kapının önüne konuldu. Aylardır iş yasası üzerine süren pazarlıklarda ise son aşamaya gelindi ve kısa sürede meclisten geçirilmeyi bekliyor. Meydanı boş

bulan patronlar sendikacıların uzlaşma ve ihanet çizgisinden aldıkları güçle şimdiden zafer naraları atıyor.

Kişiliklerini ve onurlarını sermayeye satmış, hainleşmiş bu ağalar, bundan sonra keskin laflar etseler de, esip güreşeler de bir anlamı yok. Olsa olsa aylardır oynadıkları bir oyunun devamı olur bundan sonra yapacakları.

Esnek üretimin yasalaştırılması saldırısında işçi sınıfı çok geç kalmış bulunuyor. Ancak bu mücadelenin bittiği anlamına gelmemelidir. Sınıfa yönelik saldırılar İMF yıkım programlarıyla çeşitli adlar altında süreklileştirilmektedir. İşçi-emekçiler sermaye düzenine ve emperyalizmin savaşa, baskı-terör ve şiddetle yıkım kusan politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmelidir.

Sermayenin ve işbirlikçi sendika ağalarının

oyunlarını izleme, "bakalım ne olacak" deyip bekleme zamanı değildir artık. Fabrikalarda ve işyerlerinde eylemli tepkiler koymalıyız, boynumuza geçirilmek istenen kölelik yasalarına, tensikat saldırısına karşı direnişler örgütlemeliyiz. Tabii bunun için de önce kendimize güvenmemiz ve örgütlenmemiz gerekiyor.

Bugün atılacak bir adım varsa önce biz atmalıyız, yükseltilecek bir ses varsa önce biz haykırmalıyız. Saldırıları ancak böyle püskürtülebiliriz. Aksini bekleyip görmeye gerek var mı? İşte şimdiden onbinlerce işçi sokağa atıldı. Bizim suskunluğumuzu, örgütsüzlüğümüzü gördükçe onbinler yüzbinlere varacak. Bugün bu, yarın şu mazeretimiz var diye diye köleliği dayatacaklar bize. Sessiz kalırsak bugün ekmeğimizi kaybederiz yarın ise onurumuzu. Oysa kazanmamız gereken güzel bir gelecek, koca bir dünya var. Bizim ellerimizde!..

Sermayenin saldırılarına geçit vermeyelim!

10 Mart tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde çıkan habere göre; patronlar sözde iş güvencesi yasasının yürürlüğe gireceği 15 Mart öncesinde işçi çıkarmalara hız vermiş. Son bir haftada, Renault'dan 600, Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nden 2 bin, Pirelli'den 60, Çimtaş'tan 8, Erciyes Boru Fabrikaları'ndan 18, gıda şirketlerinden yaklaşık 200, demir çelik üreticisi Çolakoğlu'ndan 27, elektronik düğme üreten Bufer'den 9 işçi işten çıkarılmış. Haberin devamında, patronların her yerde işten atmalar ve kazanılmış hakların gaspı ile azgın bir saldırıya geçmiş olduğu, sendikacılar tarafından aktarılıyor. Görüldüğü gibi patronlar sözünü tutuyor ve sınıfsal çıkarları uğruna her türlü yola başvuruyorlar. Tehditlerinin gerçek olduğunu ispat etmek için daha önce de Sabancı'ya ait Bossa fabrikasından işten atmalar gerçekleşmişti.

Bu saldırılar ne iltir, ne de son olacaktır. İşçi ve emekçiler tarihlerinin en büyük saldırısıyla karşı karşıyalar. Patronlar, sözde iş güvencesi yasasına karşı Ortaçağ köleliğini dayatan yeni iş yasa tasarısını hayata geçirmek istiyorlar. Bu tasarı meclis komisyonlarında görüşülmeye başlandı.

Tam bir orta oyunu sergilenmekte ve hızla finale doğru ilerlenmektedir. Eğer işçi ve emekçiler patronların ve işbirlikçi sendika ağalarının elele vererek oynadığı bu oyuna müdahale etmezlerse, oyunun sonucu seyredenler açısından çok vahim gözükmetedir. Krizi bahane ederek işten çıkarmalara, sıfır zamma, sosyal haklarımızın tasfiyesine göz yummamızı isteyenler, şimdi de hiçbir kıymeti harbiyesi bulunmayan bir "iş güvencesi" yasası üzerine yaygara koparıyorlar. Yasanın geçmesi halinde 400 bin işçinin işinden olacağı yönlü tehditler savuruyorlar. Bu bir bardak suda fırtına kopartılmasının nedeni, kıdem tazminatı, mesai ücreti, 8 saatlik işgünü, vb. birçok tarihsel haklarımızı gasp eden, esnek üretimi yasallaştıran iş yasa tasarısının çıkartılmak istenmesidir. Yeni iş

yasa tasarısı meclisten geçtikten sonra, hiçbir şeyi "güvencelemeyen" iş güvencesi yasası uygulansa ne fark eder ki patronlar için? Sergilenen danışıklı dövüşün gerisinde bu var. Hain sendika ağaları İş Güvencesi Yasası çok şey kazandırmış gibi işçilerin önüne allayıp pullayıp çıkartacak, bu "hak" uğruna "mücadele" edecekler, patronlar da buna karşılık, iş yasa tasarısını öne sürecek ve sonuçta iki taraf da ödün vererek uzlaşmış olacaklar. Sonuç tarihsel kazanımlarımızın sendika ağaları tarafından patronlara altın tepside sunulmasından başka bir şey olmayacak.

Eğer bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerden anlamlı bir yanıt gelmezse, patronların istedikleri sonucu elde etmeleri zor olmayacak. Zira emperyalist savaşın eli kulağında. Kriz ortamından en iyi şekilde yararlanan patronların savaş ortamının sunacağı "imkanlardan" da en iyi biçimde yararlanacaklarından kuşku duyulmamalıdır.

Görev sınıf bilinçli öncü işçilere ve komünistlere düşmektedir. Çalıştığımız işyerlerinde ve bulunduğumuz bölgelerde sınıf kitlelerinin en geniş kesimine ulaşabilmeli, saldırının içeriği hakkında onları aydınlatılabilmeyiz. Yasaya karşı oluşacak tepki ve öfkeyi örgütleyebilmek için platform vb. araçları devreye sokarak eylemli bir mücadele hattını örmenin yollarını aramalıyız. Patronlara koltuk değnekliği yapan sendika ağalarının üzerinde basınç oluşturabilmek için sendikalarımızı adım atmaya zorlamalı, şubeleri bu yönde hareket etmeleri için göreve çağırmalıyız. Böyle bir mücadeleyi öğretilmiş ve bunu sermaye devletinin savaş tetikçiliğine karşı mücadeleyle birleştirebildiğimizde, emeğimiz ve geleceğimiz üzerinde oynanan oyunları bozabiliriz. Kurtuluşumuzun kendi kollarımızda olduğunu unutmamalıyız.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Bir metal işçisi

İşten atmalar yaygınlaşıyor...

Bıçakçılar fabrikası işçileri bıçak sırtında!

Patronlar, İş Güvencesi Yasası'nın yürürlüğe gireceği 15 Mart tarihi yaklaştıkça işçileri kitlesel olarak işten atmaya başladılar. Özellikle sendikasız işyerlerinde işten atmalar daha yoğun yaşanırken sendikalı işyerlerinden de gruplar halinde atılmalar yaşanıyor. Son bir hafta içerisinde 2 binden fazla kişinin işten atıldığı söyleniyor. İşten atılan fabrikaların bir kısmı yeni işçi alırken, bir kısmı da girdi çıktı yaparak daha düşük ücretle eski işçilerini alıyor. Yeni işçilere geçici süreli sözleşmeler imzalatılıyor. Aynı zamanda bu uygulamayla yeni yasadaki yararlanmaları ve tazminat almaları engelleniyor. İş Güvencesi Yasası'nın yürürlüğe girmesiyle daha çok işçinin atılacağı belirtiliyor.

ABD emperyalizminin Irak'ı kan gölüne çevirmesine tam destek veren işbirlikçi sermaye iktidarı bir yandan savaşın yaratacağı yıkımla halkın sefaletini, yoksulluğunu, açlığını katmerleştirirken bir yandan da hazırladığı kölelik yasasıyla sömürüyü ağırlaştırmakta ve kötü çalışma koşullarını ve buna ek olarak kitlesel işsizliği arttırıyor. İş güvencesi ve 1475 sayılı iş kanunu ön tasarısı bahanesiyle son haftalarda yaşanan kitlesel işçi kıyımları aylar öncesinden hazırlanan ve planlanan bir oyunun parçasıdır. Patronların temsilcisi "15 Mart'tan önce işten atmalar olabilir" diyerek aylar önce tehdit etmişlerdi. Ve savurdukları tehdidin arkasında kararlıca durarak işçilere meydan okurcasına saldırganlaştılar. Türkiye'nin dört bir yanındaki fabrikalardan işçiler işten atılıyor.

Büyükçekmece'ye bağlı Kıracı'ta kurulu Bıçakçılar Tıbbi Malzeme ve Sağlık Ürünleri Fabrikası'nda çalışan işçiler de patronların işten atma politikalarından nasibini aldılar. Yaklaşık 600'e yakın işçinin çalıştığı fabrikada patron bir haftaya yaymak üzere gruplar halinde 150'ye yakın işçiyi işten attı.

İşten atılmalar başlamadan önce yoğun şekilde işçi alan patronun işten atma politikası çıkartılmaya hazırlanan yeni iş yasası ve 15 Mart'ta yürürlüğe konulması beklenen İş Güvencesi Yasası'ndan bağımsız değildir. İşbirlikçi sermaye iktidarı ABD emperyalizminin peşinde savaşa sürüklendiği Bıçakçılar patronunun gözünde dolarlar parlıyor. Tıbbi malzeme ve sağlık ürünleri üretildiği ve özellikle Amerika'ya ihracatı yapıldığı için savaş, patronun iştahını kabartmaktadır. Kan emici Bıçakçılar patronu tıpkı diğer patronlar gibi işçilerin emeği ve alınterinin, ağır ve kölece çalışma koşulları üzerinden kârına kâr ekliyor. Emperyalist-kapitalist devletlerin insanlığı acı, kan ve gözyaşıyla yıkıma sürüklediği savaşlar varoldukça yine kapitalizmin sorumlusu olduğu doğal afetler, trafik kazaları, insan sağlığını bozan hastalıklar arttıkça Bıçakçılar patronunun "Fabrikayı

küçültüyorum, üretimi azaltıyorum" gibi gülünç bahanelerle işçi çıkarması gerçeği yansıtmıyor. Kaldı ki, çıkışların olduğu hafta bile işçi alınması ve yoğun mesailer olması gerçeği gözler önüne seriyor. Başta Bıçakçılar patronu olmak üzere, tüm fabrikalardaki patronların oynadıkları bir oyundur işten atmalar. İstihdam fazlası ya da üretim azalması diye bir şey yok. 15 Mart yaklaştıkça hırçınlaşan ve saldırganlaşan patronlar, işçileri kölelik koşullarında çalıştırmak için gerek girdi çıkartıyla, gerekse işten atıp yerine kölece çalıştıracakları yeni işçiler alma yoluyla fabrikaları köle pazarları haline getirmeye çalışıyorlar. Esnek çalışma yasası çıkmadığı halde özellikle örgütsüz işyerlerinde birçok işçi ücretli köle olarak her türlü sosyal haktan ve insanca çalışma koşullarından yoksun şekilde

çalışıyor. Tıpkı Bıçakçılar'da olduğu gibi işçiler birbirinden yalıtılmış şekilde katı disiplin kuralları içerisinde kameralar altında, şeflerin ve ustabaşlarının baskısı altında düşük ücretle çalıştırılıyorlar.

İşçilerin örgütsüzlüğünden güç alan patronlar, alabildiğine keyfi ve saldırgan tutumlarıyla işyerini tam bir sömürü cehennemine çeviriyorlar. İnsanlığın ve onurun ayaklar altına alındığı bu ücretli kölelik düzeninde boynumuzdaki kölelik zincirlerini kırmak, ayaklarımızdaki prangaları parçalamak için tüm işçilerin örgütlenmekten ve birlik olmaktan başka yolu yoktur. Birbirimize sıkı sıkı kenetlenip birlik olmadığımız sürece kaybedeceğimiz çok şey var. Ancak örgütlendiğimiz sürece kazanacağımız koca bir dünya var. O halde fabrikalarımızda biraraya gelip sorunlarımıza karşı örgütlenelim, mücadele edelim!

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

Kölelik yasasına karşı coşkulu ve kararlı eylem...

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!.."

12 Mart günü DİSK'e bağlı Genel-İş İstanbul 2 No'lu Bölge Şubesi ve bağlı şubeler, Limter-İş, ve Nakliyat-İş üyesi işçiler Saraçhane Parkı'ndan Unkapanı'ndaki Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'ne yürüdüler.

Yaklaşık 500 işçinin katıldığı eylem saat 12:00'de başladı. Yürüyüş boyunca kitlenin coşkusu dinmedi. Sendika yöneticileri işçilerin slogan atmasını sınırlamaya çalışsa da, işçiler buna sloganları daha bir kararlılıkla atarak karşılık verdiler. Eylem okunan basın açıklamasından sonra bitirildi.

"Kölelik yasasına hayır!", "Hükümet yasamı al başına çal!", "Esnek çalışma istemiyoruz!", "Tazminat hakkımız gaspedilemez!", "Şalter inecek bu iş bitecek!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!", "Katil ABD işbirlikçi AKP", "Savaşa karşı sınıf savaşı!", "Kahrolsun emperyalist savaş!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Çıkarsa tezkere Tayyip gitsin askere!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!" sloganları sık sık atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana'da İşçi kıyımı devam ediyor!

Sahte İş Güvencesi Yasası daha yürürlüğe girmeden yoğun işçi kıyımı başlamış bulunuyor. Sermayenin temsilcileri aylar önce bu kıyım saldırısını ilan ettiler. İş Güvencesi Yasası'nın işçi çıkarmada sermaye için bir engel teşkil etmeyeceğini çok iyi biliyorlar.

Aylardır Bossalar'dan, Mensa'dan işçiler parça parça işten atılıyordu. Şu günlerde bunlara bir yenisi daha eklendi. Bossa 4'ten 25, SASA'dan 75 işçi sokağa atılırken Başer Çorap Fabrikası tümüyle kapatılarak işçiler kapı önüne konuldu.

İş yasa tasarısına ve işten atılmalara karşı sessiz kalarak bu saldırıların önü kesilemez. Sessiz kalarak sıranın bize gelmesini beklememeliyiz. Bugün yanı başımızda aynı makinada çalıştığımız arkadaşımız kapı önüne konulurken yarın aynı akıbetin başımıza geleceğini bilerek mücadele etmeliyiz.

SY Kızıl Bayrak/Adana

"İş güvencesi yasası ve iş yasa tasarısı" paneli...

Adana Öncü İşçi Platformu'nun düzenlediği "İş güvencesi yasası ve iş yasa tasarısı"nu konu alan panelin ilki Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde düzenlenmişti. Aynı konudaki panelin ikincisi 9 Mart günü saat 14:00'de Adana Tabipler Odası toplantı salonunda gerçekleştirildi.

45 kişinin katıldığı panelde sahte iş

güvencesi yasası ve iş yasa tasarısının amacı ve içeriği detaylı bir şekilde açıklandı. Bu saldırının İşçi sınıfını kölelik koşullarına mahkum etmeyi hedefleyen bir saldırı olduğu, iş yasa tasarısına karşı işçi ve emekçilerle birlikte mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İstanbul Sendika Şubeleri toplantısı üzerine...

Bağımsız taban örgütlülükleri oluşturulmalıdır!

12 Mart Çarşamba günü Türk-İş, KESK ve DİSK'e bağlı bazı sendika ve şubeler, işyeri temsilcilerinin de katılımıyla bir toplantı gerçekleştirdi. 32 şubenin ortak çağrısıyla yapılan toplantıya yaklaşık 600 kişi katıldı.

İstanbul Sendika Şubeleri olarak kendini tanımlayan oluşum başlangıçta bu tasarıya karşı sendika konfederasyonlarının aldığı tutuma muhalefet temelinde ortaya çıktı. Bu toplantıdan önce de Saraçhane'de ve KİPLAS önünde iki eylem gerçekleştiren bileşen bu eylemlerde iş yasa tasarısının geri çekilmesini, bunu hazırlayan Bilim Kurulu'nun dağıtılmasını istemişlerdi. Eylemlerin hedefinde patronlar kadar, bu tasarıya karşı teslimiyetçi bir tutum alan konfederasyon yöneticileri de bulunuyordu. Yapılan iki eylemin ve toplantının bir başka hedefini ise ABD'nin emperyalist saldırganlığını protestolar oluşturuyordu. Bu noktada sendika konfederasyonlarının aldığı tutum da eleştirilmekten kurtulamıyordu.

Geçmiş platform deneyimleri ve dersler

Geçmişte de hem sürecin ağırlığı hem de tabandan gelen basınç karşısında benzer platformların yaptığı toplantılar halen hafızalardadır. İstanbul Emek Platformu, daha eskiye gidildiğinde İstanbul Sendikaları Şubeler Platformu adı altında bir dizi şubenin bu türden toplantılar yaptığını hatırlayabiliriz. Tüm bu girişimler sınıfın çok yoğun saldırılarla karşı karşıya kaldığı dönemlerde ortaya çıktı. Bu platformlar bir yanı sıra tabanın tepki ve mücadele azmini temsil etme iddiası taşıyorlardı. Konfederasyonları teslimiyet çizgisinden koparma, ona alternatif olma söylemini kullanıyorlardı. Ama bu iddiaların hiç bir karşılığı olmadığı kısa sürede görüldü.

Yapılan toplantılara katılan yüzlerce temsilci hiçbir zaman bu oluşumların temel bileşeni olamadı. Bu oluşumların karar mekanizmalarında yer alamadı. Doğal olarak buralarda alınan kararlar tabandan çok alt kademe sendikacılığının izlerini taşıdı. İleri kabul edilebilecek kararlar dahi onu uygulayabilecek taban iradesinden yoksun olduğu için sahipsiz kaldı. Konfederasyonların açıktan ihanetine ve teslimiyetine karşı tabandan gelen basınçla tutum alma niyeti içerisine giren şube yöneticileri asla teslimiyetçi ihanet çizgisinden köklü bir kopuş yaşamadı, bu anlayışlarla mücadele eden bir çizgi izleyemedi. Tepkileri ise Başkanlar Kurulu toplantılarında daha ileri kararları onaylatmaya çalışmaktan öteye gidemedi. Yer yer ilerici rol oynasalar da tabanın mücadele azminin heba edilmesine de yolaçan bu girişimler zaman içerisinde tamamen işlevsiz hale gelip kendiliğinden dağıldı.

İstanbul Sendika Şubeleri toplantısından yansıyanlar

İş yasa tasarısına karşı mücadele etmek amacıyla bir dizi şubenin biraraya geldiği ve muhalif seslerin yükseldiği bu yeni girişimden, öncellerine oranla,

biraz daha umutlu olmak için ortada bir neden var mı? Buna yakından bakalım.

Genel olarak toplantıya olumlu bir atmosferin hakim olduğunu söyleyebiliriz. Bu ise biriken ve akacak bir kanal bulamayan tepkilerin bu vesilesiyle kendisini ifade edecek bir ortam bulmasının bir sonucuydu. İş yasa saldırısı, sınıfın karşı karşıya kaldığı en geniş saldırılardan birini oluşturuyor ve konfederasyonlar, kör gözlerin dahi rahatlıkla göreceği gibi derin bir ihanetin içerisinde. Taban ise artık konfederasyonların yıllardır devam eden bu ihanetçi tutumuna karşı bir arayış içinde. Az buçuk sınıf mücadelesine yüzünü dönen şubeler ise sınırlı da olsa buna karşı bir tutum almaya çalışıyor ya da en azından böyle bir görünüm veriyorlar. İşte bunlar toplantıyı bir parça canlı kılan gelişmeler olarak salona yansıdı. Fakat bunun ötesinde kalıcı, yolaçıcı ve ciddiye alınabilir bir adım atılmadı.

Geçmiş toplantıların tanıdık simalarından oluşan ve divan adına yapılan ilk konuşmanın ardından söz alan temsilciler iş yasa, savaş, yer yer kamu personeli yasanına ilişkin düşüncelerini dile getirdiler. Yasanın geri çekilmesi, savaşa karşı aktif bir tutum alınması, tabandan doğru örülen bir çalışmayla tüm enerjinin genel grev genel direnişin örgütlenmesine verilmesi

vb. öneriler konuşmacıların ortak olarak vurguladığı noktalar. Konfederasyonların açık ihanet içinde olduğu, bu tablodan ancak tabanın inisiyatifine dayalı örgütlülüklerle kurtulabileceği birçok konuşmacı tarafından ortaya konuldu. İş yasa meclise geldiğinde Ankara'da eylem yapmak ve yasa çekilene kadar meclis önünü terketmemek, 15 ve 21 Mart'ta dünya çapında yapılacak olan eylemleri desteklemek, mevcut birlikteliğin Anadolu Yakası'na doğru da genişlemesini sağlamak gibi birçok öneri yapıldı. Yaklaşık 20 temsilcinin konuşma yaptığı toplantıda bazı temsilciler çok somut öneriler de sundu.

Toplantının sonuç bildirgesinde aşağı yukarı üç madde vardı. Divan bu üç maddenin, toplantıdaki eğilimin ortak bir kararı olarak Cuma günü yapılacak Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısına iletileceğini aktardı.

Türk-İş'in savaşa karşı daha etkin bir mücadele etmesi istenecekti. İş yasa tasarısı meclise gelirse, yasa geri çekilene kadar Ankara'da kalınması için Türk-İş ikna edilmeye çalışılacaktı. Türk-İş genel grev kararı alınması için zorlanacaktı. Ve 21 Mart günü dünya çapında yapılacak eylemler için gene Başkanlar Kurulu'ndan o gün saat 8:00 ile 10:00 arasında iş bırakma çağrısı yapılması istenecekti.

Son maddenin okunmasıyla salon bir anda hareketlendi, birçok işçi 2 saatlik iş bırakma eyleminin kendi önerileri olmadığını söyleyip, bir günlük iş bırakma için karar alınmasını istedi. Bazı temsilciler genel grevin birçok konuşmacı tarafından dile getirildiği halde bunun sonuç bildirgesinde yer almamasını protesto ettiğini dile getirdi. Temsilcilerin bir kısmı ise yeni iş yasanına karşı hiçbir somut önerinin sonuç bildirgesine yansımaması üzerine itiraz etti. Bir kısım temsilci tepkisini salonu terk ederek

gösterdi. Divan ise bir günlük iş bırakma önerisinin gerçekçi olmadığını Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda kabul görmeyeceğini ifade ederek bir süre teklifinde ısrar etti. Tepkinin artması üzerine bu öneri reddedilirse "sorumluluk almamak kaydıyla" denildi ve ısrardan vazgeçildi. Dünya çapındaki iş bırakmaya katılmak gibi muğlak bir ifade telaffuz edildikten sonra usulen bir oylama yapıldı ve önerilerin toplantının kararı olarak yansıtılması kabul edildi.

Yeni iş yasa taslağı işçi sınıfının bütün kazanımlarını ortadan kaldırmayı hedefliyor. Onu satılan, ödün verilen bir meta haline getirmek istiyor. Hal böyleyken konfederasyonlar yasanın özüne değil fakat birkaç maddesine göstermelik olarak muhalefet ediyorlar. Yıllar boyu bürokratların oylamaları, sahte vaatleri ve ihanetleriyle karşı karşıya kalan taban ise tüm tepkisine rağmen yasaya karşı sendikacıların ihanetini boşa çıkaracak, tasarıyı geri çekecek bir inisiyatif gösteremiyor. Tüm faturası işçi ve emekçilere kesilecek olan emperyalist savaşa karşı mücadelede de bürokratların hiçbir ciddi ve samimi çabası görünmüyor.

Böyle bir ortamda sendika şubelerinin biraraya gelerek "biz bu ihanetçi çizgiye karşıyız" demesinin kuşkusuz ki bir anlamı var. Öncelikle bu şubelerin

taban basıncıyla böylesi bir toplantıya niyet ettiklerinden şüphe duymamak gerekiyor. Ancak niyetlerden öte bu şubelerin sınırlarını da iyi görmek gerekiyor.

Şubelerin sendikal bürokrasinin etkisinden bütünüyle kurtulmasını beklemek hayaldir. Böyle bir şeyi ancak tabanın bağımsız bir inisiyatifi sağlayabilir. Nitekim geçmiş deneyimlerin de etkisiyle birçok temsilci birlikteliğin tabana doğru yayılmasını istemiştir. Toplantının sonunda, biraz da alelacele sunulan sonuç bildirgesine gösterilen tepkinin altında, artık temsilcilerin alt kademe yöneticilerine dahi güvenlerini kaybetmeleri yatmaktadır. Bu şubeler gerçekten tabanın inisiyatifini önemsiyorlarsa karar alma süreçlerini tabana doğru yaymaları gerekir. Yoksa kararların tabana doğru yayılması ve işyerlerine taşınması sözleri havada kalacaktır.

Bugüne kadar alt kademe yöneticilerinin itinayla yapmadığı da budur. Nitekim Çarşamba günü toplantı bu durumun bir başka ifadesi olmuştur. Daha baştan, divan “biz işçilerin düşüncelerini dinlemek için bu toplantıyı yapıyoruz” deme ihtiyacı hissetmiştir. Arkasından özellikle iş bırakma tartışmasında bir günde ısrar edilmesine rağmen “bunu Türk-İş’e kabul ettiremeyiz, ortada kalır” söylemi ise, herşeyin sadece bürokrasiye baskı yapmak sınırlarına sıkıştırıldığını göstermektedir. Ortada bağımsız bir mücadele merkezi oluşturmak gibi bir bakış ve bir çaba yoktur. Oysa ki tüm konuşmalar göstermiştir ki taban, sendikal bürokrasinin ihanetçi çizgisiyle açıktan hesaplaşmak, ondan bağımsız davranmak istemektedir. Bir konuşmacının toplantıda “biz kararlarımızı niye bürokratlara sunup oradan çıkacak karara göre kendimizi bağlayalım, onlar buradan çıkan karara uysunlar” demesi tam da bunun bir ifadesi olmuştur.

İşçi sınıfı kendi bağımsız taban örgütlülüklerini yaratmalıdır

Bu tür girişimlerin bıraktığı en büyük ders, bugünkü koşullarda sınıf, kendi özgücüne dayanan örgütlülüklerle sahneye çıkmadan ne sendikal bürokrasi yerinden edilebilir ne de saldırılar püskürtülebilir. Bugün bu güce sahip olmadığını düşünenler hızla bunun gereklerini yerine getirmek için örgütlü bir hazırlığın içine girmelidir. Eğer sendika şubeleri taban inisiyatifinin açığa çıkmasını istiyorlarsa ve bunda samimiyseler, hızla bölgesel komiteler oluşturulması için çaba göstermeli, buradan alınacak kararları kendileri için bağlayıcı kabul etmelidirler. Maalesef toplantı, bu yeni oluşumun da daha öncekilerden çok farklı bir süreç izleyemeyeceğinin işaretlerini ortaya çıkarmış bulunuyor.

Toplantı sonucunda uygulanmak üzere alınan elle tutulur bir karar yoktur. Usülen bir oylama ile karara bağlanan maddeler ise sadece Türk-İş toplantısına sunulacaktır. Burada bir kabul görmezse ne olacaktır sorusunun cevabı ise ortada yoktur. İş yasasına karşı binleri toplayarak iki eylem yapan birlikteliğin bundan fazlasını yapması tabii ki mümkündür. Yeter ki tabanın inisiyatifini ve katılımını açığa çıkaracak mücadeleciler ve kararlı bir hat izlesin.

Savaşa karşı aktif mücadele vermenin, iktisadi saldırıları püskürtmenin ve sendikal bürokrasiyi yoketmenin yolu doğrudan tabandan doğru örgütlenmektir. Ancak bu türden bir hareket, alt kademe sendikal anlayışı bürokrasinin güdümünden koparabilir. Yoksa, sol sendikacı anlayışlar dahil olmak üzere, bu kesimlerin bürokratik uzlaşmacı çizgiden bütünüyle kopması mümkün değildir.

Temel sorun bağımsız devrimci bir sınıf mücadelesinin yaratılmamasıdır. Böyle bir platform ancak mevcut duruma yapacağı müdahaleler üzerinden geniş kesimleri etkileyebilir. Savaş ve esnek çalışma yasa saldırısı öne çıkan iki temel gündemi oluşturmaktadır. Bunalmış sınıf kitlelerine çözüm sunmanın yolu, bu gündemler üzerinden tabanın mücadele araçlarını yaratmaktan geçmektedir.

Herşeye rağmen bu girişim tümünden önemsiz görülemez. Mesele oraya tabi olunmadan, fakat bu tepkinin imkanlarından faydalanarak bağımsız bir sınıf çizgisinin tabandan örülmesinin başarılabileceği başarılamayacağıdır. Bu tür oluşumların da sınıf mücadelesine hizmet etmesinin biricik yolu bunu başarmaktan geçmektedir. Bunun başarılması için gereken müdahaleyi yapmak komünistlerin görevidir.

E. Demir

İstanbul Sendika Şubeleri toplantısı yapıldı

Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı bazı şubeler, 12 Mart tarihinde Kadırga Kültür Merkezi'nde, sermayenin saldırılarına karşı konfederasyonların tepkisiz kalması üzerine savaş ve saldırılar gündemli bir toplantı yapma kararı aldı. Yaklaşık 600 işyeri temsilcinin katıldığı toplantıda divanı Türk-İş'i temsilen Hüseyin Ayrılmaz (Belediye-İş 3 No'lu Şube), KESK'i temsilen Hasan Toprak (Eğitim-Sen 2 No'lu Şube) oluşturdu. DİSK ise Ankara'da meclis önünde yapacağı basın açıklaması eylemini öne sürerek temsilci göndermedi. Gündeme geçilmeden önce demokrasi ve işçi sınıfı mücadelesinde şehit düşenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Divan adına söz alan Hüseyin Ayrılmaz toplantı kararının alınmasına ilişkin bir açıklama yaptı. Ayrılmaz konuşmasını bitirdikten sonra Türk-İş ve KESK'ten oluşan şubelerin ortak hazırladığı sunu metnini okudu. Toplantıda her şubeyi temsilen bir kişi konuştu. Konuşmalar sırasında şu sloganlar atıldı, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Şalter incek bu iş bitecek!”, “Yaşasın genel grev genel direniş!”, “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”

Konuşmaların ardından sonuç bildirgesini Basın-İş İstanbul Şube Başkanı okudu. Bildirgede şu ifadeler yer verildi, “Daha geniş bir sonuç bildirgesini bu toplantının sonrasında kurul üyesi arkadaşlarla birlikte yapacağız. Ama şu ana kadar ortaklaşa ortaya gelen önerileri sizlere sunacağım. Bu herkesin ortaklaştığı önerilerdir.

Değerli arkadaşlar, burada toplanan sendikalar ve temsilciler görevlerini yapmayan

konfederasyonlara ve genel merkezlere karşı mücadele edecek bir bileşendir. Bu oluşum bundan sonra da devam edecektir. Ve mücadeleyi yönlendirecek ve merkezinde olmaya da devam edecektir. Bu hareketimiz diğer illerde gelişen emek hareketi ile de ortak hareket etmeyi ve organize etmeyi görev bilir. Başlıca madde olarak sıralıyorum, buna göre bugün bu toplantının sonuç bildirgesi;

14 Mart Cuma günü Türk-İş 1. Bölge'de yapılacak olan Şube Başkanları toplantısına Türk-İş'in Genel Başkanı ve Genel Sekreteri katılacağından Türk-İş Merkez Yönetim Kurulu'na İstanbul'un, İstanbul işçilerinin talepleri olarak bizzat sunulacaktır.

Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu ile bütün eylemlerde ortak hareket edilecektir.

Dünya sendikalarının 21 Mart'ta aldığı genel grev kararına bütün gücümüz ile 21 Mart günü 08:00 ile 10:00 arası uyulacaktır.

Saldırıların siyasal savunucusu olan AKP'nin binaları önünde protesto eylemleri gerçekleştirilecektir.

Değerli arkadaşlar, şu anda buradaki tüm konuşmaların özündeki alınan kararlar bunlar. Bu paralelde diğer arkadaşlarımızın önerileri ile aldığımız notlar çerçevesinde dikkatle değerlendirilecek ve sonuç bildirgesinde bunlar esas olmak üzere ilan edilecek, hazırlanacak olan sonuç bildirgesi raporunda yeralacaktır.”

Toplantı boyunca hemen her konuşmacının genel grev-genel direniş hattının örülmesi yönünde dile getirdiği talebe rağmen, sonuç bildirgesine bu kararın yansımaması üzerine tartışma yaşandı. Kısa süren tartışma sonrası sonuç bildirgesi okunduğu şekliyle kabul gördü.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İstanbul Sendika Şubeleri toplantısında işyeri ve şube temsilcilerinin yaptığı konuşmalardan...

“Ya direnerek kazanacağız ya da barbarlık içinde yokolacağız!”

Tez Koop İş 2 No’lu Şube temsilcisi: Bugün kendimiz ve geleceğimiz adına tartışacak ve karar verecek olan bizleriz. Sadece karar vermekte kalmamalı kararlarımızın takipçisi olmalıyız. Artık yönetilen ve susturulan işçiler değil konuşan karar veren ve yöneten işçiler olmalıyız. Bizim adımıza bize sorulmadan karar verilmesine ancak böyle dur diyebiliriz...

Sendika genel merkez ve konfederasyon yöneticilerimiz ise bizleri aydınlatmak, örgütlemek ve mücadeleyi yükseltmek yerine sessizliğe bürünmeyi ve işverenle uzlaşmayı tercih ettiler. Bu tutum kabul edilemez. Sermayenin saldırıları dünyanın her yerinde öylesine yoğun ki ya direnerek kazanacağız ya da barbarlık içinde yokolacağız...

ABD’nin saldırgan politikalarının kuyruğuna takılan Türkiye patronları ve hükümeti ise üç kuruş kredi alabilmek ve Ortadoğu’da söz sahibi olabilmek için savaş çığırtkanlığı yapıyor. Bu bir paylaşım savaşı, bu bir haksız savaş, bu bir petrol savaşı. Bu savaşta biz işçilerin en ufak bir çıkarı olamaz ve buradan haykırmalıyız ki kapitalistlerin çıkarları için dökecek kanımız yok!..

Tez Koop İş Sendikası 2 No’lu şube temsilcileri olarak diyoruz ki, kölelik yasa tasarısı meclise geldiğinde Ankara’ya yürünerek yasa geri çekilinceye kadar meclisin önünü terketmeme eylemi yapılmalıdır...

Tez Koop İş 4 No’lu Şube temsilcisi: Biz işçi sınıfı olarak bu ülkede 15-16 Haziranları yaratıncılar olarak, 20 Martları yaratıncılar olarak bunu hep bir şekilde egemenlere bildirmek durumundayız. Özellikle sendikalar açısından ekonomik olanla demokratik olanı birleştirmek zorundasınız. Eğer iş sözleşmesini bağlatırken işin sadece ekonomik yanını düşünürseniz bugün birçok saldırı geldiğinde çok açmazlara düşersiniz...

Bizim ortak çalışanlar yasasını dayatmamız gerekiyor. Bir işyeri düşünün aynı masa etrafında bir taşeron işçisinin, bir sendikamızın, bir sendikasızın, bir sözleşmelinin olduğu bir işyerinde bunu başarmamız mümkün değil. Öncelikle tüm çalışanların aynı sendika altında birleşmesini savunmamız lazım...

Belediye İş Sendikası 1 No’lu Şube temsilcisi: Sendika merkezlerine, konfederasyonlara haksızlık yapıldığını düşünüyorum. Ne iş yapıyorlar? Yapmıyorlar mı arkadaşlar, MGK sendikacılığı yapıyorlar, işbirlikçi sendikacılık yapıyorlar, teslimiyetçilik yapıyorlar, uzlaşmacılık, uzlaştırıcılık yapıyorlar. Hükümetlerin sosyal politikalarına emme basma tulum gibi eşlik ediyorlar. Daha ötesi ülkenin işgalinden tutun da hükümetlerin İMF’yle yapmış olduğu anlaşmaların altına imza koyuyorlar.

Sendika merkezleri az iş yapmıyor, kafamızı çarpıtıyor, edilgenleştiriyor, mücadelenin önünde set oluyor, şal oluyor, örtü oluyor. Ne işi var sendikaların sosyal konseyde? Taban tabana çıkarları zıt olan insanların uzlaşması mümkün mü? Çıkar ilişkilerinin çıkar çelişkilerinin uzlaşması mümkün mü? MGK sendikaları, sosyal konsey, devlet konsepti içinde olmaz...

Hava-İş Sendikası temsilcisi: Her yıl onlarca başkanlar kurulu toplantısı oldu. Hangimiz başkanlar kurulu toplantısında ne konuşulduğunu basının dışında öğrenebildik? Bu bizim hakkımız değil mi?

Kim ne konuştu? Kim çıbanbaşı oldu? Kim muhalefet şerhi koydu? Asıl mesele bence burada bitiyor. Birkaç başkanlar kurulu raporunu okudum. İnanın eğer onu okumuş olursanız başımızdakilerin neler istediğini, hangi başımızdakilerin çıbanbaşı olduğunu görürüz. Çıbanbaşını tırnak içinde kullanıyorum çünkü B. Meral’e göre çıbanbaşı denen bir kavram vardı. Ve bu da ona muhalefet şerhi koyan kişilerdi. Bu da çok fazla değildi arkadaşlar...

Petrol-İş 1 No’lu Şube temsilcisi: Bu hükümet seçim öncesi savaşa karşı çıkarken bugün insan kanı üzerinden çirkin pazarlıklar yapmaktadırlar. Bizler savaşa karşıyız çünkü savaş acı, gözyaşı, ölüm, işsizlik, yoksulluk demektir. Patronlar ekonomik krizi ve şimdi de savaşı bahane ederek, geçmişte olduğu gibi, bugün de işçi ve emekçi haklarına yönelik vahşice saldırılar yapmaktadırlar...

Bu saldırılar karşısında, bütün konfederasyonlar bir bütün olarak karşı duruş sergilemeli, artık masa başlarında değil üretimden gelen gücümüzle birlikte alanlara yığınsal güç olarak bizleri mücadeleye katmalıdırlar...

Eğitim-Sen 2 No’lu Şube temsilcisi: Bizler örgütlenmek zorundayız ve örgütlü bir şekilde alanlarda, işyerlerinde mücadelemizi yükseltmek zorundayız. Bizler bunu yapmazsak tarih bizden bunun hesabını soracak! Geçmişte ‘80 öncesinde nasıl işçiler mücadele ettiler, bunun mirasını kim taşımadıysa bizlere, bunun sorumlusu onlardır. Biz ‘80 öncesinin mücadelecisi sendikal ruhunu istiyoruz, coşkusunu istiyoruz. Bu kuşak bu mücadeleyi örgütlemek zorunda.

Ben aynı zamanda yeni kuşağı temsil ettiğimi düşünüyorum. Yeni kuşak eski kuşakla hesaplaşmak zorunda. Eğer bizim önümüzde önderlik etmeyeceklerse, aldıkları kararlara uymayacaklarsa, taleplerin arkasında durmayacaklarsa ezeceğiz ve geçeceğiz. Biz mücadele edeceğiz. Biz mücadelemize güveniyoruz. Biz örgütlülüğümüze güveniyoruz. Biz kendimize güveniyoruz. Biz işçi sınıfına güveniyoruz. Biz mücadeleye etmekte kararlıyız...

Belediye-İş Beyoğlu Şube temsilcisi: Bugün de burada sendikalara bağlı şubelerin temsilcileri olarak şu konuda söz veriyor muyuz? Bizler bugün burada şekilci ve göstermelik eylemler yerine aldığımız kararları tabanda -ki tabanı örgütleyecek, harekete geçirecek olan biz temsilcileriz- hayata geçirmek için söz veriyor muyuz? Ki vermek zorundayız. Yoksa burada çok bilinen ve güzel şeyleri söylemekle geçiştirebiliriz. Bugün bırakın burada ileri haklar elde etmeyi varolan kazanımlarımızı da kaybediyoruz. Bunun için ne yapmak gerekiyor -ki örgütlenmenin gerekli olduğunu, örgütlü güçle karşı durmak gerektiğini söylüyoruz- ama bunu da gerçekten pratikte göstermek zorundayız. Ne yapmalıyız? İşyerlerimizde örgütlenmeliyiz. Sadece örgütlülüğü sendikaya üye olmak ve sendikaya üye olan üye ile ölçemeyiz. Varolan üyelerimizi harekete geçirebiliyor muyuz? İşyerlerimizde, mahallelerimizde hayatın her alanında örgütlenmeyi sağlayabiliyor muyuz? Komitelerimizi kurabiliyor muyuz, bunları harekete geçirebiliyor muyuz? Bu saldırılar ta cezaevleri operasyonundan başladı. Onlara ses çıkarmadık bari kendi haklarımıza ses çıkaralım...

Belediye İş 2 Nolu Şube temsilcisi: Bugün bu

savaşı bahane ederek çocuklarımızın kanını pazarlamaya çalışıyorlar. Bu nedenle bir an önce işçi memur bütün çalışanlar direniş komiteleri kurarak yapacaklarımızı hayata geçirmeliyiz...

Bıçakçılar’da işten atılan bir işçi: Biz Esenyurt’ta kurulu olan Bıçakçılar fabrikasında işçi arkadaşlar olarak bir hafta öncesinde işten atıldık. İşten atma gerekçesi tabii ki, sermayenin yani patronların yaklaşık 2-3 ay öncesinden beri işsizlik tehdidi savurdıkları iş güvencesi yasasını çıkarırsanız birçok işçinin işinden, ekmeğinden olmasından biz sorumlu değiliz gerekçesinin arkasına sığınarak bizi işten atıyorlar. Bu işten atmalardan nasibini alan sadece biz değiliz. Bizim gibi metalde, tekstilde, petro kimyada, gıdada birçok işçi arkadaş atılıyor. Yaklaşık 2 bin civarında işten atılan olduğu söyleniyor bölgede...

Burada önemli olan noktada bir dizi sendika şubesi geçmiş süreçlerde de esnek çalışma yasasına karşı bir takım kararlar aldılar. Ancak bunlar kağıt üzerinde ve sözde kaldı. Önemli olan alınan kararların bir şekilde işyerlerine temsilciler aracılığıyla tabanlara taşınmasıdır. Bir dizi sendika şubesi daha öncesinde konfederasyonların aldıkları tutumlara karşı muhalif şubeler biraraya gelerek İSSSP ya da İEP gibi girişimler oluşturmuşlardı. Fakat bu birliktelik net bir hareket planı çıkaramamıştı daha önce. Bunun temel nedeni ise alınan kararların tabana maledilememesiydi. Birlikteliğin sendika şubeleri başkanları birlikteliği düzeyinde kalmasıydı. Bu birliktelikte de eğer biz buradan somut kararlar alıp fabrikalara taşıyamazsak, fabrikalarda örgütlenme komiteleri kuramazsak bu toplantının da diğerlerinden farkı olmayacaktır...

Eğitim Sen 1 No’lu Şube temsilcisi: Buradaki toplantıyı küçümsememekle birlikte henüz metal işkolundan, henüz maden işkolundan, yani belirleyici sektörlerden işçilerin bu konuda hem iş yasası konusunda hem savaş konusunda yeterince duyarlı hale getirilmediğini görüyoruz. Bu durumu saptadıktan sonra şunu da belirlemeliyiz ki meclis takvimine göre hareket edemeyiz. Yasalar fiilen zaten uygulanıyor arkadaşlar. İşyerlerinde 12 saat çalışma, sigortasız çalışma, keyfi işten atmalar fiilen var. Bugüne kadar gerekli çabayı göstermemiş olanlardan yani sendikalarımızdan bu konuda şimdi harekete geçmesini beklemek ya kendimizi kandırmaktır ya da çok iyi niyetliyiz...

Sendikalarımızı zorlayarak, onları iterek kakarak bir yere götüremeyiz çünkü gitmiyorlar. Bu örgütlerimize sendikacılarımız bir üye olarak gelsin katılsın. Biz onların yaptıkları toplantılara bir temsilci olarak katılmayalım. Onlar bizim mücadelemizin bir neferi olacaksa onlar gelip bunu önce ispatlasınlar...

Birincisi; örgüt yani bizim tabanda fabrika temsilcisi, sendika temsilcisi, işsiz temsilcisi diyebileceğimiz temsilcilerden oluşmuş bölgeler bazında ilçeler bazında örgütlenme ve bunun üst örgütlenmesini inşa etmek zorundayız. İkincisi bir program oluşturmak zorundayız. Emek Platformu’nun programı gibi değil. Çok acil bir program. Peki hedefi ne olacak? Tabii ki genel grev-genel direniş olmak zorunda. Böyle bir hedefi gözardı ederek hiçbir mücadelenin kazanma şansı yoktur.

İstanbul Üniversitesi'nden haykırıyoruz:**“Emperyalist savaşa geçit vermeyeceğiz!”**

“Emperyalist savaşa karşı savaşaacağız!” şiarı ile geçtiğimiz dönemin başında biraraya gelerek çalışmalarına başlayan platformumuz yeni dönemde çalışmalarını daha da hızlandırdı.

Geçtiğimiz dönem boyunca anlamlı bir dizi çalışma örgütlense de çalışmanın üniversitedeki politik etkisi, sürekliliği ve fakültelerde kurumsallaşması açısından platformumuz bir dizi sorunla karşı karşıya kaldı. Araya giren tatil döneminde bu sorunları aşmaya dönük araçların üretilmesi ve hayata geçirilmesi için bir dizi tartışma yapıldı. Mart ayında gelişecek eylemli sürece daha hazırlıklı ve iddialı girmiş bulunmaktayız.

Okulların açılmasından kısa bir süre sonra yapılacak olan 1 Mart Ankara ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi nedeniyle bu eylemlere katılımımızı güçlendirmek, geçtiğimiz dönemden kalan sorunları aşmak ve üniversitemizde emperyalist savaş karşıtı mücadelede bir odak olabilmek için yoğun bir program oluşturduk. İlk elden, geçtiğimiz dönem boyunca sadece Fen-Edebiyat Fakültesi'ne sıkışan çalışmamızı Merkez, Avcılar ve sınırlı da olsa hazırlık fakültelerine taşıdık. Tezkerenin mecliste görüşüleceği gün Ankara'da gerçekleştirilecek olan merkezi Ankara mitingi öncesi çalışmalarımızı mitingi olabildiğince güçlendirme, üniversitemizde ağır gelişen savaş karşıtı muhalefeti hareketlendirme ve eylemli bir forma sokma perspektifi ile yoğunlaştırdık.

Çalışmamızın olduğu fakültelerde “her gün saat 13:00’te 1 dakikalık alkış eylemi”nin platform olarak etkin bir şekilde örgütleyicisi ve katılımcısı olduk. Önceleri dar ve sınırlı bir katılımı başlatan bu eylemler okulda emperyalist savaş karşıtı bir hava estirmesi açısından oldukça anlamlı oldu. Bu eylemleri ileriki günlerde devam ettirmek, nitelik ve nicelik açısından geliştirmek platformumuzun önünde önemli bir görev olarak duruyor.

Diğer bir etkinlik olarak, çalışmamızı renklendiren ve çeşitlendiren duvar gazeteleri hazırladık. Savaş konulu şiir ve karikatürlerden hazırladığımız büyük ve görsellik açısından dikkat çeken duvar gazeteleri, öğrencilerin ilgisini çekmede oldukça etkili oldu. Hemen hemen tüm fakültede dağıttığımız 2500 civarındaki 1 Mart mitingine çağrı bildirisi ve yaptığımız yüzlerce afiş çalışmamızın politik etkisini artırdı. Tüm bu çalışmalar sonunda Ankara mitingine katılımımızın, bir yanı sıra hala bir darlığı ifade etse de, yeni kurumsallaşmaya başlayan bir çalışma ve yaratılan politik etki açısından oldukça anlamlı olduğunu düşünüyoruz.

1 Mart Mitingi: Mitinge “YÖK’süz üniversite istiyoruz, alacağız! Savaşı bir dünya istiyoruz, kuracağız!” pankartıyla katıldık. En önde “Savaşa değil eğitime bütçe!” pankartı arkasında diğer üniversitelerden katılan platform bileşenleri ile birlikte ortak sloganlarla yürüdük. Bu birliktelik coşkumuzu bir kat daha artırdı. Pek çok arkadaşımızın ilk eylem deneyimi olmasına rağmen eylemdeki duruşu ve motivasyonu oldukça olumlu oldu. Eylem sonrası platform çalışmasına katılımları ve çalışmayı sahiplenmeleri bu olumlu havanın etkisinin yansımalarıydı.

Eylemin bir diğer olumlu yanı ise öğrenci gençliğin geniş kesiminin çeşitli savaş karşıtı platformlarla alana çıkmayı tercih etmeleriydi. Tüm

Türkiye’den yaklaşık 2 bin kişi üniversite platformları ile alana çıktı. “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın!”, “Bir, iki, üç; daha fazla Kızılay daha fazla direniş!” sloganları bizim de bir parçası olduğumuz emperyalist savaş karşıtı platformların kararlılıklarını ve düzeylerini yansıtmaktaydı.

Eyleme gelen arkadaşların bir kısmı hayatlarında ilk defa böylesi bir eyleme katılmışlardı, eylemdeki ve kortejimizdeki coşku onlara da daha ileriden bir moral ve motivasyon sağlamış oldu.

8 Mart hazırlıkları: 1 Mart dönüşü tüm yorgunluğumuza rağmen “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” mitingi hazırlıklarına başladık. Savaşın yaklaştığı şu günlerde her eylemi emperyalizmin lanetlendiği savaş karşıtı bir eyleme çevirmek ve çalışmalarımızın bu yönde örgütlenmesi gerektiği düşüncesindeyiz. Burjuvazinin ve bir dizi feminist grubun kavga ve direniş günü olan 8 Mart’ın içini boşaltmaya yönelik çalışmalarının aksine “Savaşı bir dünya istiyoruz, alacağız!” başlıklı bir kampanya örgütledik. Kampanya boyunca çeşitli ve zengin ajitasyon-propaganda araçlarını kullanımımız ileri bir düzeye ulaştı. Her gün binlerce bildiri dağıttık, yüzlerce afiş ve sürekli şekilde amfi konuşmaları örgütledik. Savaş ve kadın konulu

hazırladığımız resim sergisini koridorlara astık. Böylece tüm bu çalışmaları, geçtiğimiz dönemin başından beri gerçekleştirmeyi hedeflediğimiz platformumuzun tanıtım şenliğini yapacağımız Fen-Edebiyat Fakültesi’ndeki etkinliğe yönlendirdik.

8 Mart Şenliği: “Hergele Meydanı”nda düzenlediğimiz ve yaklaşık olarak 250 kişinin katıldığı 8 Mart şenliği görsellik ve politik etki açısından oldukça güçlü geçti. Şenlik sabahı Hergele Meydanı’na hazırladığımız pankartlarla, duvar gazeteleri ve afişlerle süsledik. Dışardan getirdiğimiz ses düzenini ve sahneyi hazırladık. Ses düzeniyle yapılan bu etkinliğin bir ilk olması,

şenliğimizin etkisini daha da güçlendirdi. Programda ilk olarak Tiyatro Manga bir oyun sergiledi. Ardından 8 Mart’ta herkesi alanlara ve savaş karşıtı mücadeleye çağırarak bir konuşma yapıldı. Grup Soluk seslendirdiği türkü ve halaylarla coşkulu anlar yaşattı. Aynı saatlerde başka yerlerde de bir dizi etkinlik olması şenliğe katılımı düşürse de platformumuzun tanıtımı ve ortaya koyduğu iddia açısından oldukça anlamlı olduğunu düşünüyoruz. Şenliğimiz, 8 Mart’ın içeriğini boşaltmaya çalışan tüm anlayışlara karşı üniversite öğrencilerine anlamlı bir çağrı oldu.

İlerleyen günlerde bu tarz etkinlikleri diğer fakültelere taşıma çalışmalarımız hızla sürüyor. Bunun yanı sıra bültenimizin ikinci sayısını ve afiş hazırlıklarını tamamlamış bulunmaktayız. Önümüzdeki haftadan itibaren bu araçların kullanımına başlayacağız.

Üniversitemizde emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi örgütlemek, geliştirmek bakışıyla kurduğumuz platformumuz giderek konuya duyarlı öğrencileri mücadeleye çeken, onları geliştiren bir odak olma yolunda ilerliyor.

İÜ Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenci Platformu

ODTÜ’de Halepçe katliamı lanetlendi...

Geçen hafta ODTÜ’de çok yoğun olmamakla beraber anlamlı çalışmalar yaptık. Bunlardan en önemlisi 16 Mart 1988’de gerçekleşen Halepçe katliamını anma etkinliğimizdi. Saddam Hüseyin ABD’den temin ettiği kimyasal silahları birçok kez ve birçok yerde kullanmıştır. Kürt halkı da bu katliamlardan nasibini almıştır. Hardal ve sinir gazı ile 5 bin Kürt emekçisi Halepçe’de katledildi.

Biz genç komünistler Halepçe katliamını “Paralı Eğitime ve Emperyalist Savaşa Hayır Platformu” ile ortaklaşa yaptığımız bir etkinlikle lanetledik. Haftanın ilk üç günü yaptığımız afiş, bildiri ve el ilanı çalışmalarlarıyla mümkün olan en fazla insana gitmeye çalıştık. Ayrıca açtığımız masa ve küçük bir fotoğraf sergisiyle insanlara ulaşmaya çalıştık. Etkinliğe 100 civarında

öğrenci katıldı. Etkinliğimiz akşam saatlerinde yapılması nedeniyle sadece yurtlarda kalan öğrencilerin katılımı ile gerçekleşti.

Etkinliğimize Grup Yön türkü ve marşlarıyla, Mamak İşçi Kültür Evi tiyatro topluluğu ise güzel bir oyunla katıldılar. Ayrıca savaş görüntülerini de içeren bir dia gösterimi gerçekleştirdik. Haftanın geri kalanında ise bir duvar gazetesi ile emperyalist savaşı insanların gündemine taşımaya çalıştık.

Bu tür etkinliklerle buluşmayı ve onları mücadeleye kazanmayı hedefleyen ODTÜ Ekim Gençliği olarak çalışmalarımıza aynı bilinç ve kararlılıkla devam edeceğiz.

Katil ABD Ortadoğu’dan defol!

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Ekim Gençliği/ODTÜ

Emperyalistler arası çatışmalar derinleşiyor!

Dünya egemenliğine oynayan ABD yenilmeye n

ABD'nin Irak'a saldırı kararı artık geriye dönüşü mümkün olmayan bir aşamaya dayandı. Son günlerde bu kararın Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde oylamaya sunulması durumunda veto edileceği de açıklığa kavuşmuş bulunuyor. Eğer son anda uzlaşmaya varılmazsa, ki büyük bir ihtimalle varılamayacak, Fransa ve Rusya veto haklarını kullanacaklar. Belki Çin Halk Cumhuriyeti de, polemiklerde biraz geri planda durmasına karşın, fırsattan istifade ederek veto hakkını kullanabilir. Böylece ilk kez ABD, gerek dünya kamuoyu önünde gerekse de BM gibi uluslararası bir platformda, neredeyse tek başına kalmış olacaktır. Washington'un kararlı tek destekçileri Tony Blair ve Jose Maria Aznar'dan oluşuyor. İspanya'nın ABD'ye vereceği desteğin, G-7 zirvesine dahil edilme vaadine dayandığı iddia ediliyor. Bu uşaklar listesine dolar karşılığında dahil olan bazı devletlerin adlarını sıralamak bile gerekmiyor. Uluslararası ittifak ve ilişkilerin darmadağın olduğu bir ortamda Bulgaristan, Romanya gibi kasaba mafyalarının yönettiği ve bir dilenciden farkları kalmamış devletlerin verecekleri desteğin ne değeri olabilir?

Savaş cephesinde sıkışma

ABD'nin savaş kampanyasına karşılıksız veya gizli, koşullu destek veren hükümetlerin daha şimdiden başları belada. İngiliz İşçi Partisi önde gelenleri Tony Blair'in yerine yeni bir lider aramaya başladılar. Bazı bakanlar savaşın başlamasıyla birlikte istifa mektuplarını masaya koyacaklarını belirtiyorlar. Tony Blair'in politikasına karşı gerek İngiliz toplumunda gerekse de İşçi Partisi ve hükümet bünyesinde olsun yükselen tutumun özeti şu: *"İngiltere'nin geleneksel olarak ABD'nin en sağlam mütteffiki olduğu biliniyor. Bunu ispatlamaya çalışmanın bir gereği dahi olamaz. Ama ortada büyük bir ciddiyetsizlik var. Uyduruk bahanelerden hareketle bir savaş başlatılmak ve buna da İngiltere alet edilmek isteniyor. Savaşı gerekçelendirmek için Irak'a yönelik ileri sürülen suçlamalar hiçbir kanıtı olmayan dayanaksız iddialardır. Eğer gizli tutulan ciddi bir şey varsa söyleyin ki biz de bilelim. Nitekim işin ucunda savaş var."*

İspanya'da Jose Maria Aznar hükümetinin konumu da pek farklı sayılmaz. Parlamentodaki çoğunluğunu, Tony Blair'e göre iyi kontrol etmesine karşın, her savaş karşıtı gösteriye milyonlarca İspanyol katılıyor, savaşa karşı olan toplumsal kesimin oranı %90 civarında seyrediyor. Bu toplumsal eğilimi hiç bir sihirli jest tersyüz edemez. Birileri mutlaka bir gün ortaya çıkan politik faturayı ödemek zorunda kalacak. Bu yüzden, İngiltere ve İspanya'nın ABD'ye verdikleri desteğin de pek bir kıymeti kalmıyor. Belki de bunun içindir ki Donald Rumsfeld 11 Mart günü son derece aşağılayıcı bir üslupla *"gerekirse İngiltere olmadan da Irak'a gireriz"* demek zorunda kaldı. Birkaç saat aradan sonra tekzip edilmek zorunda kalınan bu açıklama beraberine tek başlı ve iki uşaklı koalisyonun ne derece sağlam olduğunu da ortaya koymuş oldu.

Dünyanın jandarmalığını yapan ABD gibi bir güç ilk kez bu ölçülerde bir yalnızlık ve tecrit yaşıyor. Bunun çok yönlü sancıları yakın bir zamanda daha net biçimde açığa çıkacaktır. Kısaca özetlemek gerekirse, ABD emperyalizmi dünyanın tamamını karşısına almış ve onunla bir bilek güreşine girmiş durumda. Böyle bir hesaplaşmanın neden gündeme geldiğini ve hangi kriterlere dayandığını ortaya çıkarmak için bir takım tarihsel gelişmeleri yeniden hatırlamakta fayda var.

ABD politik ve militarist bir güç olarak uluslararası sahneye, çok kısa bir zaman dilimi içinde, Sovyetler Birliği'ne karşı kapitalist dünyanın önderi olarak çıktı. Geçen yüzyılın başlarında Avrupa'daki imparatorluklar ardarda çöktü ve geriye çok sayıda birbirleriyle anlaşamayan küçük devletler bıraktılar. Böylece Avrupa'da oluşan zayıflık, dağınıklık ve uyumsuzluk ortamı ABD'nin hızla öne çıkmasını sağladı ve güçlenmesini kolaylaştırdı. Bir iç parçalanma ve dağılma süreci yaşamayan ABD kendi cenahında kapitalist/emperyalist düzenin önderi konumuna yükseldi. Sermaye düzeni tüm olanaklarını ABD'nin hizmetine sunarak ve onun stratejik çıkarları doğrultusunda seferber ederek ortak düşman Sovyetler Birliği'ne karşı mevzilendi. Dolayısıyla ABD, onyıllar boyunca, yapısal evrimini ve temel politikasını adresi belli bir hedefe karşı mücadele temelinde belirledi ve biçimlendirdi. Sermaye dünyasının ABD şahsında inşa ettiği dev önder gücün, Sovyetler Birliği'nin ayakta olduğu dönemdeki misyonu son derece belirgindi. Sovyetler Birliği'ne karşı her alanda mücadele etmek, onun yayılmasını engellemek, dünyada devrim süreçlerini baltalamak, ezmek ve bu arada da önderi olduğu cephenin iç ilişkilerini, homojenliğini değişik mekanizmalar aracılığı ile korumak, denetlemek ve idare etmektir.

ABD'nin tek başına dünyaya hükmetme planları

Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birlikte ABD, yalnızca izlediği temel politika açısından değil, uluslararası ilişkilerdeki konumu ve rolü bakımından da kendisini ansızın boşlukta buldu. Karşıt bir gücün varlığına dayandırılarak tanımlanan konum ve biçilen misyon, buna dayanan dengeler, bu kez yerini genelleşmeye açık bir mutlaklığa bıraktı. ABD egemenliğini mutlaklaştırma serüveninde ilk adımını, Birinci Körfez Savaşı'nda Irak'a karşı ölçsüz bir şiddet kullanarak somut bir biçimde attı. Bu savaşla birlikte ona karşı cephe açmak bir yana, gölge düşürmenin bile zorlaştığı, ABD'nin önüne çıkan engelleri silindir gibi ezip geçebileceği görüldü. ABD emperyalizminin '90'lı yılların başından bu yana dünya ölçeğinde ve yaşamın her alanında peşinde olduğu mutlak egemenlik ağının bileşenlerini burada açıklamak gereksizdir. Dünya Bankası, İMF, Dünya Ticaret Örgütü, NATO, G-7 vb. mekanizmalar ve platformlar aracılığı ile Washington dünya halklarını bir eşkiya gibi haraca bağlamış durumda. Dünyadan ABD'ye her gün 1 milyar dolar civarında sermaye transferi yapılmaktadır. Bu transferin aksamaması durumunda ABD anında mali iflasla karşı karşıya

gelebilecek derecede dışarıdan gelecek dolarlara muhtaçtır. Yani, mutlak egemenlik aynı zamanda beraberinde dışa bağımlılığın mutlaklaşmasını getiriyor. Washington rakipsiz tek güç sıfatıyla, ilk aşamada, politikasını dönemin verilerine uyarlamak eğilimi gösterdi ya da öyle davranmak zorunda kaldı. Esas olarak Bill Clinton'un başkanlık dönemini kapsayan yaklaşık on yıllık süre içinde ABD, genelde dünyayı yönetmekle yetinmeye çalıştı. Yeni bir doktrine dönüştürülmeyen bu yaklaşım Irak'a periyodik saldırılar, Somali çıkartması, Balkanlar'a müdahale türünden sonuçta tekil kalan militarist gövde gösterileriyle takviye edildi. Soğuk savaş döneminin caydırıcı gücü, denge politikası, ABD'nin tek başına kalmasıyla birlikte, kendisini bir kriz idare mekanizması olarak ikame etti.

Bush idaresinin yeni bir Körfez Savaşı'nı gündeme almasıyla birlikte tekil saldırılarla takviye edilmiş olan idare dönemi kapandı. Emperyalist ABD burjuvazisi artık dünyayı yalnızca idare etmek, kriz yönetmekle yetinmek istemiyor. ABD tek başına mutlak egemen güç olma konumunu kullanarak dünyaya daha aktif bir biçimde hükmetmek, onu yeniden biçimlendirmek ve değiştirmek hedefini önüne koyuyor. Birinci elden temsilcilerinin yaptıkları açıklama ve değerlendirmelerden çıkan net sonuç bu. Böyle bir iddia ile ABD yöneticilerinin hangi amaca ulaşmak istediklerini ortaya çıkarmak, tanımlamak için Bush idaresinin bileşimine, tasarımı ve hesaplarına bakmak gerekiyor. Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, Yale gibi bir üniversiteden diploma almış olsa bile, bu kadar alık ve silik bir kişinin ABD gibi bir ülkenin başına getirilmesi, ilk bakışta, anlaşılmaz görünüyor. Fakat Bush'un arkasında duran iktisadi güçler ve onu kendilerine paravan edinen düşünsel akımlar dikkate alındığında, ister istemez bu kanı değişmek zorunda. Zira, söz konusu güçler, ancak bir tarikat müridini kullanarak iradelerini hayata geçirmekte daha serbestçe davranabilirler. Bu durumun yakın geçmişte bir başka emsali bulunuyor. ABD tarihinde liberalizm, altın çağlarından birini kameralar karşısında konuşma metni okumaktan başka hiçbir marifeti olmayan, ikinci sınıf bir aktörün, Ronald Reagan'ın başkanlık döneminde yaşamıştı.

Bush ekibi, iktisadi bunalımın dünya ölçeğinde ağırlaşmaya devam ettiği ve beraberinde kapitalizmin iç çelişkilerini keskinleştirdiği bir ortamda, ABD burjuvazisi saldırgan bir politikaya ihtiyaç duyduğu bir aşamada işbaşına getirildi. Seçim sonuçlarının tartışmalı olması ve Texas'ta oy sayımının tüm dünya tarafından günlerce izlenen bir komediye dönüşmesi, Bush idaresini başlangıçta biraz mütevazî davranmaya mecbur etti. Oysa, Bush'un arkasındaki güçler ve etrafındaki ekip, tıpkı '80'li yılların başında Reagan'ın başkan seçilmesinde olduğu gibi, liberal cereyanın daha da sonuçlandırılmış ve keskinleştirilmiş bir biçimini estirmeyi düşünüyorlardı. Bush'un ekibi esas olarak Reagan döneminden kalma Richard Cheney, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz, Richard Perle, Douglas Feith, Jack D. Crouch, John R. Bolton vs. unsurlardan oluşuyor. Bu ekip soğuk savaş döneminin anti-komünist kültürü ile şekillenmiş, ABD

Yalanan ABD imperyalizmi mahkumdur!

toplumunun aşırı sağcı kesimini temsil ediyorlar. Bunlar eskiden Sovyetler Birliği ile ilişkilerde gerilimin körüklenmesini, satışmanın dozunun sürekli arttırılmasını, savaş riskinin dahi göze alınmasını savunuyorlardı. İlk Körfez Savaşı'nda perde arkasında yine onlar vardı. Yukarıda belirtildiği gibi bu ekibin hırsı ilkin seçim şaibesinden ötürü biraz törpüledi. Ardından saldırgan politikalarına somut dayanak bulmakta zorlandılar ve bir süre de Dışişleri Bakanı Colin Powell tarafından dengelendiler.

11 Eylül dünya halklarına saldırmanın bahanesi

11 Eylül eylemleri bu grubun baskın çıkmasına ve ABD politikasına damgasını vurmasına yolaçtı. 11 Eylül'ü gökten zembille inmiş bir nimet gibi kullanan bu akım, Pentagon'u ABD'nin politikasının merkezine çok net bir biçimde oturtmayı başardı. Teorisyenliğini Pentagon'un iki numaralı ismi Paul Wolfowitz'in yaptığı bu klik, 11 Eylül eylemlerini bir kaldıraç dönüştürerek, hem ABD toplumunu saldırgan politikalarının ekseninde seferber etmeye hem de 'meşru müdafâ' adı altındaki projelerini dünya ölçeğinde meşrulaştırma kampanyasına girişti. Kısa sürede Bush idaresinin resmi politikasına dönüştürülen tasarılar iyi-kötü ikilemi, uygarlık-barbarlık çatışması uluslararası terörizme karşı mücadele, kendi mekanında saldırıya uğramış ABD'ye yönelik tehditleri önden imha etme türünden kavram ve tanımlamalar aracılığı ile icra edilmek isteniyor. Paul Wolfowitz'in teorisyenliğini yaptığı bu düşünceler yeni değil, mevcut konjonktüre uyarlanmış eski projelerdir. Pentagon'dan başlatılmış bulunulan yeni saldırı dalgası, başka bir ifade biçimi pek denk düşmediği için, ABD'nin yeni doktrini ya da yeni politikası olarak kavramlaştırılıyor. Ama henüz ortada ABD kamuoyuna sunulmuş, tartışmaya açılmış toplu bir değerlendirme metni yok. 11 Eylül eylemleriyle yakalanan elverişli fırsatlar ve Irak'ın bir tehdit unsuru olduğu türünden bahaneler birer dayanağa dönüştürülerek, çoğu kez yalan ve uydurmalara dayalı gerekçeler, oldu bittiler yaratılmak isteniyor.

Böylece, sonuçta kabuğuna sığmakta zorlanan ABD'nin egemenlik aygıtına ve militarist gücüne yeni bir misyon tayin edilmiş olunuyor: Dünyayı ABD'nin çıkarlarına azami derecede tekabül eder bir biçimde değiştirmek, gelişim süreçlerini şiddetle zorlamak! Bu amaca erişmek için salık verilen yöntemlerin ortak özelliği militarist karakterde olmalarıdır. Şiddet faktörü hep ön planda, ilk sırada yer alıyor. 11 Eylül 2001'den bu yana değişik vesilelerle Bush'a yaptırılan konuşmaların toplamından çıkan en önemli argüman, savaşın bir "önleyici vuruş" aracına dönüştürülme düşüncesidir. Salt militarist karakterde olan bu temel tez barış, demokrasi, huzur, özgürlük türünden elastik kavramlarla süslense de, özü artık gizlenemez oldu. Muhtemelen, onun içindir ki, düne kadar ABD'nin yanında yer alan güçler araya mesafe koyma gereği duydular. Örneğin, Almanya 1949'dan bu yana ilk kez ABD'ye karşı tavrı almış durumda. Çünkü savaş "önleyici vuruş" olarak sunulunca, ortaya savaşı vahim boyutlara varan korkunç bir perspektif çıkıyor.

Bu teorinin tarihsel bakımdan başlangıç noktası ve ilham kaynağı bellidir. Potansiyel düşmana, bir tehdit unsuru olabilir diye, savaş ilan etmeden önden saldırma politikasının tarihte iki örneği var. Birincisi 21 Haziran 1941 tarihinde Hitler ordularının Sovyetler Birliği'ne savaş ilan etmeksizin saldırımları. İkincisi ise 7 Aralık 1941'de faşist Japon ordusunun Pasifik Okyanusu'nda Pearl Harbor Adası'nda mevzilenmiş bulunan Amerikan donanmasına karşı düzenlediği intihar saldırısı. Bush idaresinin yaptığı tek şey, Usame Bin Ladin'i bahane ederek ikinci imperyalist savaşı başlatmış ve dünyanın tamamını kana bulamış şebekenin mantığını ambalajlayıp uygulayarak sıradanlaştırmaktır.

ABD kendisini sınırlayan ayakbağlarından kurtulmak istiyor!

Pentagon istiyor ki, Irak'a saldırısıyla ilk büyük ölçekli pratik örneğini verecek olan bu teoriyi Birleşmiş Milletler Örgütü Güvenlik Konseyi onaylasın ve ona bir meşruluk kazandırsın. Bu mümkün olmadı ve olacağı da benzemiyor. Fakat böyle bir ihtimali gözardı etmeyen Washington baştan itibaren Güvenlik Konseyi'nin tavrı ne olursa olsun sonucun değişmeyeceğini ve savaşı başlatma kararının kesin olduğunu döne döne vurguladı. Burada ister istemez şu soru akla geliyor. Madem ki savaş kararı verilmiş ve Güvenlik Konseyi'nin tavrının bağlayıcı olmayacağı söyleniyor, o zaman neden aylardır bu diplomasi komedisi oynanıyor? Böyle davranmakla ABD'nin yaptığı bir onay aramaktan veya bir geniş koalisyon oluşturmaktan çok Birleşmiş Milletler Örgütü'nü bir sınava tabi tutmaktır. Bu ihtiyacın neden doğduğunu görebilmek için Birleşmiş Milletler Örgütü'nü diğer uluslararası platformlarla birarada değerlendirmek gerekiyor. ABD iradesini, kendisine tabi olan Dünya Bankası, İMF, Dünya Ticaret Örgütü, NATO ve G-7 üzerinden kabul ettirmekte zorluk çekmemektedir. Fakat hesabına gelmeyen, çıkarlarının önünde engel teşkil edebilecek karakterde olan platformları ciddiye almamayı ve onları kendi kaderine terketmeyi yeğlemektedir. ABD çevre sorunlarını düzenlemeyi hedefleyen Kyoto Protokolü'nden çekildi, balistik füze imalini sınırlayan ABM anlaşmasını tek tarafı olarak bozdu, uluslararası ceza mahkemesini tanımadığını ilan etti. ABD'nin hesaplı bir biçimde sabote ettiği ya da geri çekildiği çok yönlü anlaşmaların listesi daha da uzatılabilir. Böyle davranmakla Washington, güya ayak bağlarından kurtulmayı umuyor.

ABD ile aynı çıkarları paylaşmayan Fransa, Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin veto hakları olduğu Birleşmiş Milletler Örgütü Güvenlik Konseyi, geline aşamada Washington için bir ayak bağı durumunda. Güvenlik Konseyi'nin herhangi bir konuda onayını almak için, sık sık olmasa bile, özellikle daimi üyeleri ile pazarlık yapmak, uzlaşmak, taviz vermek gerekiyor. ABD artık bu prosedürü bir lüks sayıyor, kendi iradesini, ABD'nin çıkarlarını pazarlık masasına yatırmak istemiyor, bir hiç saydığı devletlerin onayını almayı gereksiz görüyor. Irak sorununu Güvenlik

Konseyi'ne getirmemeyi gündemine almakla ve bu arada BM'lere ultimatö verip "nasıl olsa sonuç değişmeyecektir" demekle, ABD'nin bu engelden de sıyrılmamın ortamını hazırlamaya başladığı anlaşılıyor.

Bu hesaplar ABD imperyalizminin dünyayı toptan bir arpalığa dönüştürmeyi amaçlayan politikasının henüz kağıt üzerindeki stratejik perspektifleri. Yine kağıt üzerindeki verilere bakınca ve sorunu salt soyut bağlamda ele alınca, dünya halklarının uyanışı ve adım adım geliştirdiği tepkinin alacağı militan biçimler dışta tutulursa, bu hesapların tutması önünde pek büyük engellerin olmadığı anlaşılıyor. Ama masa başında çizilen bu krokilerin pratikte nasıl sonuçlar yaratacağını zaman gösterecektir.

Zaman değişiyor, insanlar soylu kavramlar arkasında başlarına örülen çorabı görmeye başlıyorlar. ABD potansiyel düşmana karşı önleyici vuruş olarak savaş başlatma yöntemini henüz bu kadar teorileştirmemişken Grenada, Panama, Haiti, Somali, Afganistan gibi yoksulluğun pençesinde kıvrılan ülkelere saldırıyordu. Bu yoksul topraklarda dökülen masum insan kanı ortada kaldı. 1986'da Libya'ya saldırıldığında, Aralık 1989'da ABD'nin eski uşağı general Noriega'yı yakalamak bahanesi ile Panama işgal edildiğinde, 1998'de kimyasal bomba imal ediliyor diye Somali'nin tek ilaç fabrikası imha edildiğinde, Kenya suikastinin intikamını alıyoruz diye Afganistan bombalandığında dünya ilgisiz kaldı. Bugün bir kez daha saldırmak istediği Irak'ın mevcut durumu bu ülkelerinkinden pek farklı sayılmaz. Dehşet verici bir tahribatın ardından dayatılan tarihin en katı ambargosu dünyanın ikinci petrol rezervlerine sahip Irak'ı bir Afrika ülkesine dönüştürdü. Ve artık dünya halkları olup bitenleri eskisi gibi boş gözlerle izlemiyorlar.

Imperyalistler arasında saflaşma kaçınılmaz

Tarih her zaman aynı şekilde kendisini tekrarlamıyor. İlk Körfez Savaşı pek büyük bir tepki görmemişti. İnsanlar 'yeni dünya düzeni'nin barış, demokrasi ve özgürlükle eş anlamlı olacağına neredeyse inanır olmuşlardı. Bu kez ABD aynı koalisyonu kuramadı, yalnızlık içinde, kiralık suç ortağı arıyor. Ama aynı zamanda 15 Şubat günü dünya Irak halkı ile dayanışma için ayağa kalktı. Dev kitle gösterileri dünyanın dört bir köşesinde ABD'nin yeni haçlı seferini protesto etmeye devam ediyor. Savaş karşıtı gösteriler Endonezya'dan Mısır'a, Fas'tan Brezilya'ya kadar düzenli bir güçlenme seyri izleyerek dalga dalga yayılmaya devam ediyor. Pentagon'un savaş teorisine karşı patlak veren bu popüler isyanın yarattığı basınç imperyalist güçler arasındaki anlaşmazlıkları bir saflaşmaya dönüştürdü. Savaşın başlaması durumunda bu cereyanın ciddi bir sıçrama kaydedeceği artık şüphe götürmüyor. Pentagon Florida'da "bombaların anasını" deneyerek gözdağı vermeye çalıştığı halk kitlelerinin isyan etmekten başka bir seçenekleri kalmamıştır. Bush'un papazının "haklı ve adil bir savaştır" diyerek kutsadığı yeni Irak seferi ile ABD imperyalizminin elde edeceği tek kazanç bu isyanı körüklemek olacaktır.

Savaşın getirdiklerine farklı bir bakış

Savaş gündeme geldiğinden bu yana yaratacağı yıkım her yönüyle işlenerek savaş şahsında sistemin kendisi sorgulanıyor. Bunun yapılması doğaldır. Nitekim savaş bir yandan mazlum halkların katledilmesi diğer yandan da işçi emekçilerin yaşamlarının her yönden yıkımı demek olacak. Savaş kapitalist sistemin yapısal krizlerinin bir ürünüdür. Emperyalist devletler arasındaki ekonomik ve politik çekişmelerin yoğunlaşması ve çatışmanın silahlı bir biçim almasının sonucu olarak ortaya çıkar. Bu ise kapitalist sistem var oldukça savaşların kaçınılmaz olarak sürekli bir şekilde karşımıza çıkacağına göstergesidir. Tarih bunun kanıtıdır. Nitekim bir kez daha kapitalizm ve onun sürükleyici motoru olan Amerikan emperyalizminin yaşadığı tikanıklığı aşmanın yolu olarak gündeme getirildi savaş. Savaş sayesinde Amerikan ekonomisinin can damarları olan petrol ve silah tekelleri için yeni pazarlar yaratılarak tikanıklık aşılmaya çalışılıyor. Bunun bir halkın katledilmesi pahasına yapılması ise ABD emperyalizmini ve onun uşaklarını rahatsız etmiyor. Ama aynı şeyi dünya halkları için söylemek olanaklı değil. Nitekim bölgeye en uzak yerlerde dahi savaş karşıtı hareket gelişiyor. Bu, haksız yere bir halkın katledilmesine olduğu kadar yıllardır uygulanan politikalara da tepkidir. Nitekim hangi ülkede olursa olsun eylemler ABD emperyalizmini olduğu gibi kendi yönetimlerini de hedef alıyor.

Kitle hareketinde yükseliş

Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun çökmesinin ardından emperyalistler "tarihin sonunu" ilan etmiş ve gemi azıya alarak saldırıya geçmişlerdi. Bunun karşısında moral dayanaklarını kaybeden işçi sınıfı ve emekçi kitleler, kapitalist sistemin yoğun bombardımanıya geri adım atmak zorunda kaldılar. Bu sayede emperyalistler dünya çapında bir yıkım başlattılar. Kimi zaman halkları birbirlerine kırdırarak kendileri için müdahale ve işgal olanakları yarattılar kimi zaman da doğrudan saldırarak ülkeleri işgale giriştiler. Bunun somut örnekleri özellikle Balkanlar'da son 10 yıl içinde pek çok kez yaşandı. Dünya halkları ise bu saldırılar karşısında sessiz kalarak emperyalistlerin işlerini kolayca halletmelerine seyirci oldu. Bunda emperyalizmin kitleleri aldatmakta kullandığı bir takım olanakların büyük bir payı oldu. Olayların kapitalizmin "ebedi zaferini" ilan ettiği bir dönemde yaşanması ise oluşabilecek tepkiyi baştan sınırlamıştı.

Ama artık bu süreç hızla geride kalıyor. İşçi ve emekçiler üzerlerindeki ölü toprağı hızla atıyorlar. Sadece savaştan doğrudan etkilenecek olan ülkelerin halkları değil, savaş bölgesine uzak ülkelerde bile savaş karşıtı hareketler güçlenerek gelişiyor. Dünyanın her yerinde emperyalist saldırganlık lanetleniyor. İlk kez bu denli kitlesel ve eşgüdümlü bir hareket gelişiyor ve bu emperyalist haydutların planlarını bozma seviyesine yaklaşıyor. Kuşkusuz bunun için alınması gereken epey bir yol var. Ancak kitle hareketinin sıçramalı gelişimi uygun koşullarda bunun hiç de zor olmayacağını gösteriyor. Tepkinin bu kadar hızlı gelişiminde savaşın tamamen haksız oluşu önemli bir rol oynuyor. Nitekim herkes bu savaşın asıl nedeninin petrol yataklarını ve bunun üzerinden de enerji kaynaklarını ele geçirmek olduğunu iyi biliyor.

Bu arada savaşın yanında kitleleri harekete geçiren

İngiltere

diğer önemli etken de yıllardır yaşanan sosyal ve ekonomik hak gasplarıydı. Kitle hareketinin geri çekilmesinin ardından kapitalist sistem en gelişmiş ve refah içerisinde yaşayan toplumlarda dahi işçi-emekçilere dönük çok yönlü bir saldırı başlattı. Yıllar boyu kan ve can bedeli elde edilen kazanımlar ardı ardına geri alındı. Başlangıçta uygun bir kanal bulamadığından tepkiler sınırlı kaldı. Ama savaşla başlayan süreç beraberinde yıllardır sisteme ve onun saldırılarına karşı biriken tepkiyi de ortaya çıkardı.

Sadece 15 Şubat'ta dünya çapında yapılan eylemler bile gelişen hareketin gücünü ortaya koyuyor. Amerika'dan Asya'ya Avrupa'dan Afrika'ya dek dünyanın her yerinde milyonlarca kişinin katıldığı eylemler düzenlendi. Bu eylemlerde sokaklara çıkan milyonlarca insan hep bir ağızdan emperyalist savaşa ve işgale karşı çıkıp sisteme olan tepkilerini dile getirdiler. Tabii bunlardan en anlamlı olanları savaşın başını çeken emperyalist haydutların evlerinde yapılanlardı. Gerek İngiltere'de gerekse Amerika'da milyonlarca kişinin katılımıyla gerçekleşen eylemler aynı zamanda bu haydut takımına atılan birer şamar oldu. Amerika'da Washington ve İngiltere'nin başkenti Londra'da yapılan eylemler emperyalist haydutların bin bir yalan ve manipülasyona rağmen kendi halklarını dahi ikna edemediklerini gösterdi. Özellikle Londra'da toplanan ve yaklaşık iki milyonu bulan savaş karşıtları karşısında İngiliz emperyalizminin sözcüleri bile yaşadıkları sıkıntıyı itiraf etmek zorunda kaldılar.

Kapitalist sistemin sorgulanmaya başlanması

Savaşın bu denli yoğun gündeme gelmesinin ardından yılların birikimiyle birlikte mayalanan gelişmeler sonuçlarını vermeye başladı. Artık kitleler sadece sistemin yarattığı sonuçları değil sistemin bizzat kendisini sorgulamaya başladılar. Özellikle emperyalist zirvelerin yapıldığı tarihlerinde düzenlenen dev gösteriler sisteme duyulan öfkenin de bir yansıması oldu. Bu savaş vesilesiyle daha açık görülmeye başlandı. Hareket gün geçtikçe kitleselleşerek gelişiyor.

İşbirlikçi burjuvazi de savaş karşıtı eylemlerden

nasibini alıyor, giderek hedef tahtasına konuluyor. Bu hareket şimdilik kendisini küreselleşme karşıtları veya anti kapitalistler olarak nitelendirse de temelde sistem karşıtlığında gelişiyor. Henüz kendisini sosyalizm düşüncesi üzerinden açıkça ifade etmiyor oluşu ise sadece sosyalizmin geçen yüzyılda yaşamış olduğu prestij kaybıdır. Mücadelenin bu şekilde gelişmeye devam etmesi durumunda emperyalist/kapitalist sistemi cepheden karşısına alması da zor olmayacaktır. Tabii bu hareketin kendiliğinden bir çizgiden kurtulup kendi önderliğiyle buluşabilmesiyle de ilgili.

Türkiye'de gelişen hareket

Bu durum ülkemizde de benzer şekillerde yaşandı. Uzun zamandır üzerinde adeta ölü toprağı bulunan kitle hareketi yeniden yükseldi. Üstelik sermaye iktidarının özellikle de Kürt sorununu kullanarak yaratmaya çalıştığı savaş gerekçelerine ve

tırmandırmaya çalıştığı şovenizme rağmen bu dalga kırılmadı. Toplumun en geri kesimlerinde bile yaygın bir savaş karşıtlığı söz konusu. Bunda bir taraftan '91 Körfez Savaşı sırasında yaşanan yıkım diğer yanda savaşın komşu bir halkı kırma pahasına petrol için yapılıyor oluşu önemli bir paya sahip. Ülkenin her yanından savaş karşıtı sesler yükseliyor. Ve bu toplumun önemli bir kesimi tarafından da kabul görüyor. Bunun son örneği olarak Ankara'da yapılan merkezi mitinge katılım 50 bini aştı. Bu '99 yazında depremle birlikte kırılan sınıf hareketinden bu yana gerçekleşen en büyük miting oldu. Bu aynı zamanda işçi sınıfı, emekçiler ve gençliğin uzun dönemli sessizliğine de son vermiş bulunuyor. Artık kitlelerde meşruiyet, kendi gücüne güven ve bunlarla birleşen bir eylemli tepkiyle sokaklara çıkmak ruh hali giderek yaygınlaşıyor. Daha önce alanlara çıkarak tepkisini ifade etmek ve hakkını aramak yalnızca sınırlı bir kitle için söz konusu olurken toplumun hemen her kesiminden bu eylemlere katılım giderek artıyor.

Şimdilik işçi sınıfının bu eylemlere ağırlığını koyamamış olması hayati önemde bir eksiklik olsa da işçi sınıfının bu gelişmelerin dışında kalması beklenemez. İşçi sınıfının mücadelenin sürükleyicisi haline gelip önder rolünü oynayabilmesinde sınıfın öncülerine ve komünistlere önemli rol düşüyor. Bu normal dönemi aşan bir çalışma temposuyla başarılabilir. Bu iddiayı taşıdığımızdan kuşku duyulmamalı. Bunu tamamlayan diğer bir olumluluk ise kitlelerin gelişen süreç üzerinden devrimci propaganda ve ajitasyona açıklığıdır. Yaşanan süreç ve kitle hareketindeki gelişimin sınıfın en geri unsurlarını bile duyarlı hale getirmiş olması bize oldukça önemli kolaylıklar sağlayacaktır.

Hareketin şimdiki durumu her ne kadar olması gerekenin gerisinde de olsa gerekli dinamikleri içinde barındırmaktadır. Uygun koşullar ve doğru bir müdahale tarzının birleşmesi sonucu istenilen düzeye ulaşması hiç de zor olmayacaktır. Bu bizim omuzlarımızdaki yükün öneminin bir göstergesi. Eğer bizler üzerimize düşen görevi layıkıyla yerine getirir ve olanakları değerlendirebilirsek istediğimiz sonuca ulaşmamız da zor olmaz.

M. Mert

Emperyalist savaş karşıtı eylemler sürüyor...

ABD ve İngiltere'nin Irak'a karşı başlatacağı savaşın hazırlıkları hızlanırken emperyalist savaş karşıtı gösteriler de devam ediyor. 15 Şubat'ta dünya çapında gerçekleşen dev kitlesel eylemlerin ardından birçok ülkede yaygın ve geniş katılımlı eylemler gerçekleşti. Son iki haftadır gerçekleşen eylemlere dünyanın birçok ülkesinde lise ve üniversite gençliğinin yükselttiği protesto dalgası damgasını vurdu.

ABD, İngiltere, Kanada, Fransa, İspanya, Filipinler, İsviçre, İsveç, Ürdün, Avusturalya, Almanya, Bangladeş, Pakistan vb. ülkelerde lise ve üniversite öğrencileri "Bomba değil kitap istiyoruz!", "Irak saldırısını durdurun!", "Petrol için savaşa hayır!", "Katil Bush!" gibi şiarlarla okulları terk ederek sokaklara döküldüler. Öğrenci eylemlerini emekçi kitlelerin birçok ülkede gerçekleştirdikleri protesto gösterileri izledi.

Amerika

Ülke genelinde hemen tüm üniversite ve lise öğrencileri dersleri boykot ederek sokaklara çıktılar. Öğrenciler bazı yerlerde okul yöneticilerinin engelleme çabaları ve okuldan uzaklaştırma tehditleriyle karşılaştılar. Ulusal çapta yapılan ve "ulusal eylem günü" olarak tanımlanan gösterilere büyük katılım sağlandı. Bazı eylemlerde birçok öğrenci tutuklandı.

İsveç

Öğrenci temsilcileri tarafından kurulan "Savaşa karşı öğrenciler" adlı platform tarafından çağrısı yapılan başkent Stockholm'daki eyleme 10 bin öğrenci katıldı. Sergel Meydanı'nda buluşan öğrenciler burada bir miting yaptılar. "Petrol için savaşa hayır!", "Haklıyız, güçlüyüz bu savaşı durduracağız!", "Katil Bush!" sloganlarını haykırdılar, pankartlar taşıdılar. Mitingte konuşma yapan bir lise öğrencisi; "İsveç ve dünyanın diğer ülkelerinde işçiler tarafından gerçekleştirilecek bir genel grevin savaşı durduracağı"ni dile getirdi. Konuşmaların ardından meclise doğru yüründü.

İsviçre

Ülke genelinde bir günlük boykot yapıldı. Cenevre'deki eyleme 4 bin, Lozan'dakine 6 bin, Lugano'dakine ise 4 bini aşkın öğrenci katıldı. Ayrıca Amerika Konsoloslugu işgal edildi.

Mısır

Mısır'ın başkenti Kahire'de Ulusal Demokratik Parti'nin çağrısıyla yapılan gösteriye 500 bin kişi katıldı. ABD saldırganlığına karşı öfkenin haykırıldığı bu dev gösteri Arap dünyasındaki sessizliği bozmaya dönük bir çağrı niteliği taşıyordu.

Bangladeş

Müslüman grupların çağrısıyla yapılan, Hıristiyan, Budist ve Hinduların da katıldığı savaş karşıtı gösteriye yaklaşık 100 bin kişi katıldı.

Lübnan

Trablus kentinde yaklaşık 10 bin kişi "Bush, sen insanlık için bir utançsın!" sloganıyla yürüdüler ve "Amerikan işgalcilere yardıma hayır!" pankartları taşıdılar.

Endenozya

En büyük islami örgüt olan Nahdlatul Ulema tarafından organize edilen gösteri kent merkezindeki

büyük askeri alanda yapıldı ve 800 bini aşkın kişi katıldı. Başkent Cakarta'da düzenlenen ayrı bir gösteride ise binlerce kişi ABD saldırganlığını protesto etti.

Pakistan

Raval Pindi kentinde düzenlenen eylemde binlerce kişi "Petrol için savaşa hayır!", "Kahrolsun Bush!" ve "Müslümanları öldürmeyin!" sloganları atarak savaşı protesto etti.

İngiltere

Sheffield, Nottingham, Barnsley, Berkhamsted, Chichester, Cambridge ve Bridgend kentlerinde binlerce kişi hükümetlerini protesto etti. Ülkenin kuzeyinde ise dört ayrı miting gerçekleşti. Manchester'deki eyleme 10 binden fazla emekçi katıldı. Essex'deki askeri kışla önünde toplanan binlerce kişi kışlaya teçhizat ve mühimmat giriş çıkışını durdurmak istediler.

İtalya

Pisa kenti yakınlarında bulunan "Camp Darby" adlı ABD askeri üssü önünde bir araya gelen 50 bin kişi emperyalist saldırganlığı protesto etti. Eylemi işçi sendikaları da destekledi.

Hindistan

Yeni Delhi'de yüzbinlerce kişi ABD saldırganlığını protesto etti. "Kahrolsun ABD!", "Kahrolsun Bush!" sloganları atıldı, "Bush en büyük terörist!", "Irak saldırısına hayır!" pankartları taşındı. Son yıllarda yapılan en büyük gösteri oldu.

Avusturalya

Onbinlerce kişi "Amerika silahlarını denetleyin!" talebiyle yürüdü.

Japonya

Başkent Tokyo'da 15 bini aşkın kişi hükümetin ABD'ye verdiği desteği protesto etti.

Frankfurt'ta etkinlik: "Çocuklar ölebilir yarın..."

Salkımsöğüt grubu olarak Frankfurt'ta sergilediğimiz tiyatral şiir gösterisi beğeniyle karşılandı. Gösteriye hazırlanırken hepimiz çok heyecanlıydık. Başarıyla sunmak için hazırlıklarımızı son güne kadar sürdürdük. Günümüzde birinci sırada olan savaş gündemini öne çıkarmaya özen gösterdik. Şiirlerimizin birçoğu savaş konusundaydı. Amerika'nın başını çektiği emperyalist savaşın içyüzünü ve şimdiden belli olan sonuçlarını yansıtan şiirlere yer verdik.

"... çocuklar ölebilir yarın, atom bulutlarının ışığında arkalarında bir avuç kül bile değil, arkalarında gölgelerinden başka bir şey bırakmadan..."

Emperyalist savaşa yönelik mesajlar vermeyi hedefleyen gösterimiz büyük bir ilgiyle karşılandı. Bir izleyicinin söylediği şu sözler oldukça anlamlıydı:

"Birçok kere okuduğum bu şiirlerin şu an hissettiğim anlamlarını daha önce farkedememişim. Nazım Hikmet'in 'Akrep gibisin' şiirinde '... ve hala şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak kabahatin çoğu senin demeye dilim varmıyor ama kabahatin çoğu senin canım kardeşim' sözlerini duyduğumda bir kez

daha silkindim ve düşündüm."

İzleyicilerin vermek istediğimiz mesajları alabildiklerini, bunu başarabildiğimizi görmek bizi daha da umutlandırdı ve cesaretlendirdi. Şiir, tiyatro bu açıdan elimizdeki en etkili araçlardan biri. Avrupa'da yaşayan gençler olarak üretmek, devrimci kültür mirasını bu çerçevede etkin bir biçimde kullanmaktaki amacımız. Bunu başarabildiğimizi, gösterinin sonunda aldığımız beğeni dolu konuşmalarda gördük.

Grupta çocukların da yer alması ayrıca beğeniyle karşılandı. Sergiledikleri performansla çocuklar büyüklerinden hiç de geri kalmadılar. Salkımsöğüt bu düzene karşı mücadele veren yeni bir filiz oldu.

Gösterinin sonunda yarım saat süresince izleyicilerle sohbet etme imkanımız oldu. Eleştiri ve değerlendirmelerini doğrudan alabilmek için böyle bir yönetime başvurduk. Çalışmalarımız hakkında soruların yöneltildiği sıcak bir sohbet gerçekleştirdik. Ne biz sahneden ayrılmak istedik, ne de izleyiciler salondan...

30 Mart'ta Berlin'lilerle buluşacak olmanın heyecanını şimdiden duyuyoruz.

Salkımsöğüt Grubu

Blix ve El Baradeey Güvenlik Konseyi'ne son raporlarını sundular!**ABD-İngiliz savaş koalisyonunun sahtekarlığı belgelendi**

İşbirlikçi burjuva devlet fiilen emperyalist savaşın bir tarafı haline gelmiş bulunuyor. Açık ki bu olgu Türkiyeli işçi ve emekçilere, anti-emperyalist, anti-kapitalist tüm güçlere ağır sorumluluklar yüklemektedir.

ABD'nin başlattığı yeni emperyalist paylaşım savaşının kurmayları ilk hedef olarak Afganistan'ı seçmişti. Bu ülke yerle bir edildikten sonra Irak'a yönelik saldırı hazırlığına başlandı. Baştan beri Irak'ı ikinci hedef ülke olarak belirleyen savaş çetesi, Irak'ın yıkımıyla beraber tüm Ortadoğu'da Amerikan uşağı yönetimleri işbaşına getirmek amacıyla hazırlanan planı devreye sokacaklar.

Irak'a saldırının "meşruiyeti" için BM devrede

Ancak Irak, Afganistan'a benzemiyordu. Bu farklılık emperyalist saldırganların işini karmaşıklaştırıyor, onları "meşruiyet" arayışına zorluyordu. Zira 11 Eylül saldırılarından hemen sonra oluşan "terör karşıtı ittifak" daha Afganistan'a atılan bombaların dumanı tüterken çatırdamaya başlamıştı. Bu koşullarda Irak'a saldırı bahanesi yaratmak için bu ülkenin BM Güvenlik Konseyi kararlarını "ihlal" ederek kitle imha silahı ürettiği iddiası ortaya atıldı. Bu iddiaların gerekçesi, CIA ajanlarının ağırlıkta olduğu silah denetçileri ekibinin '98'de Irak'tan sınır dışı edilmesidir. ABD emperyalizmi, Irak yönetimimin önüne iki seçenek koydu: BM kararlarının ihlaline son verip silahsızlanmak, ya da bir askeri müdahaleye hazır olmak.

ABD-İngiliz savaş koalisyonunun yoğun savaş hazırlığına tanık olan Irak yönetimi, olağan koşullarda kabul edilmesi mümkün olmayan yaptırımlar içeren BM Güvenlik Konseyi'nin 1441 sayılı kararını kabul ederek, yeni bir silah denetçileri ekibini Bağdat'a davet etti. Böylece, aralarında ABD-İngiliz ajanlarının da bulunduğu Hans Blix yönetimindeki BM ekibi Irak'ı didik didik etmeye başladı. Washington'un hedef göstermesi ve doğrudan baskısı altında faaliyet yürüten Blix ve ekibi Güvenlik Konseyi'ne sunduğu raporlarda somut bir kanıt ortaya koyamadı, ama, savaş histerisi içindeki Bush ve çetesine propaganda yapabilecek malzeme sunmak için de özel çaba harcadı.

Silah denetçilerinin Irak'a saldırmak için kanıt sunamayacağını, buna bağlı olarak BM Güvenlik Konseyi'nden istediği kararı çıkartamayacağını gören haydutbaşı Bush ve ekibi BM'yi dikkate almak zorunda olmadıklarını, dahası bu kurumun gerekli olup olmadığının tartışılması gerektiği yönlü küstahça açıklamalarda bulunmaya başladılar.

BM'nin silah denetim süreci devam ederken, buna eşlik eden savaş hazırlığı, gerçekte, Amerikan emperyalizminin silah denetçileri ne yönde rapor verirse versin, BM'den yeni bir karar çıksın ya da çıkmasın Irak'a saldıracığını somut olarak gösteriyordu. Ancak dünya çapında hızla yayılan emperyalist savaş karşıtı mücadele saldırganların işini zora sokmaya başladı. Bu koşullarda ABD'nin aradığı uluslararası "meşruiyet," sadece saldırı planını hayata geçirmek için yolu düzleyecek, işi kolaylaştıracak türden bir meşruiyettir. Her tarafa salyalarını saçarak bu kirli amacına ulaşmaya çalışan Bush ve savaş çetesinin, akla gelebilecek her türlü tehdit ve rüşvet yöntemlerini aynı anda kullanarak, Güvenlik

Konseyi'nden savaş yönünde bir karar çıkartmaya çalışması sıkışmanın vardığı boyutu gösteriyor. Zira emperyalist savaş daha başlamadan dünya halkları tarafından mahkum edilmiş durumda.

İddialar yalan, belgeler sahte

Emperyalist odaklar arası çelişkilerin keskinleştiği, var olan çatlağın günden güne derinleştiği günlerde Güvenlik Konseyi'ne yeni bir rapor sunan BM silah denetçileri şefi Hans Blix ve Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu Başkanı Muhammed El Baradeey, ABD-İngiliz savaş koalisyonu elebaşlarını çileden çıkardı. Savaş çetesinin diplomatik alanda sıkışık olduğu günlerde açıklanan rapor, Irak yönetimimin, denetçilerle daha ileri düzeyde işbirliği yaptığını dile getirirken, savaş histerisi içinde bulunan Londra ve Washington yönetimlerinin iddialarını destekleyecek verilerden de yoksundu. Bu rapor anında tepki gördü. Öyle ki, ABD yönetimi işi, denetçileri Irak'la ilgili önemli bir kanıtı gizlemekle suçlayacak boyuta vardırırdılar. ABD'ye göre, "denetçiler son denetimlerinde Irak'ın kimyasal ve biyolojik silahlarda kullanılabilecek nitelikte bir keşif uçağına sahip olduğunu tespit etti, Blix ise oturumda buna değinmedi. Oysa ABD-İngiliz istihbaratlarının teknelci medya ile beraber sürdürdüğü kampanya kapsamında "şüpheli" olduğu iddia edilen Irak'a ait tüm bina, tesis ve saraylar silah denetçileri tarafından incelendi, iddiaların aksine hiçbir somut kanıt rastlanmadı.

Blix'in ardından Güvenlik Konseyi'ne raporunu sunan El Baradeey, ABD-İngiliz iddialarına Birleşmiş Milletler nezdinde darbe indirmiş oldu. ABD'nin silah denetçilerine getirdiği suçlamaya karşı Irak'ın yurtdışından uranyum aldığına ilişkin ABD ve İngiltere tarafından sunulan belgelerin sahte olduğunu söyleyerek karşılık veren El Baradeey, "Ayrıntılı incelemeler sonucunda, Nijer ile Irak arasında uranyum alışverişi yapıldığı haberlerine temel teşkil eden belgelerin aslında gerçek olmadığı sonucuna vardık" dedi.

Blix ve El Baradeey'in raporları, Bush ve savaş çetesini diplomatik alanda zor durumda bırakırken, BM Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından yapılan, "ABD ve diğer ülkelerin BM Güvenlik Konseyi'nin onayını almadan askeri harekete girişmelerinin gayrimuşru olacağını" dile getiren açıklaması da savaş kundakçıların rahatsız etti. Aynı günlerde basın toplantısı düzenleyen haydutbaşı Bush, Irak'a saldırmak konusunda kimsenin iznine ihtiyaçları olmadığını söyleyerek ABD emperyalizminin saldırganlık ve savaş politikasını dünyaya dayatacaklarını açıkladı. Amerikan istihbaratının BM Güvenlik Konseyi üyesi devletlerin BM temsilcilerinin tüm görüşme/haberleşmelerinin (telefon, elektronik posta vb.) takip edilmesi için verilen talimatın açığa çıkması, bir kez daha dünyanın en zorba yönetimiminin kural tanımayan küstahlığına ışık tutmuş oldu.

"Ahlaki çoğunluk" safsatası

ABD emperyalizmi, BM dahil hiçbir kurum ve kuralı tanımayacağını ilan ediyor (Bush'un basın toplantısı). Ama öte yandan BM'den destek almak için her türlü kirli yola da başvuruyor. Rusya ve Fransa Güvenlik Konseyi'nden bir savaş kararının çıkmasını engellemek için veto haklarını kullanacaklarını resmen açıkladılar. Buna karşılık ABD-İngiliz savaş

koalisyonu "ahlaki çoğunluk" gibi ucube bir kavram ortaya atarak bunun ardına sığınmaya çalıştı. Buna göre ABD, tasarı veto edilse bile, 9 ülkenin desteğini alabilirse Irak'a saldırı için "ahlaki sebep" oluşacağını iddia ediyor. Ancak bu manevra da şimdilik tutmadı, (zira bunun için Güvenlik Konseyi'nden en az 9 oy almaları gerekirken, destek veren ülke sayısı 5'le sınırlı kaldı). Bundan dolayı da ABD-İngiliz tasarısının oylanması ertelendi. Tabii ABD-İngiliz savaş ittifakı bu süreyi, Konsey'in daimi olmayan üyeleri üstünde (Suriye, Kamerun, Meksika, Şili, Angola, Gine ve diğerleri) baskı, şantaj ve tabii ki rüşvetle baskı kurarak, tasarı lehine oy vermeye zorlamak için kullanacak.

İşgalci emperyalist güçler savaşın fitilini ateşlemek için emir bekliyor

Emperyalist savaş kundakçıları diplomaside, uluslararası hukukta, meşruiyet vb. alanlarda yaşadıkları sıkıntılara rağmen güçlerini savaşa hazır hale getirmiş durumdadır. Onmilyonların savaş karşıtı mücadelesini umursamadığını iddia eden, uluslararası hiçbir kuralı takmayacaklarını açıklayan Bush ve uşağı İngiltere Başbakanı Tony Blair halen savaşı başlatmayı göze alabilmiş değiller. İngiliz halkının emperyalist savaşa karşı milyonlarla sokaklara dökülmesi, bu muhalefetin iktidardaki İşçi Partisi'ni bölünme noktasına getirmesi ve Blair'e ağıktan yapılan istifa çağrılarının da gösterdiği gibi, savaş karşıtı mücadele haydutların suratına bir şamar gibi inmektedir.

Buna rağmen emperyalist savaş karşıtı kitle mücadelesi, henüz zorbaları yeni bir paylaşım savaşı başlatma kararlarından vazgeçirebilmiş değil. Zira onların diplomasi için sayılı günler kaldığını söylemeleri, BM silah denetçilerine daha fazla zaman tanımayacaklarına dair yaptıkları açıklamalar, "kritik rakam" olarak değerlendirilen 250 bin askerin bölgede savaşa hazır halde bekliyor olması, Amerikalı ve İngiliz üst düzey askeri yetkililer tarafından verilen "vurmaya hazır durumda bekliyoruz" türünden demeçler, Türkiye topraklarına yapılan yığınaklar, Kuveyt topraklarının yarısının "askeri bölge" ilan edilmesi... Emperyalist yıkım savaşının başlamasının artık an meselesi haline geldiğini gösteriyor.

Dünya proletaryası ve emekçilerin direnişi savaşı durdurabilecek yegane güçtür

Irak'a ilk bombanın düşmesi ile mücadelenin yeni bir boyut kazanması hiç de sürpriz olmayacaktır. Bununla ilgili olarak yapılan militan direniş çağrıları, uluslararası çapta bir genel grev kararının alınması ve savaşın başlaması durumunda genel grev silahının çok daha etkin ve yaygın bir şekilde kullanılacağı yönündeki kararlı çağrılar, emperyalist savaş karşıtı mücadelenin sıçrama yapmaya aday olduğunun göstergeleridir.

İşbirlikçi burjuva devlet fiilen emperyalist savaşın bir tarafı haline gelmiş bulunuyor. Açık ki bu olgu Türkiyeli işçi ve emekçilere, anti-emperyalist, anti-kapitalist tüm güçlere ağır sorumluluklar yüklemektedir. Emperyalist savaşın tutarlı muhalifi olan bu güçler, dünyada gelişen mücadelenin güçlü bir bileşeni olmakla yükümlüdürler. Bu tarihsel önemde bir yükümlülük ve yerine getirilebildiği oranda, proleter bir devrimle çürümüş kapitalist düzeni yıkıp sosyalizmi kurma mücadelesine paha biçilmez önemde katkıları olacaktır.

Filistin emperyalist/siyonist kıskaç altında

ABD emperyalizminin Ortadoğu'yu yeniden yapılandırma planının bir parçası da güçlü bir siyonist İsrail devleti yaratmaktır. Sapa ABD'nin elinde, Ortadoğu halklarının bağrına saplanmış bir hançer olan İsrail, sahip olduğu askeri güce, tüm tarihine yayılan katliamcı kimliğine ve Amerika'dan aldığı sınırsız desteğe rağmen kronik istikrarsızlıktan kurtulamadı. İşgalci konumu ve militarist yapısından dolayı, bölge halklarının haklı olarak nefretini kazanan siyonist devlet, emperyalist savaş ile bu cendereyi aşmayı planlıyor. Bush ve savaş kabinesi de aynı amaca ulaşmak için çaba harcarken, Şaron'un ağzıyla konuşuyor, gerçekleri tersyüz ederek İsrail'i "mağdur" olarak göstermeye çalışıyor.

Şaron'un savaş duası

Bush'la sürekli yakın bir diyalog ve işbirliği içinde bulunan Şaron ve çevresindeki askeri/siyasi güçler savaşın bir an önce başlaması için gittikçe sabırsızlanıyorlar. Bu savaşın bölge barışı için tek çıkar yol olduğunu sık sık iddia eden siyonistler, bu sayede yüklü silah ve mali yardım almak için ABD'ye çoktan başvurular. Savaşla ilgili son açıklamayı Beyrut kasabı Şaron'un kendisi yaptı. Likud Partisi milletvekillerine hitaben yaptığı konuşmada, "Irak'ta bir savaşın meydana gelmesinin, Tanrı'nın izniyle hepimizin istediği gibi bölgede barışı sağlayacak siyasi süreçte ilerleme kaydetmek için başka olanaklar yaratacağını ümit ediyorum" dedi.

Şaron gibi katillerin barış derken ne kastettiği, 1982 yılında Sabra ve Şatila mülteci kamplarında bizzat onun emriyle binlerce kadın ve çocuğun katledilmesinden bilininir.

Siyonistlerin, özellikle de Şaron'un barıştan anladığı; bütünüyle işgal edilmiş ve Araplar'dan arındırılmış bir Filistin'dir. Bunun anlamı yayılmacı ve güçlü bir siyonist devlettir. Bu kirliliğe ulaşmak için katledtikleri onbinlerce kişiden başka, 4 milyon Filistinli'yi sürgüne zorlayan İsrail, emperyalist savaş ortamı ile geri kalan 3 milyon Filistinli'yi de yine yıkım ve katliamlar eşliğinde mecburi sürgüne göndermenin yollarını arıyor.

Devletler arası ikiyüzlülük: "Mağdur İsrail"

Siyonist İsrail devleti BM Güvenlik Konseyi kararlarını 55 yıldır ihlal ediyor. Birleşmiş Milletler kararlarını en çok ihlal eden devlet unvanı da halen İsrail'e aittir. İsrail'e yaptırım içeren kararlar ise ABD tarafından düzenli olarak veto edildi. Güvenlik Konseyi daimi üyeleri arasında veto hakkını en çok kullanan ülke Amerika'dır. Siyonistlerin Filistin'deki saldırı ve katliamlarının kınanmasını engellemeye dönük ABD'nin bu tavrı, İsrail için BM'de kalkan işlevi görüyor 50 yıldır. Bu sayede 50 yılda Ortadoğu ile ilgili 100'e yakın karar alan BM, İsrail'e dönük tek bir yaptırım bile uygulayamadı, zira her girişim ABD engelini takılıyordu. ABD veto hakkını son kez 3 ay önce kullanmıştı. Bu karar tasarısı, BM çalışanlarının İsrail askerleri tarafından öldürülmesini eleştiriyordu.

İşte sırtını Amerikan emperyalizmine dayayan bu küstah devlet, itibarını ayaklar altında çiğnediği BM'den destek istemeye hazırlanıyor. Siyonistler bugünlerde intihar eylemlerine karşı bir uluslararası belgeyi BM gündemine taşımaya hazırlanıyor. BM'nin desteğini isteyen İsrail, intihar eylemcilerinin ailelerinin dünyaca tecrit edilmesini talep ediyor. Bu talebi kabul edilirse güya İsrail'in mağdur olduğu belgelenmiş olacak. Bir halkı katlederek, zorbalıkla topraklarından kopartıp atarak sürgüne gönderen, bu kirliliği tüm dünya tarafından bilinen işgalci bir terörist devlet mağdurmuş. BM ve uluslararası kamuoyu ile alay etmek anlamına gelen bu akıldışı iddiaya, tam kendilerine yakışan bir davranışla ilk destek veren ülkeler ABD ve Türkiye oldu. Gerçek ancak bu kadar tersyüz edilebilir, dünya kamuoyu ile ancak bu kadar alay edilebilir.

Uluslararası hukuku ve BM kararlarını hiçe saymayı geleneksel bir politika haline getiren, gebe kadınlara, çocuklara, kısacası Filistin halkına bir bütün olarak acımasızca ateş eden, katliamlar yapan, Filistinlilerin evlerini ve işyerlerini yıkıp bütün yaşam alanlarını daraltan siyonist yönetim, kendini mağdur gösterip, BM'den destek isteme yüzüzlüğünde bulunuyor. Bu aynı yönetim, Filistin halkına karşı uyguladığı vahşetin "hukuksal kayıt" altına alınmasını bile engelliyor. Geçen yıl Cenin mülteci kampında İsrail ordusunun gerçekleştirdiği, Nazi icraatlarına eş değerdeki katliamı incelemeye gelen BM uzmanları heyetinin Cenin'e girmesine bile izin verilmemişti.

Kuruluşundan beri bir terör devleti olan, kitle imha silahlarıyla donatılan İsrail'in bu pervasız tutumunu, dünyanın en büyük zorbası Amerika'nın verdiği kesintisiz desteğe borçludur. Emperyalist ve gerici güçlerin İsrail'i kayırmaları, hiçbir kural tanımadığı halde herhangi bir yaptırıma tabi tutmak bir yana, siyonistlere sahip çıkmaları onları daha da azdırıyor. Geline aşamada İsrail tüm bölge için ciddi bir tehdit olarak varlığını koruyor.

İsrail emekçileri de siyonist baskı altında

Filistin halkına karşı yürütülen kirliliğe İsrail ekonomisini önemli ölçüde zorlamaya başlayınca emekçilerin tepkisi dışa vurmaya, savaşın faturasından duyulan rahatsızlık dile getirilmeye başlandı. Kirliliğe İsrail halkına bir diğer faturası ahlaki alanda yaşanan yozlaşma. Bu gerçeğin farkına varanlar da barış için mücadele ediyorlar. Ancak en ince dokusuna kadar militaristleşen İsrail devleti bu türden çıkışları

"vatan hainliği" suçlaması ve mahkemeler aracılığıyla susturmaya çalışıyor. Şaron yönetimi ile bu baskılar daha da artmış durumda. Zaten zayıf olan emekçi hareketi, ideolojik propaganda ve baskılar karşısında daha da güçten düşmüştür.

Siyonistler, kapsamlı yıkım planlarını hayata geçirmek için emperyalist savaşta dört gözle bekliyorlar

Siyonistlerin büyük İsrail düşü kurdukları biliniyor. Tarihleri boyunca kirliliğe, cinayet, toplu katliam ve sürgünlerle anılmaları bundandır. 1948 ve 1967 yıllarında iki defa Filistin halkını kitlesel olarak sürgüne zorlamaları, zorbalıkla yerinden yurdundan ettikleri milyonlarca Filistinli'nin mal ve mülklerini yağmalamaları, katliamlar eşliğinde boşaltılan yerleri gasetmeleri vb. Nazileri kendilerine örnek alarak

gerçekleştirdikleri bütün bu vahşi icraatların nedeni Filistinli Arapları yurdundan sürgün etmektir. Bir halk katledilerek bitirilemiyor. İnatla düşmanlarının karşısına yeniden dikiliyor.

Bu emellerini istedikleri düzeyde gerçekleştiremeyen siyonistler, son hamleyi emperyalist savaşın sağlayacağı koşullarda, Filistin halkını yeni katliamlar ve sürgünlere maruz bırakarak yapmaya hazırlanıyorlar. Bu amaçla belli planlar da hazır bekliyor. Savaşla beraber dikkatlerin Filistin'den Irak'a doğru kayacağını dolayısıyla istenen boyutta saldırıların başlatılması için aranan koşulların uygun oluşacağını hesap eden siyonistlerin hazırlıklarını kabaca şöyle sıralamak mümkün: İşgal altındaki toprakların tamamında uzun süreli kuşatma ve sokağa çıkma yasağı, köy ve kasabalara gıda ve ilaç girişini engellemek, elektriği tamamen keserek dünya ile bağlantıyı kopartacak. Hastaların tedavilerini engellemek vb. Filistinli militanlar, gençler, çocuklar, kısacası tüm Filistinlilerin hedef alan toplu infazlar düzenlemek... Bütün bu saldırıların hedefi Filistin halkının direnişini kırmak ve yeni bir sürgüne zorlamaktır. Ancak koşullar '48 veya '67 yıllarından farklı olduğu için başka bir sürgün etmek pek mümkün görünmüyor. Topraklarının çoğu fiilen işgal altında olan ve çok kalabalık (Gazze Şeridi dünyada nüfus yoğunluğu bakımından en kalabalık yerlerden biridir) olan Filistin halkı için yeni bir iç sürgün tehlikesi bulunmaktadır.

Siyonist ordu ve devletin yanı sıra Yahudiler'in en gerici, yobaz kesimi olan yerleşimcilerin de yerleşim alanları çevresindeki alanları işgal etmeye kalkışacaklarına neredeyse kesin gözle bakılıyor. Tümü silahlı olan ve cinayet dahil (Filistinlilerin'e karşı) işledikleri hiçbir suçtan dolayı haklarında dava bile açılmayan bu gerici grup, çok daha saldırgan bir tutum alacaktır.

Emperyalist/siyonist saldırıyı emekçi halkların mücadelesi püskürtebilir!

Genelde Ortadoğu'yu özelde Filistin'i hedef alan emperyalist siyonist planlar haydutların kendi hesaplarına göre hazırlanmış. Bu planların başarıyla hayata geçip geçmemesi emekçilerin emperyalizme karşı mücadele ve direnişine bağlı olacaktır. Elbette Filistin halkının sağlam duruşunun da çok özel bir önemi var. Bu da bütün anti-emperyalist güçlere Filistin halkıyla ileri boyutta bir dayanışma içinde olmayı zorunlu kılıyor.

Halepçeler'in son bulması için işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yıl 1988... Aylardan Mart... 16 Mart günü Saddam, Kürt halkının üstüne yağdırdı kimyasal bombalarını. 5 bin Kürt öldü, binlercesi yaralandı ve sakat kaldı. Peki Saddam nereden bulmuştu kimyasal silahları? Tabii ki Amerika'dan.

Bugün Amerika, Saddam'ın kitle imha silahlarına sahip olduğu gerekçesiyle Irak'a saldırı hazırlıklarına son hızla devam ediyor. Şu anda Türkiye'yi savaş ve saldırı üssü haline getirmiş durumda. Türkiye üzerinden asker ve askeri araç sevkiyatı sürüyor. Limanlar ve havaalanları üç dolar karşılığında ABD hizmetine verildi. Türkiye Kürdistanı'nda araziler, binalar, depolar kiralanıyor. Türkiye tam anlamıyla savaş üssü olarak kullanılıyor. Tezkerenin meclisten geçmemiş olması da bir şeyi değiştirmiyor. Yapılan protokollerle savaş hizmetkarlığı ve savaş hazırlıkları tam gaz sürüyor. Çünkü düzenin egemenleri ve Amerikancı ordu karar verdi bir kere: Bu savaşta haydutlara uşaklık edilecek, bu arada Kuzey Irak'ta Kürt halkı denetim altına alınacak.

16 Mart Halepçe katliamı Irak Kürdistanı'nda gerçekleşti. Aynı zaman dilimi içinde Türkiye Kürdistanı'nda da bir çok katliam peşpeşe yaşandı. Binlerce Kürt kirli savaş yöntemleri ile katledildi. Amerika bugün Irak'a Saddam'ın elinde kitle imha silahları olduğu gerekçesi ile saldırmak ve kendi hakimiyetine almak istiyor. Oysa Amerika'nın kitleleri imha etmek ve kitle imha silahları bulundurmak konusundaki suç dosyası bütün haydutlarınkinden daha kabarık. Dünya halklarının karşısında küstahça yalanlar söyleyebiliyor. Katliamcılık ABD'nin karakteridir. Kendisi gibi kendisine bağlı ülkelerin de karakteri haline gelmiştir. Emperyalist sistem düzenini ancak katliamlarla ayakta tutabiliyor.

Sermaye devleti Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulması olasılığını engellemek argümanını kullanarak savaşa alet olmayı meşrulaştırmaya çalışıyor. Özellikle Kürt halkının Kuzey Irak'ta yaptığı gösterilerde Türk bayrağını yakmasını, Türk işgaline karşı yaptığı protestoları kullanarak bir süredir uykuya yatırdıkları şovenizmi yeniden hortlatmaya çalışıyorlar.

Kürt halkının topraklarında Türk askerini istememesi son derece meşrudur ve yıllardır Türk devletinin yaptığı zulümle bağlantılıdır. Öte yandan "Türk askeri yerine ABD askeri gelsin" işbirlikçi anlayışı, Talabani ve Barzani gibi emperyalizmle işbirliği içinde olan feodal Kürt önderlerinin kitlelerin bilincinde yarattığı tahribatın bir sonucudur.

Halepçe katliamından Saddam kadar ABD'de sorumludur. Kürt halkı bu gerçeği görmeli ve işbirlikçi egemen devletlere olduğu kadar emperyalizme de karşı bir tutum almalıdır. Unutulmasın ki, bugün davet ettikleri ABD emperyalizmi Kürtlere hak ve özgürlük bahşetmeyeceği gibi, Irak halkını katliamdan geçirecektir. Bir başka halkın katliamına sessiz kalan, buna ortak olan bir halk, bir ulus asla özgür olamaz.

**Kahrolsun ABD emperyalizmi!
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**

F. Esin

İşgale karşı durma ve ulusal bir stratejide buluşmanın sorunları

Serhat Ararat

grubun üzerinde anlaştığı bir ulusal stratejiden söz etmek mümkün mü?

Bu sorunun yanıtı, şu sorunun yanıtında gizli: Güncel planda Güney Kürdistan söz konusu olduğu için sorumuz esas olarak bu alanla ilgili: Güney'in geleceği hangi stratejide, hangi stratejik duruştur?

Taktik yapmak, günlük politika yapmak, dengelere, reel politığe göre davranmak ve ilişkiler geliştirmek başka bir şeydir, ancak kendine ait bir stratejik duruşa sahip olmak, taktik ve diplomatik ilişkileri buna göre ayarlamak ve yürütmek çok daha başka bir şeydir!

Sorumuzu biraz daha somutlaştıralım: Güney'in geleceği ve kaderi, ABD'nin Irak saldırısında mı, bu saldırı sürecinde ABD'nin yanında yer almakta mı, bu yer alışı stratejik bir duruş olarak belirlemede mi? Eğer bu soruya olumlu yanıt verilirse, ardından da şu soru gelir: Bunun güvencesi nedir, ikna edici kanıtları nelerdir?

Kuşkusuz bu soruyu tamamlayan sorular var: ABD ile TC ve diğer sömürgeci devletlerin Irak ve Kürt politikalarında belli çelişkiler, görüş ve politika farklılıkları var. Ama bu farklılıklardan Kürtler açısından çok büyük açıklar, avantajlar doğar mı? Doğsa bile bunlardan doğru bir tarzda yararlanmak için nasıl bir stratejik duruşa sahip olmak, neler yapmak gerekir?

TC, İran ve Suriye, Kürdistan'ın mevcut statüsünün korunması ve sürdürülmesi konusunda anlaşma halindedirler. Bunu sürekli güncelleştirdikleri de bir olgudur. Bu noktada sömürgeci devletlerle geliştirilen ilişkiler ve bu ilişkilere yüklenen anlamlar da şimdiye dek çok büyük sorunlara, hatta yıkımlara, trajedilere neden olmuştur.

Bu noktada "ulusal strateji"ye, "ulusal çizgi"ye yüklenen anlam da farklılaşmaktadır, bu farklılaşma sınıfsal konumla, dünya karşısında alınan duruşla doğrudan ilişkilidir.

Güncel planda Güneyi savunmak, kazanımları sahiplenmek ve bunları daha ileri düzeylere taşımak hedefleri, buluşulan ortak paydalarıdır. Ama sorun stratejik bakış ve duruşa gelindiğinde, ittifaklar ve ilişkiler konusuna gelindiğinde çatallaşiyor, farklılaşmalar başlıyor!

Emperyalist savaşa karşı tavır, TC ve diğer sömürgeci devletlerle ilişkiler ve bunların niteliği, diğer halklarla ortak değerlerde buluşma konuları, bu savaş sürecinde genelde Kürtler ve onların politik temsilcileri açısından çok önemli sorunlardır. Bu sorunlar Kürtler'in geleceğini yakından ilgilendiriyor.

Kürdistan'ın devletlerarası sömürge statüsü, onun adına yola çıkan politik temsilcilerinin de stratejik paradokslarını ve açmazlarını koştullamak ve zorluklarını anlatmaktadır. Bu gerçekliğin kendisi, tarihte yaşanan trajediler kadar yeni trajedilerin de en önemli nedenlerinden biridir! Ama aşılmaz bir kader değildir, mutlaka aşılmalıdır!

Ama nasıl, hangi duruş ve programatik-stratejik çizgiyle?

"Gerçekçiler" açısından bu sorunun yanıtı şimdiye dek yapılanlardır, bunun dışında bir yol yok veya dogmatizmdir!

Ama bize göre bugüne kadar denenmiş ve her denemenin sonu hüsrarla biten bağımsız ve kendine ait olmayan çizgilerin bir geleceği yok!

Gelecek, bağımsız duruşta, kendine ait çizgide ve halkların yanında saf tutma çizgisindedir!

Sefaköy İKE 8 Mart çalışması;**Emekçi kadınlar sınıf kavgasında yerini alacak!**

Şubat ayında başlayan 8 Mart çalışması, İşçi Kültür Evi Kadın Komisyonu'nun ısrarlı çalışması sonucu belli bir başarıya ulaştı. Bir aya yayılan bir zaman dilimi içinde seminerler, etkinlikler ve toplantılar düzenledik. Anket çalışmasıyla geniş bir tarama yaptık. Sistemik ve birbirini besleyen faaliyetlerle bu alanda yeni bir adım attık. Elbette eksik ve yeteriz kaldığımız konular da oldu. Fakat bu olumsuzluklar ısrarımızı, coşumuzu köreltmedi. Mitinge yakın bir tarihte İşçi Kültür Evleri imzalı özel sayımızı dağıttık. Dağıtımlar esnasında olumlu tepkiler aldık. Böylece 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü yüzlerce işçi-emekçinin, ev kadınlarının gündemine soktuk.

Eylem günü eyleme katılan kadınlarımızın özeldi ayrı ayrı nedenleri vardı. Kimi işçi-emekçi olan kadınlarımız sınıfsal bir bakış açısıyla oradaydı. Kapitalist sisteme karşı haykırıyordu: "Eşit işe eşit ücret!", "İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!". Oğlu askere giden analar vardı ve onlar "ABD emperyalizmine hayır!", "ABD askeri olmayacağız!"ı haykırıyordu.

Çocukları işkence görmüş, katledilmiş, cezaevlerinde hücrelere karşı yükselttilen direniş bayrağını alarak ölümsüzleşenlerin anaları ise "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganlarını haykırıyordu.

Hem cinsel ve sınıfsal sömürüyü hem de ulusal baskıları birarada yaşayan Kürt kadınları ise "İşçiler birlik, halklar kardeş olmalı!", "Ulusal

sınıfsal, cinsel sömürüye son!" şiarıyla kortejde yerini almıştı.

Evde çalışan, çocukların bakımı ve ev işlerinin kölesi haline getirilen kadınlarımız da alandıydı. "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!", "Kadın erkek el ele mücadeleye!" sloganlarını alanda hep beraber haykırdık. O gün hep bir ağızdan atılan şu slogan ortak noktamız, ortak özlemimizi ifade ediyordu. "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" diye haykırıldı.

İKE olarak "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!" pankartımızla yürüdük. Fularlarımız, dövizlerimiz, Rosa, Clara, Krupskaya ve Ölüm Orucu Şehidi Hatice Yürekli yoldaşımızın resimleriyle girdik alana. Mitingin uzun sürmesi ve yorgunluk coşumuzu etkilemedi. Çalışmamızın iyi bir sonuç vermesi hepimiz açısından iyi bir moral kaynağı oldu. Daha güçlü 8 Martlar emeğimizin ve mücadelemizin ürünü olacak.

**Ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye son!
Kadın olmadan devrim olmaz,
devrim olmadan kadın kurtulmaz!**

Sefaköy İşçi Kültür Evi çalışanları

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü...**Binler emperyalist savaşa ve çifte sömürüye karşı yürüdü!..**

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde İstanbul'da binlerce kişi, kadınların hak ve özgürlük talepleri ve emperyalist savaş karşıtı sloganlar eşliğinde yürüdü.

Sabah saatlerinden itibaren toplanan kitle saat 11:00 civarında Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşün en önünde feminist kadın gurupları, reformist sol partiler, KESK'li kamu emekçileri ve kimi kadın kortejleri yer aldı. İşçi sendikalarından yalnızca Deri-İş Tuzla Şubesi ve Tez Koop-İş eyleme katıldılar. Onların ardından dernekler, devrimciler ve çeşitli gruplar alana girdiler. Komünistler yürüyüşe "Emperyalist savaşa, ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye karşı sınıf savaşı /BDSP" pankartları ile katıldılar. Genç komünistler ise "Emperyalist Savaş Karşıtı Platform"lar pankartları altında katıldılar.

Pankartlarda kadın sorunu ve emperyalist savaş birlikte işlenmişti. Femistlerin sloganları ise emperyalizmi değil erkekleri savaşın adresi gösterir nitelikteydi. Her zaman olduğu gibi kortejlerini yalnızca kadınlardan oluşturdular.

Miting oldukça uzun sürmesine rağmen genel olarak alana coşku hakimdi. Emperyalist savaşa ve AKP iktidarına karşı sloganlar yaygın bir şekilde atıldı. Miting saat 15:30'de bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir'de 8 Mart

Çeşitli kadın platformlarınınca 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Bornova'da yapılan bir mitingle kutlandı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı miting ve yürüyüşün en kitlesel korteji DEHAP'lı kadınlara aitti. "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "ABD askeri olmayacağız!", "ABD Ortadoğu'dan defol!", "Her gün 8 Mart her gün mücadele!", "Ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye son!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" vb. sloganlarının atıldığı mitingte 8 Mart tertip komitesinin hazırladığı basın metni Türkçe ve Kürtçe okundu. Ayrıca bir tutsak annesi de kürsüden konuşma yaparak F tipine ve tecride değindi.

Mitinge pankartları ve dövizleriyle katılan kurumların bazılarıysa şöyleydi; Blok (DEHAP, SDP, EMEP), Bağımsız Kadın İniyatifi, KESK, EKB, ÖMP, ESP, Demokratik Kadın Hareketi, İşçi Köylü, HÖP, Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi, TÜMTİS, Nakliyat-İş, Genel-İş 3 No'lu Şube.

Bornova Meydanı'nda katılımın az olduğu miting müzik dinletisi sonrası sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kırşehir'de 8 Mart: "Kadınız, emekçiyiz, kazanacağız!"

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak için Ahi Parkı'nda 150 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya Eğitim-Sen ve DEHAP katıldı. Eğitim-Sen Kırşehir Şubesi Kadın Komisyonu üyesinin yaptığı açıklamada şunlar söylendi: "Dünyanın her tarafında savaş karşıtı hareketler çıg gibi büyürken, biz kadınlar, yıllardır çatışmaların ve ekonomik yaptırımların pençesinde mağdur edilen Ortadoğu halkları aleyhine ve ABD'nin çıkarına olacak savaşın karşısında barış, ölümün karşısında yaşamı savunuyoruz. Şiddetin, savaşların ve yoksulluğun ortadan kalktığı bir dünya kurmak için emek hareketinin ön saflarında mücadele veren biz kadınlar inanıyoruz ki, kadınlar özgürleşmeden toplumlar özgürleşemez..."

"Kadınız, emekçiyiz, kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Çıkarsa tezkere, meclis gitsin askere!" sloganları atıldı. Açıklamanın ardından Eğitim-Sen Şubesi'nde "Sürü" filmi ve "Eğitim-Sen'in tarihi" konulu filmler gösterildi.

Ayrıca DEHAP tarafından 300 kişinin katıldığı bir etkinlik düzenlendi.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir

Gebze'de "Savaşa hayır" eylemi

Gebze Savaş Karşıtı Platform'un gerçekleştirmek istediği "Savaşa hayır" mitinginin Kaymakamlık tarafından yasaklanmasının ardından platform bileşenleri 8 Mart günü saat 16:00'da Gebze Öğretmen Evi önünde toplandılar. Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçmek için kortejler oluşturuldu. Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması yapılmasına engel olmak isteyen polis kitlenin önünde barikat oluşturdu. Barikatın aşılabilmesi sonucu eylem Öğretmen Evi önünde yapıldı. Eyleme yaklaşık 1000-1500 kişi katıldı. (SY Kızıl Bayrak/Gebze)

Mamak İşçi Kültür Evi'nin 8 Mart çalışması ve etkinliklerinden...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için kültür evi olarak iki ayrı faaliyet yürüttük. İlki bölgede bizim de yürütmesinde bulunduğumuz Mamak Kitle Örgütleri Platformu'nun 4 gün sürecek etkinlik programına hazırlanmak ve etkinliğin ön çalışmasını yapmak. İkinci ise İşçi Kültür Evleri Kadın Komisyonu'nun gündeme ilişkin bildirimlerini birbir dağıtılması ve anket çalışmasını sürdürmek. Ek olarak mahallede oturan ve ilişkimizin olduğu kadınların evlerinde toplantı yaparak film gösterimleri yapma planı yaptık.

Mamak Kitle Örgütleri Platformu'nun etkinliği

Platform yürütmesi 3 yıldır yapılan 8 Mart etkinliğinin tanıtımı için bu yıl 1000 adet çağrı bildirisi dağıttık. 4 gün üzerinden planlanan etkinlik programının son günü saat 18:00'de Mamak İşçi Kültür Evi'nin hazırladığı öğle yemeği, tiyatro ve müzik grubunun yer aldığı program sunuldu. Yaklaşık 130 kişinin katıldığı etkinlikte sahneye "Emperyalist savaş durduralım, ABD askeri olmayacağız/İşçi Kültür Evleri" imzalı pankartımızı astık. Program Kitle Örgütleri Platformu'nun hazırladığı metnin okunmasıyla başladı. Ardından kültür evi adına bir arkadaşımız programın sunumunu yaptı. Afsad'ın hazırladığı dialar şiir, müzik ve gösterimi güçlendiren konuşmalar eşliğinde sunuldu. Latin Amerika, Vietnam ve dünyanın dört bir yanında çekilen asker, çocuk ve katliam fotoğraflarıyla yapılan gösterim savaşa karşı direnişi öne çıkartan bir tarzda ele alındı. Son sözümüz ise "Ya barbarlık ya sosyalizm" oldu. Dia gösterimi programın en etkili bölümü oldu ve beğeni topladı. Mamak İşçi Kültür Evi tiyatro

topluluğunun oyunundan sonra Daria Fo- Frans Raime'nin tek kişilik kadın oyunları olan 'Uyanış', 'Yarın Olacak' ve 'Dans Hocası-Bant Sistemi' oyunları sergilendi.

Tiyotrodan sonra şair dostumuz işçi Abdullah Oral Ölüm Orucu direnişini ve emperyalist savaş teşhir eden şiirlerini okudu bizlere. Son olarak Grup Yön tüküleriyle sahne aldı. Etkinlik Platform'un etkinliğinin son günü olmasından dolayı yürütmedeki kurumların temsilcilerinin Pirsultan Abdal Kültür Derneği, Tüm Halk Ozanları Derneği, Övder, Mamak İşçi Kültür Evi, Yellice Köy Derneği, Gökçeharman Köy Derneği'nin sahneye davet edilmesiyle son buldu.

Program disiplini ve içeriğiyle beğeni topladı. Etkinlik 4 gün boyunca Çağdaş Kadın ve Toplum Merkezi'nin 100 kişilik salonunda yapıldı.

İşçi Kültür Evi çalışmalarından...

1 yıldır faaliyet yürüten İKE Kadın Komisyonu olarak 8 Mart etkinliğini örgütlemeye çalıştık. Bir

bölgede anket çalışması yaptık ve etkinliğe çağrı yaparak bildirimimizi bu bölgede dağıttık. Daha önce anket yaptığımız bölgelerin dışındaki bölgelerde ise kapıları tek tek çalarak etkinlik çağrısı yaptık ve bildirimimizi dağıttık. Komisyonun planı birkaç evde film gösterimi yapmaktı. Görüştüğümüz evlerden birinde bu planı netleştirmiş olsak da daha sonra farklı nedenlerden kaynaklı bunu gerçekleştiremedik.

8 Mart mitingi

Eyleme içinde bulunduğumuz 'Demokratik Mamak Platformu' pankartı altında Mamak Belediyesi önünden Toros Sokak'a yürüyerek başladık. Yaklaşık 50 kişilik kitle yol boyunca "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın 8 Mart direnişimiz!" sloganları atıldı. Platform pankartı Toros Sokak'ta kapatıldıktan sonra bileşen gruplar kendi pankartları arasında eyleme katıldılar.

"Emperyalist savaş durduralım, ABD askeri olmayacağız/İşçi Kültür Evleri" imzalı pankartımızla 30 kişilik bir kitle ile eyleme katıldık. Barış İçin Sürekli Kadın Platformu'nun örgütlediği ve feminist bir bakışın hakim olduğu eyleme kadın ve erkeklerden oluşan karma bir kortejle katıldık. Platformun buna yönelik uyarılarını da dikkate almadık. Kortejimiz disiplinliydi. Eylemde "Kadın olmadan devrim olmaz devrim olmadan kadın kurtulmaz!", "Yaşasın 8 Mart yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kadının kurtuluşu devrimde sosyalizmde!", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye hayır!" sloganları atıldı.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Ankara'da 8 Mart: "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!"

Ankara'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Abdi İpekçi Park'ında yapılan bir mitingle kutlandı. Saat 11:00'de Toros Sokak'tan yürüyüşle başlayan mitingin bu yılki içeriğini emperyalist savaş oluşturuyordu.

Mitingi düzenleyen "Barış İçin Sürekli Kadın

Platformu" yürüyüş boyunca kortejlerde sadece kadınların yürümesi yönünde karar almıştı. Kadın ve erkek emekçilerin birlikte yürüdüğü kortejlere müdahale edildi. Bu kortejlerden yürüyüş kolunun sonuna gitmeleri istendi. Yapılan tartışmalar sonucunda platformun talebi kabul görmedi ve kortejler buldukları yerlerden yürüyüşe devam ettiler.

Yaklaşık bin kişinin katıldığı mitinge kadın örgütleri, sendikalar, dernekler ve yasal sol partiler katıldılar. "Emperyalist savaş durduralım, ABD askeri olmayacağız!" yazılı pankartıyla İşçi Kültür Evleri mitinge kadın ve erkeklerden oluşan kortejleriyle katıldı.

Emperyalist savaş karşıtı döviz ve sloganlarıyla alandaki yerlerini aldılar.

Alana girildikten sonra okunan basın açıklaması ve yapılan konuşmaların ardından Can Şenliği oyuncularını bir tiyatro gösterimi sundular. Gülay'ın söylediği şarkılar ve çekilen halaylardan sonra miting sona erdi. Yürüyüş boyunca ve alanda sık sık "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!", "Eşit işe eşit ücret!", "Yaşasın 8 Mart, yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Adana'da 8 Mart: "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!"

Adana Kadın Platformu'nun düzenlediği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi yaklaşık 20 kurumun katılımı ile gerçekleşti.

Mimar Sinan Açıkhava Tiyatrosu önünde toplanan yaklaşık 4 bin kişilik bir kitle saat 11:00'de yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında emperyalist savaş karşıtı ve 8 Mart'ın anlam ve önemine uygun sloganlar haykırıldı.

İşçi sendikalarının katılmadığı mitinge DİSK'e bağlı sendikalarından Emekli-Sen katılım sağladı. KESK'in katılımı ise oldukça zayıftı. Eğitim-Sen, SES, BTS, BES dışında katılan olmadı. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi de "Emperyalist savaşa, köleliğe, kültüre hayır!" pankartıyla katıldı. BDSP ise eyleme "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" pankartıyla katıldı. Mitinge yaklaşık 70 kişilik bir katılımımız oldu.

Eylemde BDSP imzalı bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Yürüyüş esnasında kortejimizin hemen arkasında yürüyüş alanına girmek isteyen bir kadına saldıran polise müdahale ettik. Bu esnada bir arbeye yaşandı. Önümüzde yürüyen Dayanışma-Der oturma eylemi yapınca polis bu korteje saldırdı. Müdahale etmek için harekete geçtiğimizde önümüzü kestiler. Bir arbeye de burada yaşandı. Bu saldırı kitleyi yıldırım yerine daha da çoşturdu.

Miting günün anlam ve önemine ilişkin konuşmalardan sonra halaylarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Adana'da Gazi katliamı lanetlendi

12 Mart günü İHD Adana Şubesi binası önünde Gazi katliamı yapılan bir basın açıklaması ile lanetlendi.

Açıklamaya İHD, *Alınteri, Devrimci Demokrasi*, Adana Tuhayder, ESP, BDSP, BTS, EMEP, EKB ve *Sosyalist Barikat* katıldı. Açıklamada devletin Gazi Mahallesi'nde karanlık güçlerini kullanarak 23 kişiyi katlettiği dile getirildi. Katliamın sorumlularının yargı önüne çıkarılmaları istendi. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı açıklamada "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katiller bulunsun hesap sorulsun!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Fildişi Kıyısı'nda iktidar mücadelesi ve emperyalist müdahale

Fildişi Kıyısı 6 aydır bir iç savaş yaşıyor. Bu savaş bölgedeki dengelerin bozulmasına, binlerce insanın ölümüne ve göçüne yol açtı. Son olarak bu hafta sonu ülkenin batısında gerçekleşen bir saldırı sonucu 200 kişi vahşice katledildi. Şu günlerde dikkatlerin daha çok Irak'taki gelişmelere odaklanması nedeniyle Fildişi Kıyısı'nda yaşananlar kamuoyunun pek dikkatini çekmiyor ve yankı bulmuyor.

Fildişi Kıyısı son 10 yıla kadar belirli bir istikrar sağlamış bir Afrika ülkesidir. Bölgede stratejik önemi olan ve de anahtar konumunda bir ülke. Kısa bir süre önce iktidara karşı başlatılan silahlı ayaklanma ülkeyi uluslararası kamuoyunun gündemine taşıdı. İsyancılar, Ekim 2000'den beri ülkeyi yöneten Laurent Gbagbo rejiminin meşruluğuna karşı çıkıyorlar. Ve şu an ülkenin aşağı yukarı yarısını kontrol altına almış durumdadır.

Fildişi Kıyısı, birçok Afrika ülkesi gibi, '60'lı yıllarda bağımsızlığına ulaştıktan sonra tek parti ve tek kişi tarafından yönetildi. '90'lı yıllardaki seçimlerde değişik fraksiyonlar iktidar mücadelesi yürüttüler. Fakat iktidarı ele geçiremeyen gruplar hükümete karşı tepkilerini her vesile ile gösterdiler. Son olarak bunu silahlı bir ayaklanmaya dönüştürdüler.

Batı Afrika'nın en zengin ülkelerinden birisi olan Fildişi Kıyısı çok önemli potansiyellere sahip. Kahve

ve kakao üretiminde dünyada en ön sırada yer alıyor. Ülke zenginliklerinin ihracatı büyük miktarda mali kaynak sağlıyor. Üstelik küçümsenmeyecek bir ölçüde sanayi sektörü ve petrol rezervleri olan zengin bir ülke. Bu kadar zenginliğe sahipken ve bu zenginlik ülkeye büyük gelir sağlarken Fildişi Kıyısı halkı büyük bir sefalet içerisinde. Son aylarda yaşanan iç savaş halkın durumunu daha da ağırlaştırdı. Sefaletle bir de çatışmalar ve katliamlar eklendi.

Eski sömürgeci güç Fransa da, kendi vatandaşlarını koruma adı altında, ülkeye askeri çıkartma yaptı. Fransa aslında kendi çıkarlarını korumak için ve bölgedeki egemenliğini garantilemek için askerlerini Fildişi Kıyısı'na yerleştirdi. Fransa sözde bölgede barış sağlamak için Ocak ayında Paris yakınlarında bir zirve topladı. Zirveye iktidardaki Gbagbo hükümetinin yanı sıra "isyancılar" ve diğer siyasi gruplar davet edildi. Zirve toplanmadan Fransa'nın tavrını bilen iktidar temsilcileri memnuniyetsizliklerini dile getirdiler. Çünkü Fransa "at değiştirmeye" karar vermişti. Gbagbo hükümetine değil de desteğini, ülkenin yarısını ele geçirmiş "isyancılara" verdi.

Kuşkusuz Fransa yıpranmış ve isyanla karşı karşıya kalmış bir iktidarı kendi çıkarları açısından destekleyemezdi. Bu nedenle Gbagbo'ya iktidarı "isyancılarla" paylaşmasını emretti. İlk baştan bunu

kolayca kabullenmek istemeyen iktidar dayatmalar sonucunda, "isyancılar" bazı bakanlıkları vermek zorunda kaldı. İktidarın, muhalefetin ve "isyancıların" içerisinde bulunduğu bir ulusal birlik hükümeti kurulmak üzere. Birkaç aydır bu konuda anlaşmazlıklar yaşandı, çünkü stratejik önemi olan Savunma Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı henüz paylaşılmadı. Buna gelecek günlerde ortak karar verilecek.

Bu anlaşmalar yapılırken çatışmalar ve katliamlar devam ediyor. Gbagbo bir yandan her ne kadar uzlaşmadan yana görünüyorsa da, diğer taraftan silahlı operasyonlardan da geri durmuyor. Son gerçekleştirilen katliam bunun bir göstergesidir.

Bugün Fildişi Kıyısı'ndaki iktidar mücadelesi aslında ülke zenginliklerini bölüşmek ve paylaşmak için başlatılan bir savaştan başka bir şey değildir. Taraflar ülke zenginliklerinden, yani "pastadan" paylarını istiyorlar. Ve bu arada eski sömürgeci güç Fransa ise Afrika'daki etkinliğini ve çıkarlarını kaybetmek istemiyor, bu nedenle taraflar arasında aracı rolünü oynuyor.

Ülkede bir emekçi hareketinin olmaması halkın bu çıkar savaşına alet olmasını kolaylaştırıyor. Ve sonuçta bu iç savaşların ağır faturasını ödemek emekçi ve halk kitlelerine kalıyor.

Nürnberg'de 8 Mart...

Bu yıl 8 Mart'ta MLPD ve PDS ile ortak stand açtık ve miting gerçekleştirdik. Saat 11:00-15:00 arası Nürnberg şehir merkezi Lorenzkirche'nin önünde standlar açıldı, canlı müzik yapıldı. MLPD'li arkadaşlar Almanca konuşmalar yaptılar. PDS ciddi bir etkinlik gösteremedi.

Biz "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek/BİR-KAR" imzalı Almanca pankartımızı açtık. BİR-KAR'ın Almanca bildiri ve bültenlerini dağıttık. Bildiri dağıtımında olumlu tepkiler aldık.

Alman dostlarımızın başlattıkları "Hartz yasalarına hayır!" başlıklı imza kampanyası metninde yer aldık ve imza topladık. Almanca "Emperyalist savaşa ve sosyal hak gasplarına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarının yer aldığı BİR-KAR imzalı afişlerimizi standımıza astık.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da yakın

çeper ve ilişkilerimiz durumundaki emekçi kadınları arayarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günleri'ni kutladık. En büyük eksiklerimiz

8 Mart'a ilişkin materyallerin olmamasıydı. Ancak gündemde emperyalist savaş olduğu için bu eksiklik fazla hissedilmedi.

BİR-KAR/Nürnberg olarak savaşa karşı çalışmalarımız devam ediyor. 200 civarında pul yaptırıldık. Daha önceleri yaptığımız pullar uzun süre kalmıyordu, ancak son yaptıklarımız bir ay kadar kaldı. Bu durum kitlelerin emperyalist savaşa karşı tepkisini göstermesi açısından dikkate değer.

Bu yıl Nürnberg'de de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne emperyalist savaşa karşı mücadele damgasını vurdu.

BİR-KAR/Nürnberg

Basel'de 8 Mart şenliği

Gökkuşluğu Derneği olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde şenlik yapma kararı aldık. Afiş, bilet ve çağrı bildirileri hazırladık. Kurum, kuruluş ve kahvelere afiş astık, 300 bildiri dağıttık.

100 kişinin katıldığı şenlik, bir bayan arkadaşın günün anlam ve önemini belirten ve bunu gündemde olan emperyalist savaşa birleştiren

konuşmasıyla başladı. Ardından konuya ilişkin dia gösterimi yapıldı. Bunu Paris Gençlik Korosu'nun türküleri izledi. İspanyol dans grubunun gösterisi beğeniyle izlendi. Son olarak Paris Gençlik Korosu tekrar sahne aldı. Türküler ve halaylarla şenlik sonuçlandı. Aynı dia bir gün sonra Alevi Kültür Derneği'nde de gösterildi.

Köln'de 8 Mart yürüyüşü

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Köln'de bir yürüyüşle kutlandı.

Yürüyüşü, Bağımsız Iraklı Kadınlar Organizasyonu, Orta ve Yakınoğu Kadın Hakları Komitesi, İran'da Uluslararası Kadın Haklarını Savunma Kampanyası, Taşlamaya Karşı Uluslararası Komite, Almanya Uluslararası İranlı Sığınmacılar Federasyonu, İran Komünist İşçi Partisi Yurtdışı Örgütü organize etti. Yürüyüşe Alman ve Türkiyeli bazı grup ve partiler de katıldı.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde taşınan pankartlara ve yapılan konuşmalara 8 Mart ve savaş gündemi damgasını vurdu. Düzenleyicilerin ağırlığının Ortadoğulu olması bunu kendiliğinden koşulladı. Güzergah boyunca sık sık ABD, Bush-Blair karşıtı sloganlar atıldı.

Yürüyüşe Bir-Kar olarak savaş karşıtı pankartımızla katıldık. Bir-Kar'ın emperyalist savaşı teşhir eden bültenini dağıttık. Yol boyunca savaş karşıtı kampanyamız süresince kullandığımız pullarımızı yaygınca yaptık. Ayrıca TKİP- YDK imzalı savaş karşıtı bildiriler yaygınca dağıtıldı. Katılımdaki zayıflığın yanı sıra Filistin'i sahiplenilen slogan ve konuşmaların olmaması eylemin bir başka eksikliğiydi.

BİR-KAR/Köln

Berlin'de 8 Mart etkinliği

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi çalışanları olarak, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü yaptığımız bir etkinlikle kutladık.

Bir hafta öncesinden çalışmalarına başladığımız etkinliğimize yaklaşık 70 kişi katıldı. Katılımcıların ağırlığını kadınların oluşturması bizim açımızdan sevindiriciydi.

Etkinliğimiz kültür merkezimizde yürüttüğümüz faaliyetleri ve amacını anlatan kısa bir konuşmayla başladı. 8 Mart'ın anlam ve önemine ilişkin metin okunduktan sonra, Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan bir sunum yapıldı. Hemen ardından Uğur-Umut ikilisinin sunduğu halk türkülerini coşkuyla dinledik.

Yarım saatlik bir aradan sonra programımız kültür merkezi bünyesinde çalışmalarını yürütmekte olan müzik grubunun söylediği türkü ve şiirlerle devam etti. Etkinliğimiz çekilen halaylarla sona erdi.

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi/Berlin

Kurtlar sofrasında köle pazarlığı!

Sendika ağalarının patronlar ve hükümetle Ocak ayında başlattığı iş yasası pazarlığının sonuna geliniyor. Bilim Kurulu'nun oluşturulması ve hazırlanacak yasaya itiraz edilmemesi biçimindeki bir protokolün altına imza atarak kölelik yasasının hazırlanmasında haince işçi sınıfını arkadan hançerleyen sendika ağaları, şimdi de utanmadan masada pazarlık yapıyorlar. Amaçları 'kıyasıya pazarlık yapıyoruz' görüntüsü vererek bizleri yanıltmak ve köleliği benimsetmek. Bayram sonrasında yaptıkları toplantılar sonucunda 11 madde dışında tüm maddelerde anlaşmaları ortaya çıktı. Ya masadan anlaşıp, birkaç maddeyi değiştirip kalkacaklar ve dönüp bize bunu başarı gibi sunacaklar. Ya da, anlaşamadık-kabul etmiyoruz deyip sahnedeki çekilecekler ve tasarının meclise gönderilmesini sağlayacaklar. Zaten Çalışma Bakanı da, anlaşamazsanız olduğu gibi meclise gönderirim diyor. Görüş alma gerekçesiyle Bakanlar Kurulu'na gönderdi bile.

Bu ağaların 'sosyal uzlaşma' masasında pazarlık ettikleri işçi hakları değil, köle hakları! İşçi hakları deyince akla, çalışma saatlerinin düşürülmesi, insanca yaşanacak bir asgari ücret, iş hakkını güvence altına alan gerçek bir iş güvencesi, sendikalarda örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması, grev hakkının genişletilmesi, taşeron çalışmanın yasaklanması gibi talepler geliyor. Oysa yılların

sendikacısı bu ağaların aklına böyle şeyler gelmiyor. Onlar "tamam, köleliği kabul edelim de, bu kölelere ufak tefek haklar da tanıyalım" diye pazarlık yapıyorlar. Bu masada tartışılan sadece patronların istekleri. Yani patronlar masaya kendilerini köle sahibi durumuna getirecek taleplerle giderken bu ağalar, işçilerin mevcut sınırlı kazanımlarının daha da artırılması için değil, göz boyama amacıyla, elimizdeki mevcut haklarımızın bazılarının hiç değilsen kağıt üzerinde kalması için gidiyorlar. Açıkçası bu ağalar köle tüccarlığı yapıyorlar. Patronlar "şunları şunları verin" diyor, onlar da sanki verdikleri babalarının malıymış gibi "şunu alın şu kalsın, şunu alın bu kalsın" diyorlar. Verdikleri ise 150 yıllık mücadele ile elde edilen ve az da olsa korumayı başardığımız haklarımız. Şimdi bu 150 yıllık kazanımlarımızı bu hainlerin bir imzasıyla geri vereceğiz. Ne kadar kolay! Kolay çünkü biz kışın kömür bile alamadan soğuktan donarken onlar lüks dairelerinde yaşıyorlar. Biz kuru ekmekle geçinmeye çalışırken, onlar patronların sofrasında göbek büyütüyorlar. Patronların sofrasında dediğime bakmayın, hepsine o sofraları biz kuruyoruz. Kolay,

çünkü, onlar da sendikaların patronluğunu yapıyorlar! Çünkü onlar bize düşman, sermayeye dost! Şimdi bu ihanetçiler pazarlıklarda Kölelik Yasası'nın 11 maddesi dışındaki tüm maddelerinde anlaşmış. Belki de bu yazıyı okumaya başladığınızda pazarlıkları sonuçlandırmış olacaklar. Anlaşamadıkları 11 madde, anlaştıkları ise 111 madde! Ağaların anlaşmadığı 11 maddeden üçü patronların itirazından oluşuyor. Yani tasarının üç maddesine patronlar itiraz ediyor. Bu durumda sendika ağaları 114 maddeyi kabul etmiş oluyorlar! Patronların

karşı çıktığı maddelerden biri ücret ve ikramiyelerini ödeme zamanından itibaren alamayan işçilere iş bırakma-durdurma hakkı tanıyan madde. İkinci patronlar asgari ücret tespitinde sosyal yardımların da hesaba katılmasını istiyor. Üçüncü olarak patronlar, İş Sağlığı ve Güvenliği Kurulu'nun çalışma koşullarının iş sağlığı ve güvenliğine uygun olmaması nedeniyle işçi lehine karar verdikten 6 gün içerisinde gerekli tedbirler alınmazsa işçiye, gerekli düzenleme yapılana kadar çalışmadan ücret ödenmesini sağlayan düzenlemeye karşı çıkıyorlar. Yani patronlar kölelik tasarısına daha da işçi aleyhine düzenlemeler eklenmesini istiyorlar.

Geriye sendika ağalarının karşı çıktığı 8 madde kalıyor. Ağaların karşı çıktığı maddeler kısaca şunlar: Taşeronlaştırma, iş sözleşmesinin devri, ödünç iş ilişkisi, belirli süreli iş sözleşmesi, kıdem tazminatı, kısa çalışma (ücretsiz izin), mesleki faaliyet olarak ödünç iş ilişkisi, çalışma koşullarının değişmesi halinde patronlara tanınan işçi çıkarma hakkı. Yani sendika ağaları toplu işçi çıkarmayı, işyeri tanımının genişletilmesini, taşeronlaştırmanın en kolay yöntemi olan 'iş yerinin bir bölümünün devri'ni, hafta tatilinin patronlar tarafından istedikleri gibi belirlenmesini, belirli süreli iş sözleşmesine kısmen karşı çıkarken kısmi süreli ve her türde iş sözleşmesinin düzenlenmesini (tasarı buna diğer türde diyor) ve çağrı üzerine çalışmayı, deneme süresinin 2 aya çıkartılmasını tümüyle kabul etmişler. Bunun yanı sıra da, telafi çalışmasına ve yoğunlaştırılmış iş haftası adı altında günlük çalışma süresinin 12 saate kadar çıkartılmasına ve fazla mesai ücreti yerine fazla çalışılan saatler kadar izin kullanılmasına (denkleştirme) karşı çıkar gibi görünüp kabul etmişler!

Geriye ne kalmış! Aslında hiçbir şey. Bir dahaki toplantılarda patronlar karşı çıktıkları üç maddeden itirazlarını geri çekerler, bunlar da 3-5 maddeden (iyi bakılırsa karşı çıktıkları madde sayısı 5 bile değil) feragat ederler, olur biter! Ya da 'kabul etmiyoruz' derler ve Bakan tasarını Bakanlar Kurulu'na gönderir, ağalar yerine Bakan'lar 3-5 maddede ince ayar yapar, iş biter!

İşçi arkadaşlar! Bu hainler kurtlar sofrasında bizi pazarlıyorlar. Bu ağaları ve onların şubelerimizdeki "uysal hizmetkarlarını" daha ne kadar sırtımızda taşıyacağız? Ne zaman bu satışların önüne geçeceğiz? Son kırıntılar da elimizden alınıyor, daha neyi bekliyoruz? Yan yana gelmek için neden korkuyoruz? Bizim birleşik gücümüz karşısında patronların ve sendika ağalarının gücü nedir ki? Uyanalım arkadaşlar! Uyanıp uyananlara katılalım!

Kahrolsun sendika ağaları!

Köle pazarlığına son!

Bir bülten okuru

(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Mart sayısından...)

Savaş ve emekçi kadın

ABD'nin Irak'a müdahalesinin ön günlerindeyiz. Savaş artık bir olasılık olmaktan çıktı. ABD bölgedeki ekonomik ve siyasi çıkarları için Ortadoğu'yu kan gölüne çevirecek. Başta Irak halkı olmak üzere bölge halkları ciddi bir yıkımla karşı karşıya gelecek. Bu ülkelerden biri ise kuşkusuz Türkiye. '91 Körfez Savaşı'na bizzat katılmamasına rağmen ekonomik yıkımını bugüne kadar taşıyan Türkiye, bugün Irak'a yönelik savaşta çok daha ağır ve uğursuz bir rol üstleniyor. ABD saldırganlığının bölgedeki en güçlü müttefiki olarak sahneye çıkıyor. Hem de '91'in tecrübeleri ile üç koyup beş almanın da pek mümkün olmadığını bilerek! Sadece kölelik ilişkilerinin bir gereği olarak bu role soyunuyor.

Türkiyeli emekçiler de savaşın acılarını, yıkımını bizzat yaşayacak, işsizlik had safhaya varacak. Yoksulluk artacak, ekonomik olarak ciddi bir yıkımla karşı karşıya geleceğiz. Bunlar da yetmeyecek, gençlerimiz savaşın içine sürülecek. Belki de tepemize bombalar yağacak. Bizim gibi bu savaştan hiçbir çıkarı olmayan emekçi halkların kanı dökülecek.

Kuşkusuz bu savaşta kadınlar da en büyük acıları yaşayacak. Evin idaresi ve çocukların bakımından sorumlu kadın işsizlik, yoksulluk ve açlıkla bugünden daha ağır bir durumla karşı karşıya gelecek. Oğulları, eşleri ve kardeşleri bu savaşta Amerikan askeri olmak için gönderilecek. Her an onların ölümlerinin kaygısıyla yaşayacak. Savaşın sonunda ya yakınlarının cesetlerini alacak ya da sakat kalmış bedenlerini...

Savaş dönemlerinde oğullarını, eşlerini cepheye gönderen kadınlara da fabrika yolları gözükür. Sermaye kârlarına kâr katmak için savaş fırsatı bilir. Kadınlar normal zamanlarda aldıklarından, aynı zamanda erkeklerin aldıklarının çok çok altında bir ücretle çalıştırılırlar. Fabrikalar ucuz işgücü olan kadınlarla dolar. Mevcut sektörlerde çalıştırıldıkları gibi savaş dönemlerinde gelişen

"savaş sanayii"nde yoğun olarak çalıştırılırlar. Cepheye gönderdiği yakınlarına askeri giysi, elbise, kendi halkına ceset torbaları diktin diye...

Savaşlarda kadına yönelik saldırıların başında bir özel savaş yöntemi olarak tecavüz gelmekte. Bugüne kadar savaşlarda onbinlerce kadın tecavüze uğradı. Kadının cinsel kimliğine yönelik yapılan bu saldırı "gözü dönmüş cani askerler" tarafından değil, bizzat egemenlerin sistematik uygulamaları sonucu yıldırma, gözdağı verme, teslim alma hatta yeni bir ırk yaratma gerekçeleriyle gerçekleşti. Yakın zamanda olan savaşların hepsi bu tür örneklerle doludur.

Tüm bu yaşananlar ya da yaşanacak olanlar bu ülkede yaşayan emekçilerden, emekçi kadınlardan uzak değil. Eni sonu hiçbir emekçi kadınların kaderi değil. Bugün dünyanın birçok ülkesinde insanlar savaşa karşı tepkilerini ortaya koyuyorlar. Türkiye savaşın bizzat içinde yer alacak olmasına, bu toplumun %90'ı savaş istememesine rağmen savaşa karşı anlamlı tepkiler halen ortaya koyulabilmiş değil. Bu ülkenin emekçilerine büyük görevler düştüğü gibi, emekçi kadınların görevleri de artmaktadır. Herşeyden öte oğullarına, eşlerine, kardeşlerine, kendi geleceklerine sahip çıkmak zorundadırlar.

Savaş karşıtı mücadelenin içinde bizzat olmak, hatta en önde yer almak emekçi kadının görevidir. Uluslararası savaş karşıtı mücadelenin deneyimlerine bakıldığında kadınların oynadıkları rol daha net görülebilir. II. Dünya Savaşı döneminde gaz maskesi takma tatbikatlarını reddeden ve bunun için etkince örgütlenen kampanya sonradan gelişecek tepkilerin de fitilleyicisi olmuştur. Bugün Türkiye'deki bu güç vardır. Tek yapılması gereken emperyalist savaşın karşısında net bir tutumla durabilmek, emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi yükseltebilmektir.

Kurtköy'den bir emekçi kadın

(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Mart sayısından...)

Esenyurt İşçi Bülteni'nden...

Merhaba,
Uzunca bir aradan sonra yine birlikteyiz.

İçinde bulunduğumuz Mart ayı işçi ve emekçiler açısından önemli gelişmelerin yaşanacağı bir dönem olacak.

Kuşkusuz bunlardan en önemlisi savaş. Türkiye'yi yönetenlerin Amerikanın yanında bu savaşa girmek için çabalıyorlar. Ne var ki meclis, Amerika'nın emrinde savaşa girilmesi anlamına gelen tezkereyi onaylama gücünü kendinde bulamadı. Fakat Mart ayı içinde bu konuda kesin bir karar verilmesi, Amerika'nın isteklerinin hükümetçe bir biçimde yerine getirilmesi gerekiyor.

Öte yandan işçiler için Ortaçağ köleliği koşullarına dönüş anlamına gelen yeni iş yasası da önümüzdeki haftalarda meclisin önüne gelecek. Büyük bir ihtimalle de fazla bekletilmeden onaylanacak. Patronlar en geç 15 Mart'ta bu yasanın meclisten geçmesini istiyorlar.

İMF ile görüşmeleri tamamlayan AKP hükümeti, oradan aldığı talimatlar doğrultusunda

bütçeyi hazırladı. Savaş bahanesiyle bütçede bir çok yeni vergi ve zamların yanı sıra hak gaspları da yer alıyor.

Bütün bunların da gösterdiği gibi Mart ayında ülkenin, işçi ve emekçilerin yaşamını, geleceğini belirleyecek gelişmeler yaşanacak. Fakat Mart ayının zamanda isyan ayı. 8 Mart'ı yaratan emekçi kadınlar, Newroz'u yaratan Kürt halkı, Paris Komünü'nü yaratan işçi sınıfı hep de Mart ayında kavgaya durmuşlar. Baharın gelişini mücadele ateşini daha da gür yakarak karşılamışlar. Devrimci isyan tohumlarını ülkemizin topraklarına serpenlerden Mahir Çayan ve 9 yoldaşı da gene bir

Mart günü Kızılder'e mücadele bayrağını bizlere bırakarak ölümsüzleştirdi.

1 Mart'ta Ankara'da toplanan on binlerce işçi ve emekçi emperyalist savaşa karşı tepkisini haykırarak Mart'ın mücadele mirasının sahipsiz olmadığını göstermiş oldu. Şimdi bu yoldan daha da ileriye yürümek, Mart'ı ve baharı kazanmak gerekiyor.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Mart sayısından...)

Savaş hazırlıkları ve iğrenç kan pazarlığı

Savaş hazırlıkları tüm hızıyla sürüyor. ABD emperyalizmi Afganistan'ın ardından şimdi de Irak'ı kana bulamaya hazırlanıyor. Saldırmak için gün sayıyor.

Dünya alem ABD'nin niye Irak'a saldırmak istediğini biliyor. Fakat o gene de büyük bir ikiyüzlülükle sahte bahaneler üretmeye çalışıyor. Onun derdi petrol, onun derdi dünya egemenliği. Ne Ira'ın ürettiği kimyasal silahlar ne de Saddam'ın diktatörlüğü Amerika'yı ilgilendirmiyor. Onun tek derdi şiddet ve askeri güçle dünya üzerinde egemenliğini sürdürmek.

Bu saldırıda Amerika'nın en önemli destekçilerinden biri de Türkiye. Bu saldırı gündeme geldiğinden Amerikalılarla Türkiye'yi yönetenler arasında kapalı kapılar ardında halktan gizli, pazarlıklar yapıldı. Türkiye'yi yönetenler sonunda ülkenin limanlarını, havaalanlarını Amerikan ordusunun kullanımına açtılar. Amerika'dan alınacak krediler karşılığında Türkiye'nin işgal edilmesine göz yumdular.

Yapılan pazarlıklar sonucu İncirlik, Malatya, Diyarbakır ve Batman üsleri havaalanları, Antalya, Mersin, İskenderun limanları Amerikan ordusunun hizmetine sunuldu. Amerika günlerdir gemilerle, uçaklarla Türkiye'ye asker ve silah taşıyor.

Tüm bunlar Türkiye'nin savaşa katılması anlamına geliyor. Ve bunlar dost ülke, müttefik ülke adına yapılıyor. Bu pazarlıklar bizzat ABD ile Genelkurmay arasında yürütülüyor. Abdullah Gül ise bir süre önce barış elçisi gibi Ortadoğu ülkelerini dolaşıyordu. Sık sık biz barıştan yanayız açıklamalarını yapıyordu. Daha sonra ise "günah bizden gitti, artık kendi ulusal çıkarlarımızı savunacağız" şeklinde açıklamalar yaptı. İşledikleri suçü meşrulaştırmak, halkı buna inandırmak içinse "dışında kalırsak zarar ederiz, katılırsak kâr ederiz" diyorlar. Bu kadar çirkef, bu kadar aşağılık, bu kadar insanlıktan uzaklaşmış haldeler. Yüzbinlerce insanın ölümüne neden olacak bir savaş söz konusuysen onlar kâr zarar hesabından başka bir şey yapmıyorlar. Ondan sonra kalkıp bir de dinden imandan, insan

sevgisinden bahsediyorlar.

Bir de şu var. ABD kendi çıkarları için girdiği bir savaşta elde ettiği yağmayı niye uşaklarıyla paylaşsın ki. '91'de Körfez Savaşı'nda zamanın Cumhurbaşkanı Turgut Özal "bir koyup üç alacağız" demiş ve Türkiye'yi savaşa sokmaya heveslenmişti. Şimdiki Turgut Özal'ı Amerika'ya uşaklık ve halka ihanette geride bıraktılar.

İşte üç beş kuruş karşılığında askerinin kanını pazarlayan, bir emperyalist gücün onbinlerce askerinin kendi topraklarında üslenmesine izin veren bir ülke. İşte ekonomisi IMF, ordusu Amerika tarafından yönetilen BÜYÜK TÜRKİYE!!!

Son bir nokta olarak şunu da belirtmek gerekir ki AKP hükümetinin getirdiği tezkere meclisten geçmedi diye Türkiye'nin bu savaşın dışında kalacağını düşünmek saflık olacaktır. Amerika ve AKP hükümeti Mart ayı içinde ne yapıp edecek Türkiye'yi savaşa sokmanın yeni bir yolunu bulacaklardır. Zaten biraz önce de değindiğimiz gibi tezkere meclisten geçmemiş olması Amerika'nın Türkiye'deki hazırlıklarını zerre kadar etkilememiştir. Bu da meclisin tek işinin görüntüyü kurtarmak olduğunu, başkaca bir fonksiyonunun bulunmadığını göstermektedir.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Mart sayısından...)

DİSK Bölge Temsilciler Kurulu yapıldı

8 Mart günü Dünya Emekçi Kadınlar Günü alanında kutlanırken aynı saatlerde Sürmeli Otelinde DİSK Çukurova Bölge Temsilciler Kurulu toplantısı yapıldı. Süleyman Çelebi 8 Mart'ı kadınlara karanfil dağıtarak otel lobisinde kutladı.

Kurultay bir basın açıklamasıyla başladı. Basın metninde iş güvencesi yasası ve iş yasa tasarısı ile ilgili tek bir cümle dahi yoktu. Toplantıya yöneticilerin ve temsilcilerin dışında katılım olmadı. Toplantıda bir iki yönetici, yasa tasarısına karşı bugüne kadar sessiz kaldığını, yasa tasarısının içeriği hakkında bugüne kadar bilgilendirilmediklerini dile getirdi. Çelebi kapanış konuşmasında yasa tasarısıyla ilgili bilgilendirme yaparken bu saldırıya karşı bir şey yapamayacaklarını, güçsüz olduklarını bir eylem programı oluştursalar dahi sınıfın bu konuda duyarsız olduğunu dile getirdi.

Türk-İş ve Hak-İş'i kastederek diğer konfederasyonların yasa tasarısı karşısındaki tutumlarını eleştirdi. Bu konfederasyonlardan birisinin "kıdem tazminatı fonuna" takıldıklarını, diğerinin ise arabuluculuk misyonunu üstlendiklerini söyleyerek eleştirdi. İş güvencesi yasasının yürürlüğe girme tarihinin ertelenmesinin kendilerine zaman kazandırdığını, bu süre içerisinde yasa tasarısına karşı eylem geçeceklerini ifade etti. Mart ayının ikinci haftası DİSK'e bağlı bütün sendika temsilcilerini Ankara'ya çağırarak bir salon toplantısı yapacaklarını belirtti. Bir şube başkanının "neden işçileri de çağırılmıyorsunuz?" sözüne sinirlenen Çelebi tabanı süreçlere katma niyetinde olmadığını göstermiş oldu.

Yasa tasarısı hakkında kendi şube ve yöneticilerini dahi bilgilendirmeyen DİSK yöneticilerinin bu konuda bilinçli bir tutum içinde oldukları ortadadır. Bölge toplantısından sonra tüm şubelere sendikalar kanunu, grev ve lokavt kanunu ve iş kanunu yasa tasarısını ve DİSK'in çekincelerini ifade eden bir metni ancak gönderdi.

Bölge toplantısında DİSK'e bağlı işyerlerinden topluca işten çıkartılan işçiler ise hiç gündeme gelmedi. Oysa BOSSA'lardan ve MENSA'dan onlarca işçi işten atılmıştı. Bölge toplantısının hemen ardından BOSSA 4'den 25 işçi işten atıldı ve sendika yöneticileri ise hala suskun.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Adana DİSK Bölge Başkanlığı'ndan basın açıklaması

12 Mart 2003 günü DİSK Bölge Başkanlığı tarafından Yeni İş Yasa Tasarısı'nın meclise sevk edilmesiyle ilgili basın açıklaması gerçekleştirildi. DİSK'e bağlı sendika şube yöneticileri ve temsilcileri İnönü Parkı'nda toplanarak SSK Bölge Temsilciliği'ne kadar sloganlarla yürüdüler. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklamasını DİSK Bölge Temsilcisi Yusuf Yürekli okudu. Açıklamada iş yasa tasarısının, sendikalar yasası, toplu sözleşme yasası ve grev yasası ile birlikte ele alınması gerektiği belirtildi. AKP'nin sermaye yanlısı politikaları eleştirilerek iş yasa tasarısına karşı mücadele edileceği vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

“Irak fayı” küresel depremi tetikler mi?

Geçen gece uykumu feda edip Başkan Bush'un Türkiye saati ile sabaha karşı 3'te düzenlediği basın toplantısını izledim. İlginç sorular yöneltildi George W. Bush'a. Irak'a karşı açılacak bir savaşın meşruiyeti ve haklılığı konusunda ne düşündüğü, savaşa karşı yaygınlaşan tepkileri nasıl değerlendirdiği soruldu. Başkan Bush'un tüm bu sorulara verdiği cevap ise iki cümlede özetlenebilirdi: “Irak'ta bizi tehdit eden, Saddam diye kötü bir adam var; ben gidip, zor kullanarak o adamı devireceğim” diyordu. Kim ne sorarsa sorsun, bozuk plak gibi bunu tekrarlıyordu ABD Başkanı.

Dünya, hem de 21. yüzyıl dünyası, işte bu adamın vereceği bir kararla, ne gibi gelişmelere yol açacağını kimsenin net olarak kestiremediği bir savaşa sürüklenmek üzere. Üstelik Türkiye'nin yanı başında, Irak'ta patlayacak bu savaş. Aslında akli başında herkesin karşı çıkması lazım bu savaşa ama Başkan Bush ile yarıdakısı Tony Blair'in estirdiği rüzgara kapılıp savaşı “kötülerin iyisi” olarak gören ve “bir an önce çıksa da işimize baksak” diye düşünenler de var. Bunlara göre Türkiye bu “kaçınılmaz” savaşta ABD'ye her türlü olanağı sağlamalı ve savaşın ganimetlerinden de payını almalı. ABD'nin Türkiye'ye sağlayacağı mali destek paketinin, Irak'a ilk bombanın atıldığı anda devreye girecek olması da bu savaş simsarlarının sabırsızlığını artırıyor.

İyimser senaryo

Başkan Bush ve ekibinin dünyaya sunduğu savaş senaryosu fevkalade basit ve iyimser bir senaryo. Amerika'nın her yaptığında büyük keramet arayan ve çok boyutlu düşünmeyi hiç sevmeyen düşünce tembellilerinin bu senaryoya dört elle sarılması ve bunun dışındaki tüm olasılıkları göz ardı etmesi de bundan. Bu senaryoya göre ABD, savaşı kahredici bir hava bombardımanı ile başlatacak ve Irak'a iki gün içinde üç bin akıllı bomba yağdırarak. Bu bombardımanın yaratacağı tahribat ve moral çöküntüsü, Irak ordusunun ve Saddam yandaşlarının direncini kırarak ve ABD ile koalisyon ortakları kolay bir zafer kazanacak. Böylece Irak halkı Saddam Hüseyin'in mezaliminden “kurtarılmış” olacak ve “büyük kurtarıcı” ABD'nin gözetiminde Irak'ta demokrasinin inşasına başlanacak.

“Gel vatandaş gel” diye bağırarak semt pazarlarında bile satılan ucuz mallara benzeyen bu senaryo, belki de bu senaryoyu pazarlayanların iddia ettiği gibi, gerçekleşme olasılığı en yüksek görünen senaryo. Bu nedenle de özel bir çekiciliği var. “Kötü adam” ölüyor, “bizim çocuklar” fazla zayıf vermeden zaferi kazanıyor ve Bush ekibinin çok sevdiği deyimle “dünya daha iyi bir yer” haline geliyor. Eh bu arada “kötü adam”ın ülkesinde birkaç yüz bin kişi ölürse ölecek, ne yapalım, “demokrasi” ve “uygarlık” ithal etmenin de bir bedeli var.

Jeopolitik deprem

Bu ucuz senaryoyla yetinmeyip olaya biraz daha geniş bir çerçeveden bakabilenler için tablo çok daha karmaşık ve dehşet verici. ABD ile İngiltere, akla gelebilecek her türlü tehdit ve rüşvet yöntemlerini kullanarak Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden savaşın yolunu açacak yeni bir karar çıkartabilirlerse, savaşa bir anlamda meşruiyet kazandırmış olacaklar. Ancak eğer bunu başaramazlarsa ve veto yetkisine sahip Fransa, Rusya ve belki de Çin'in vetosuyla karşılaşılırsa o zaman çok farklı bir durum ortaya çıkacak. ABD (ve belki de İngiltere'nin) buna karşın savaşı başlatmaya karar vermesi dünyanın jeopolitik dengelerini temelinden sarsacak küresel bir depreme yol açacak. ABD'nin, Birleşmiş Milletler dahil hiçbir uluslararası örgütü ve kuralı tanımadığı ve askeri gücüne dayanarak kendi kurallarıyla dünyaya hükmetmeye karar verdiği açık biçimde kanıtlanmış olacak.

Fransa, Rusya ve Almanya, ABD'nin bu yola girmesini bu noktada durduramadıkları takdirde ipin ucunun kaçacağını ve ABD'nin kendi oyununu onlara empoze edeceğini fark ettikleri için bu noktada direnmeye ve uluslararası düzeni korumaya çalışıyorlar.

Küresel tepki seli

Öte yandan ABD'nin savaşa karşı tepkileri göz ardı ederek Irak'a saldırması, bugüne dek benzeri görülmemiş bir küresel tepki patlamasına ve farklı eylem biçimlerine yol açabilir. İletişim devriminin küresel tepkileri koordine etmeyi de kolaylaştırdığı ortamda küreselleşmeye karşı oluşan tepkilerin ABD hegemonyasına karşı tepkilerle ve İngiltere, İspanya hatta ABD'de, savaşı destekleyen hükümetlere karşı tepkilerle bütünleşerek yaşamı felç edecek boyutlar kazanması beklenebilir. ABD, Irak'ta hızlı ve kolay bir zaferle bu tepki seli oluşmadan işi bitirebileceğini düşünüyor ama bu ucuz senaryonun dünyadaki ve ülkemizdeki yandaşları çok acı sürprizlerle de karşılaşabilirler. Ne de olsa 21. yüzyılda yaşıyoruz ve her şey o kadar ucuz değil belki de.

Osman Ulagay
(Milliyet, 10 Mart 2003)

Duble niyetler-meşgul-işgal-şagil: Tayyip Bey'e sunulur...

İşgale ne hacet, ülkenin taşı, toprağı, arsası, tarlası, dükkanı, deposu, satılık ya da kiralık.

Türkiye'nin 'istiklal madalyalı' illeri, 'Şanlı' Urfa'dan tutun da, 'Gazi' Antep'e kadar. Amerikan komutanı, ofisinde oturuyor, havaalanı, sanayi sitesi civarındaki arsa - arazi - tarla - dükkan sahiplerini ayağına çağırıyor; 'Hav meni yu es dolar du yu vant?' diye kuesçin yöneliyor. Yani kaç para istersin diye soruyor.

Fransız komutanı 'şöbiyetle' zehirleyen, Kara Yılan'ların, Sütçü İmam'ların Urfalı, Antepli, Maraşlı, Adanalı torunları 'Coni abi ver birkaç bin dolar, al arsayı, tarlayı tumbu tepe tepe kullan' cevabını veriyor. Memleketin fabrikaları işgal edilmiş, limanlarına, tersanelerine girilmiş... Vah beni vah.

Ahali, ahaliyi bilgilendirecek medya MEŞGUL! Memetali beyin kaçış sendromu, Hülya hanımın mini etekli, tenis maçı haberleri daha mühim. İŞGAL fiilen yürüyor. ŞAGİL kimseyi takmıyor, basıyor doları, alıyor tarlayı, dükkanı. ŞAGİL'in İŞGAL ettiği limanda, kendi yurdunun limanına girmek isteyenlerle, ülkenin Jandarması MEŞGUL oluyor; havaya kurşun sıkarak, kendi yurttaşına tekme - yumruk atarak.

Bize ne oldu? Niye böyle olduk? O topraklar için can veren, Kara Yılan'ın, Sütçü İmam'ın kimi torunları 'ikinci tezkere çıkmadı' diye hayıflanıyor. Çıksaydı, onlar da dolarları sayacaktı.

Ya nasip, baksanıza Dünya Bankası'ndan sonra Moody's tehdidi savurdu; 'İkinci tezkere bir hafta içinde çıkmazsa, masadaki Amerikan parası gider. Para giderse, kredi notunuz düşer, kredi notunuz düşerse borç - morç bulamazsınız!' Yarın öbür gün de, Standart and Poor's 'Tezkereyi geçmezseniz, Kıbrıs'ta her şeyi vermezseniz, Verhoeyen'in elini, Toni Bleyr'ın belini, bir de Amerika'nın ayağının tabanını öpmezseniz, kredileriniz kesilir, ekonominiz çökertilir, borsanız gebertilir, faizinizi uçurur, sıcak paralarınız kaçırılır!' derse şaşmayın.

Hala olan biteni görmüyor muyuz? Dört bir yandan muhasara altında Türkiye.

Hala, para, dolar, faiz, mal - mülk derinde olanlar, toprağını dolar mukabili ecnebi orduya kiralayanlar uyanın artık. Bu ülkenin kiralık, satılık toprağı da, insanı da, limanı da yok diyemiyor muyuz?

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, ekonomi brifingi alıyor. Ekonomi bürokrasisinde radikal düzenleme, atama, görevden almalar planlanıyor. DPT biraz daha öne çıkıyor. Mesela Dünya Bankası artık DPT ile ilişkilendiriliyor. IMF'ye verilecek ek niyet mektubu da Erdoğan'ın isteği üzerine imzalanmadı, iş yeni hükümete kaldı. Yoksa Yuha Bey imzayı atıp gitmek istiyordu. Erdoğan'ın niyeti niyet mektubunu, programı yeniden pazarlığa açmak. Olmuyorsa da olmuyor ne yapalım. Tek çare IMF değil ya?

Sayın Başbakan Tayyip Bey, IMF'yi, Dünya Bankası'nı, Moody's ve SP'yi, Amerikan Hazinesi'ni, İngiliz Krallığı'nı, AB Dükalığı'nı hepsini birden memnun edemezsiniz.

Herkesin, her istediğini de veremezsiniz. Bir ülkenin üzerine bu kadar gelinmez, bunu da artık yukarıda sıraladıklarımızın bilmesi lazım. Bir yerde ipler kopar. Koptuğu anda da yeni şartlar ortaya çıkar ve o şartların gereği yapılır. Dolayısıyla ekonomide de, siyasette de, diplomaside de 'her ihtimale hazırlıklı olmanın, gerektiğinde de masaya vurmanın hazırlığı' yapılıyor.

IMF 'alacağını garantiye almak' için yüzde 6.5 faiz dışı fazla diye, gırtlığımızı sıktıkça sıkıyor. Ek niyet mektubuna da bunun 2006'ya kadar sürdürüleceği hükmünü koymaya çabılıyor. Bir ölçüde bunda başarılı olduğu, Babacan'ın direnemediği de biliniyor. O nedenle Tayyip Bey 'niyet mektubunu yeni hükümete bırakın' demek durumunda kaldı.

Şimdi bir niyet mektubu da Dünya Bankası'na hazırlanıyor. Orada da DB'ndan alınan, alınacak krediler sıralandıktan sonra, 'Biz zaten bu yılki programımızı, sizden gelecek kredilerin gelmeyeceği üzerine yaptık. Teşekkür ederiz, seneye görüşürüz' denilecek. Yani 'duble niyet mektubu' verilecek, belki de VERİLMEYECEK! IMF, Abdullah Gül'ün de imzasını istediği 'taahhüname ve mazeretnameyi' şimdi Tayyip Erdoğan'ın imzalamasını isteyecek. Ama bakalım olacak mı, olmayacak mı?

IMF'nin her dediğini 'Allah kelamı' gibi tartışmasız kabul eden ekonomi yönetimi ve bürokrasisine de farklı bir yapı ve isimler geliyor. DB'nın 'DB kredili ihaleleri ben yaparım, sonucu ben belirlerim' kararıyla Türkiye'yi uğrattığı zararlar, geciktirilen ihalelere kesilen on milyonlarca dolarlık cezalar - avantajlar hepsi gözden geçiriliyor. Türkiye Cumhuriyeti bürokrati olmasına, kimliğinde öyle yazmasına rağmen, IMF - DB memuru, ya da 'onlardan biri' gibi olanlar için de 'ayıklama' başlıyor.

Türkiye bu muhasaradan, içeriden ve dışarıdan kuşatmadan kurtulmalı, kurtulacak.

Zülfikar Doğan
(Akşam, 13 Mart '03)

Mücadele Postası

Gebze'de savaş karşıtı eyleme polis saldırısı

5 Mart günü Ulaştepe Meydanı'nda toplanan yaklaşık 25 kişi alanda bir süre emperyalist savaş karşıtı sloganlar attıktan sonra halay çekmeye başladı. Bu sırada çevik kuvvet kitleyi çembere aldı. Eylemin başında uyarıda bulunmayan sivil kolluk güçleri eylemin bitimine doğru "yaptığımız yasadışı bir eylemdir" diyerek "gözüne alın" emri verdi. Bunun üzerine çevik kuvvet saldırıya geçti. Saldırıya "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganlarıyla karşılık verildi. 18 kişi yaka paça zorla çevik kuvvet otobüsüne bindirilerek Merkez Karakol'a götürüldü. Gözaltına alınanlar 6 Mart günü serbest bırakıldı. (SY Kızıl Bayrak/Gebze)

8 Mart ve deri fabrikasında kadın olmak!

Sömürü koşullarının çok ağır ve pervasızca yaşandığı deri sektöründe, bir de kadın işçi olarak çalışmak çok daha yoğun sömürünün yaşandığı anlamına geliyor. Patronun baskıları, ustanın tacizleri, insan yerine konulmaması, varlığının hiçe sayılması, hiçbir şekilde söz hakkının olmaması, yaşananlarını en yoğunu. Kadının yalnızca bir meta olarak görüldüğü bir ortamda işe başladığımız ilk andan itibaren tacizlere ve baskılara maruz kalıyoruz. Sistemin aşladığı yoz kültür ne yazık ki erkek işçi arkadaşlarımızda da egemen bir davranış.

Tabii ki deri fabrikalarının kapıları her kadın işçiye de açık değil, dışarıda büyük bir işsizler ordusu da varken, patronlar tercihini, bekar, belli bir yaşta ve mesai sorunu olmayan genç kızlardan yana yapıyorlar. İşe başladığımız andan itibaren göz hapsine alınıyorsunuz. Konuşmak yasak, gülmek yasak, yapacağın her hata! aleyhine delil olarak kullanılacak. Birileri karar alır, fabrikada birşeyler değişir en son kadınlar duyar, ama sadece duyarlar, söz hakları yoktur. Fikirlerini söylemeye ise hiç gerek yoktur. Çünkü onlar kadın oldukları için hep saçmalarlar. Oysa aynı fabrikada çalışıyor, birlikte üretiyor, aynı işi yapıyor ve aynı sorunları yaşıyoruz. Bu kadar ağır ve yoğun sömürü koşullarında bile ufacık şeylerle mutlu olabiliyor ve yaşamın karşısında hala gülümseyebiliyoruz. Çünkü kadınız, umutlarımız var, yaşamı yaratan kadın işçileriz biz. Dinimiz, dilimiz, ırkımız ne olursa olsun bizi birleştiren ortak bir noktamız varki, o da, emek ordusunun neferleri olmamız.

8 Mart'ta emekçi kadınlar alanlarda; yoksulluğa, zulme, sömürüye ve emperyalist savaşa karşı haykırırlarken, biz deri işçisi kadınlar da emekçi kadınlar gününü fabrikamızda coşkuyla kutladık. 8

Mart'ı alanlarda kutlamaya karar verdik. Ancak 8 Mart günü çalışmamız zorunlu kılındı. Bunun üzerine bir kadın işçi arkadaşın önerisiyle bu günümüzü fabrikada kutlamaya karar verdik.

8 Mart sabahı servise bindiğimizde kadın işçilere çiçekler dağıtıldı ve erkek arkadaşlara bu günün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olduğu, önemi ve tarihsel süreci anlatıldı.

Aldığımız ve hazırladığımız yiyeceklerle harika bir sofraya hazırlandı. Ortada çiçekler, gazete kağıdının üzerine hazırlanmış çok güzel bir sofraydı!

Nazım'ın şiirleriyle başladık kutlamaya, daha sonra halkımızın gelini ve halaylarla küçücük soyunma odasına sığdırdık herşeyimizi, coşumuzu. Her şiirden sonra kısık sesle sloganlarımızı "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" attık. Kısık sesle slogan atmak, sessiz kalmaktan iyidir. Çünkü, bu bir başlangıçtır. Çünkü bu bir adımdır. Bu kutlamanın bize kattıkları oldukça anlamlı. Birbirimize daha fazla yakınlaştık, beraber mutlu olduk ve hiç çekinmeden doyusuya güldük! Tabii birçok işçi arkadaşımız da günümüzü kutladı. Hatta birisi gelip kadınlar gününüz kutlu olsun dediğinde, hep bir ağızdan, kadınlar günü değil, emekçi kadınlar günü, yani bizim günümüz diye tepkimizi dile getirdik.

Güzel değil mi?

Tabii güzel olan alanlara çıkabilmektir ama bugünü fabrikamıza taşımak da anlamlıydı.

İşçi sınıfı yeni 8 Mart'lar yaratacak!

Gücümüz fabrikalardan, alanlara taşacak!

Biz kazanacağız!

İşçi sınıfı kazanacak!

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacak!

Menemen Organize Deri Sanayi'den bir kadın işçi

Kölelik yasasına karşı mücadeleyi örelim!

Yaklaşık olarak üç yıldır Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) tarafından gündemde tutulan yeni iş yasa tasarısı, henüz meclise gitmeden, Türk-Metal ve Birleşik Metal-İş tarafından kabul edildi. İşçi sınıfının 150 yıllık mücadelesinin kazanımı olan sosyal haklarının gaspı anlamına gelen bu yasanın çalışma hayatını Ortaçağ karanlığına götüreceği kesindir.

Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu Girişimi tarafından hazırlanan ve yaygın dağıtılan broşürde, yasanın biz işçilere neler getirip-götürdüğü yeterli açıklıkta ortaya konulmuştur.

Yasayla ilgili siyasi partilerin görüşleri nasıl? Geçmiş meclis yeni iş yasasını 15 Mart'a kadar meclisten geçirme sözü vermişti. Ama 3 Kasım seçimleriyle tümüyle yeni bir parlamento kurulmuş durumda. Bu yasa konusunda muhalefetin görüşünden öte AKP'nin görüşü önemli. AKP seçimlerden önce yayımladığı programında, patronların rekabet gücünü arttıracak ve esnek çalışmayı hayata geçirecek "çağdaş" bir iş yasasını hedeflediklerini belirtmişti. O dönem yaptığımız değerlendirmede, AKP'nin böyle bir yasa arama zahmetine

girmesine gerek olmadığını, tam da böyle bir yasanın hazır beklediğini belirtmiştik.

Bugün AKP'nin temsil ettiği, çıkarlarını koruduğu sınıf sermaye sınıfıdır. Yeni bir iş yasasını isteyen de aynı asalak sınıftır. Öyleyse iktidarın bu yasayı çıkarması için elinden geleni yapacağı gün gibi ortadadır. Muhalefetin de sahte de olsa karşı çıkmasını beklemek tam bir gaflet olur.

Öyleyse bugün işçi sınıfının içinde bulunduğu güç durumda temel dayanağı nedir? Sendikaların bu yasanın meclisten geçmesini engellemeye ne niyetleri ne de güçleri var. Birçok sendikacı hamasi nutuklar atıp böyle bir yasayı çıkarmaya kimsenin cesaret edemeyeceğini söylemekten başka bir şey yapmamaktadır. (Bu sendikacılara hatırlatmak gerekir ki, binlerce emekçi deprem enkazı altında can çekişirken, tahkim ve mezarda emeklilik yasaları çıkarılmıştır.) Oysa biz çok iyi biliyoruz ki, bu boş vaazlar sadece elini taşın altına koymamanın bir yoludur.

Seçim sonrası işverenler cephesi "esnek üretim" yasasının bir an önce yasalaşması için tüm güçleriyle yüklenmektedir. TİSK başkanı Refik

Baydur, "Yasa 15 Mart'tan önce çıkmazsa, Türkiye'de işçi kıyımına engel olunamayacağını" söyleyerek aba altından sopa göstermektedir. Sendikalar ise bu tutumu anlayamadıklarını söylemekten öte bir şey yapmamaktadırlar. Acizliğin ifadesi basın açıklamaları dışında bir şey yapmayı akıllarının ucundan bile geçirmemektedirler.

Var olan tablo, işçi sınıfının, tarihinin bu en kapsamlı saldırısını göğüslemede kendisinden ve devrimcilerden başka dostlarının olmadığını göstermektedir. Aslında birbirine etle tırnak gibi bağlı olması gereken, ama yaşanan süreçte ayrı gibi gözüken işçi sınıfı ve devrimcilerin artık tek bir hedefte birleşmeyi başarması ve ortak düşmana karşı mücadele etmeyi önüne koyması gerekmektedir. Bu saldırıyı göğüslemede sınıfın ileri öncü kesimlerine önemli görevler düşmektedir. Tabii ki bunu tüm işçileri etraflarında toparlayıp yeni bir cephe açarak yerine getirebilirler. İşçi sınıfı olarak, hem sendika ağalarına gereken cevabı vermeli, hem de patronlara kolay kazanılmayan bu hakların öyle kolayından verilmeyeceğini göstermeliyiz.

"Esnek üretim" yasasına geçit yok!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Devrimci bir petro-kimya işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Newroz m¼cadeleye, isyana ve halkların kardeşliğine çağrıdır!

Ortadoğu halklarıyla dayanışmaya!